

Братя и сестри на Христа

[Преписана:] Дънов, Петър Константинов. Братя и сестри на Христа. Сила и Живот. Четвърта серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща Жануа-98, 2000. 317 с. ISBN 954-9589-50-1.

[Оригинал:] Дънов, Петър Константинов. Братя и сестри на Христа. Сила и Живот. Беседи, държани от Дънов (по стенографски бележки). Четвърта серия. София, Кооперативна печатница Едисон, 1922. 316 с.

1. Братя и сестри на Христа
19 октомври 1921 г.

2. Тогаз те ще просветнат!
23 октомври 1921 г.

3. Синът Божи
30 октомври 1921 г.

4. Ненаписаните закони
6 ноември 1921 г.

5. В Египет
13 ноември 1921 г.

6. Плачът
16 ноември 1921 г.

7. Ананий и Сапфира
20 ноември 1921 г.

8. Аз ще го възкреся!
27 ноември 1921 г.

9. Още по-блажени са!
4 декември 1921 г.

10. Стани и опаши се!
11 декември 1921 г.

11. И Петър се грееше!
18 декември 1921 г.

12. Каквото вържете на земята
25 декември 1921 г.

13. Сродните души
1 януари 1922 г.

14. Целуване ми не даде
8 януари 1922 г.

Беседите са преписани от първо фототипно издание, 2000 г., на издателска къща Жануа 98. Оригиналът е издаден в София от кооперативна печатница Едисон през 1922 г.

Братя и сестри на Христа

Защото който прави волята на Отца Моего, Който е на Небеса, той Ми е брат и сестра и майка. (Ев. Матей 12:15)

Този стих е прочитан, може би, хиляди пъти. Върху него има написани най-малко стотина томове – беседи, проповеди, какво ли не е казано за него? И мисля, че ако този стих беше досега изтълкуван правилно, или разбран и приложен правилно, светът би бил оправен до сега. Но понеже светът не е оправен, подразбирам, че стихът не е изтълкуван, не е разбран и не е приложен правилно. Затуй вземам да го дообясня и аз.

Христос полага един принцип, върху който съгражда основата на своето учение, т.е. материалната страна, видимата, физическата страна. Когато той говори за брат, сестра и майка, разбира чисто физическата страна, тъй както светът сега е изявен. Не говоря за Небето, защото често в Божествения свят няма такива отношения. На земята най-възвишеното – това е братът, сестрата и майката. Може вие да ме запитате: какви са отношенията на небето? Такива, каквито са и на земята. Но, според вашите съждения, ще кажете: Ако и на небето е така, както е на земята, тогава няма голяма разлика. Нещата на земята са хубави сами по себе си, но трябва да ги прекарате през 100 води, за да ги очистите от тяхната кир и да ги видите в тяхната първоначална чистота. Не само на думи да бъде човек брат и сестра. Брат и сестра – подразбира преди всичко чистота. В какво? Чистота в помисли, в желания и в действия. Трябва разширение на ума и на сърцето.

Защото, който прави волята – волята, това е великият закон, който сега оперира на земята. Досега Божията воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света, а и много други са управлявали, но не можаха да турят изисквания ред и порядък в света. Сега Господ е турил в действие своя велик Дух и е вложил волята Си, и горко ономува, който не слуша Неговата воля. Затуй казва Христос: Който върши волята, не Моята воля, но волята на Отца Ми, Който е на Небеса. Христос дава едно строго, недвусмислено определение за Небето, според закона на Мъдростта. А сега как се разбира Небето? Поизправят се, погледнат звездите и казват, че астрономите изследвали небето. Те разглеждат с тръбите си движението на небесните тела в пространството, а хабер нямат от небето. Астрономите изучават сенките в пространството. Една микроскопическа звезда ще я изследват. Някои звезди са 300,000,000 пъти по-големи от слънцето, а астрономът казва, че е изследвал еди-коя си звезда, след туй даде отчет за математическите си изследвания: каква е светлината, какви са елементите, какво е състоянието на планетата, към коя фаза на развитие принадлежи. Нищо не е изследвал той! В неговите очи е попаднал един микроскопически лъч от някоя звезда, която е на билиони километра далеч. И нашите астрономи трябва да бъдат малко по-скромни. Онзи астроном, като погледне в тръбата, мисли, че е научил нещо. Не тръби се искат, а ум! Днес светът е пълен навсякъде с тръби, в колата има тръби, в автомобилите – тръби, в железниците – тръби, военните все с тръби свирят. Светът е пълен с тръби, но знанието още не е дошло в света.

Сега Христос казва: Който изпълни волята на Отца Моего, той Ми е брат. Значи едно от условията е това. Трудно условие е да бъдеш брат или сестра, или пък майка на Христа. Сега вие ще ме извините, но дето църквата говори за Майката Божия, то е съвсем друг въпрос. Христос употребява тази дума майка малко в по-друг смисъл. Брата ще познаеш, когато си наранен, когато си в нещастие: той ще те прегърне, целуне, ще те заведе в дома ти; така и сестрата. А майката как ще познаеш? От майката са излезли братът и сестрата. Майката – това е най-възвишеното на земята, значи Христос подразбира Любовта – то е майката, която всичко жертва. Любиш ли, майка си; не любиш ли, не си майка. Всеки може да бъде майка. Да родиш – още не значи, че си майка. То е най-лесното – да родиш. Рибата ражда, т.е. хвърля хайвера си, в който има по 300,000 зародиша на малки рибчета. Но това раждане ли е? Някои от млекопитаещите раждат по 5–6 наведнъж. И това раждане ли е? А майката ще роди едно, в изключителни случаи две. Раждането е едно предисловие на майчинството. Ако сърцето на онази майка не е пълно с Любов, тя не е майка. Следователно, в определението на Христа: Който изпълнява волята на Отца Моего, той му е брат и сестра и майка. Майката познава ли кой е този, който е дошъл в нея? Дошъл е един дух от пространството. Този малък дух става голям човек. Питам: Този малък човек и големият човек един и същ ли е? Съвременните майки познават своите деца само по форма. Някои едва сега са почнали да ги познават по съдържание, а по смисъл – ще трябва още хиляди години. А за Духа, който е дошъл, той може да се познае само в новата култура. Сега аз не искам да ви обезсърчавам. Аз нямам нищо против. Но Христос подразбира нещата малко по-другояче. Много странен човек е бил той. Сега да ви направя едно сравнение. Има неща в света възможни и има неща невъзможни. Дъщерята на онзи циганин може ли да стане невеста на царския син? Никога. Тя може да си

въобразява това, но възможно ли е? Не е възможно. Още по-невъзможно е да станете в тоя свят брат или сестра на Христа. Защо тази циганка не може да стане невеста на царския син? Защото за да стане такава, трябва в жилите и? да тече царска кръв. Следователно на онази мома, която може да си въобрази, че може да вземе царския син, казвам: Ти само си въобразяваш за нещата, които не може да станат. – Защо? – Защото в тебе не тече царска кръв. Даже и да тече, пак има известна невъзможност. Може царският син да има известни капризи – не те обича. И той тогава не може да се ожени за тебе. Следователно някои искат да кажат, че е много лесно да бъдем братя. Всеки може да каже, че е брат, но Христос какво казва? И дъщерята на циганина може да каже: И аз ще се ожени за царския син. И тя може да си представи, че се е оженила за него, че всяка вечер се жени за царски син. И знаете ли на какво ще замяза това? Един българин, който се е завърнал от чужбина, заварил майката и дъщерята да плачат. Пита той какво е, защо плачат, а майката разправя: Снощи нашата дъщеря е сънувала, че се е оженила за царския син и родила дете, но детето умряло и сега плачем за умрялото дете на царския син. Бащата се почудил и казал: Такива глупави хора като вас не съм видял на света и ако не видя по-глупави хора, няма да се върна при вас. И почнал той да странства, пак в България, но не в тази, сегашната, а в едновременната България, преди 10,000 години. Странствал дълго и намерил един българин – тогава в тази култура гащите били на мода – и този българин дал да му ушийт гащи, но не знаел как да ги обуе. Мислил, мислил как да ги обуе и най-после ги свързал на покрива и искал да се хвърли в тях, та така да ги обуе. Бащата минавал, видял го и му казал: Чакай, какво искаш да правиш? – Уших си гащи, искам да ги обуя. – Е, приятелю, така не се обуват гащи, сними ги и аз ще ти кажа как се обуват. Та сега и вие разрешавате този въпрос на християнството, както този българин, който искал да обуе гащите от покрива. И аз казвам: Всички така го разрешавате, от покрива, от горе.

Значи необходима е тази воля, т.е. Любовта, като един велик принцип, трябва да проникне в човешката душа; и само тогава може да се съединим с Христа и да станем брат и сестра и майка на Христа. Възможно е по закона на прераждането, тази дъщеря на онзи циганин – Провидението може тъй да нареди – да се роди в царски род и да се ожени за царския син. И тъй, невъзможното в този живот става възможно в друг живот, но време трябва. Сега Христос това подразбира за нас. Но ние трябва да изменим времето. Сега вие седите и казвате: Да бяхме и ние във времето на Христа! Ами че нали милиони хора бяха във времето на Христа, колко учени хора имаше, на които Той е говорил, но те приеха ли Го? Не го приеха. В техните очи Христос беше един обикновен човек, син на един дърводелец. И всички онези, които вярваха в Него, евреите ги наричаха извезени хора, дошли да оправят света, да внесат нещо ново. Не е така! И му правеха възражения: Мойсей изведе народа из Египет и го преведе през пустинята и го храни с манна, а ти какво даваш? – Ето ние сме под римска власт, може ли да ни избавиш, може ли да станеш цар? Тогава ще те признаем. Но мислите ли, че ако Христос беше станал цар, щеше да сполучи? Положението на съвременните царе не е много завидно. Защото щом станеш цар, ще имаш най-много неприятели. И където и да ходиш, ще трябва да се озърташ на четири страни. Значи царската кръв е необходима. И волята Божия, Любовта е необходима, за да бъдеш и брат, и сестра, и майка на Христа.

Майка – подразбира закона на Любовта. Когато вие възприемете Любовта, ще разберете майчинството в друго отношение. В даден случай всеки може да бъде майка, но само когато Любовта се прояви в твоята душа. Може да бъдеш един слуга на живата природа. Когато се яви в света някой велик Учител, той трябва да носи нещо много съществено, което да е вложено в живата природа. Аз не разбирам по думите живата природа това, което съвременните естественици разбират. За нас природата е нещо велико, не само в своето устройство, но и онази интелигентност и разумност, която тя проявява. И всички ние днес се намираме под прямото ръководство не на Бога, а на природата. И всеки ден тя си носи своята пръчица. И тя е толкова внимателна, че като я сложи отгоре ти!... Някой път ще я сложи на ръката ти – ревматизъм ще имаш; някой път ще я сложи на сърцето ти – сърцебиене ще добиеш; сложи я на дробовете ти – охтика ще имаш; на главата – главоболие и т.н., и ти казва: Ония органи, които аз създадох в тялото ви за ваше добро; ония сили, които вложих във вас, ония чувства, вие не ги употребихте на мястото им. И следователно тя правилно наказва съвременните хора. И сега цяла една наука иде да помага на човечеството. Против кого? Против оная Майка, която учи децата да се изправят. Тогава дойде лекарят и каже: Той има диабет, но не обяснява причината на болестта. Какво нещо е диабет? – Захарна болест. – Каква е захарната болест? – Натрупване на захар в организма. – Е, какво лошо

има от това? Колко струва сега един килограм захар? Причината трябва да се знае: защо тази захар се е натрупала в организма. Тази захар трябваше да се даде на други хора. Природата не търпи излишък. Той е събрал сума захар, иска да продава. И природата казва: Ти имаш диабет. Захарта ще изхвърлиш навън. – Не зная как. Дойде лекарят, ще ти турне една инжекция, две, три, четири – това е лекът. Освободете се от диабет! Добрите, сладките неща не ги желай само за себе си, но и за другите. Аз не искам да лекувам, но за да видите, ако има някой захарна болест, в 10 минути ще го излекувам. Аз няма да му взема много, но не и малко. Ако е богат, ще му кажа: Десетте милиона ще дадеш, животът си свършено ще измениш и ще го посветиш на Бога, много няма да ядеш. И ще му турна една строга диета, каквато не е виждал. После ще му кажа: Обикалял си чуждите жени, опропастил си чуждите семейства – всичко това трябва да изправиш, и тогава болеста ще се махне. И когато в християнството се каже: Да се покае човек, гръцкото православие разбира да му турне попът епитрахила, да му чете няколко молитви и тогава му се прощават греховете! Природата така лесно не прощава. Вие може 10 пъти да турите епитрахила, и пак греховете ви да останат. Природата ви прощава само като се съобразявате с волята Божия, и не само да я имате като прост закон, но да приложите този закон в живота; и този закон да проникне като една велика Любов във всичките ваши мисли и желания, да станете братя, сестри и майка на Христа. А щом станете братя, сестри и майка, тогава ще влезете в новата наука, която ние сега проповядваме. Сега при мене идат някои и казват: Как може да стана ученик, как може да узная тайните на природата, как може да ми се отворят очите? Но аз ги гледам, гледам и казвам: Има време още за тебе, посетне ела. Ами че ако аз му кажа: Всичките пари, които имаш, ги дай, той ще вдигне ръката си, ще се почесе по главата и ще каже: Чакай да помисля малко. Той не е готов. И аз пестя време и пространство и казвам: Не е за тебе. Ако го попитам: Може ли да станеш ученик? той ще ми говори два часа, че може да стане. Не, не тъй!

Сега ще ви кажа: За да може да станеш ученик, за да може да ти се поверят онези тайни на природата, ти най-първо трябва да станеш брат и сестра и майка на Христа. Правилото е ясно. Волята Божия като мине през всичките живи клетки на твоя организъм и обърне твоята материална и реална любов, ти ще бъдеш **пред вратата на Храма**, и Христос тогава ще излезе и ще каже: Добре дошъл, брат, сестра и майко!, ще турне ключа, ще отвори вратата и ще те въведе в Храма. И ще почне да ти разправя за ония велики тайни в природата. Вие не сте още в природата. Говоря алегорично. Природата е още заключена за вас, а вие обикаляте само около нея. Тя е един велик, но затворен свят. Знаете ли какви красоти има в нея, какви същества живеят в този свят? В този свят са останали все тия великите царе, князе, лордове, професори. Това са все пропаднали ученици от векове, фалирали търговци. За тях вече нищо не съществува, затова те са сакати, слепи, хроми и глухи. Това е съвременният наш свят – фалираният свят. Аз го наричам света на фалиралите ученици, които не са издържали най-елементарния изпит на братство и сестринство. Те са извън природата. Сега не казвам това за всички. Изобщо туй е положението на света. За света говоря аз. И този е най-правият възглед. Сега вие ще кажете: Но ние, които сме оставили всичко, нас какво ни очаква? Казва Христос: Няма никой, който да е пожелвал или баща, или майка, или къща и да е изпълнил волята Божия, че да не приеме стократно и в бъдеще живот вечен.

Вие едва сега сте започнали. Направили сте въведение. Някои от вас са написали първата глава, поздравлявам ви. Някои са написали втората глава, някои третата, четвъртата. Но не си правете илюзии: докато не напишете цялата си книга, не казвайте: Като моята работа няма. Ти не знаеш каква е твоята работа и каква ще излезе тя. Само когато я завършиш, само тогава ще знаеш.

Онзи, който иска да бъде брат, сестра и майка на Христа, той трябва да бъде първостепенен герой в света. Първостепенен герой не само в обикновения смисъл, но да бъде герой и по ум, и по душа, и по дух. **Той трябва да има едно сърце, чисто като кристал; в ума му да има светлина, като слънцето; да има една възвишена и благородна, широка душа, като цялата вселена; един крепък Дух, като Бога!**

Това е, което се изисква и което е необходимо. Аз не ви говоря това за обезсърчение. Аз искам да ви покажа какви велики закони лежат скрити в живота. Велика е волята Божия. Тя няма да се измени никога, по никой начин. Това е една математическа проблема, която трябва да се разреши. Докато не изпълниш волята на този Единния Отец, Който е горе, на Небеса, не можеш да станеш брат и сестра на великия Учител – Христос. Знаете ли какво значи Отец? Отец – това е Онзи, Който движи света; Онзи, Който туря всичко в ред и порядък; Който се грижи и промишлява

за прогреса, за условията на всички същества, които е създал. Пред Неговите очи и пред Неговия ум всичко това седи ясно. И Той е предвидил всичко така добре, че нищо не е пропуснал. И казва Христос: Който изпълни волята на този Мой Отец, Който знае всичко, Който движи земята; Който нарежда хармонията в света, само той може да ми бъде брат и сестра и майка, както тия – Моите ученици. Само който има тази Негова интелигентност, Неговата Любов, Истина, Мъдрост, и всичко туй да проникне в душата му, той може да бъде Мой брат, Моя сестра и Моя майка. Не се обезсърчавайте, защото ако се обезсърчите, вие ще замязате на циганската дъщеря; това се казва само по форма. В следващия живот все ще имате царска кръв и може да вземете царския син. Аз ви казвам единствения път, по който може да изпълните волята на Отца. Вие сега точно изпълнявате волята Божия, но под камшика на стражаря, под строгото заплашване на закона. Отиваш войник и казваш: За отечеството отивам да изпълня волята Божия. Патриот си, защото камшик има.

Но когато говоря за волята на Онзи Отец, тя е диаметрално противоположна на тази воля. **Да изпълниш волята Божия, то е най-възвишеното, най-святото**, до което можем да достигнем в тоя живот. Ще ви приведа един малък разказ. В древността при царя на арманите живял един благочестив слуга, който един ден, по невнимание, направил една погрешка и царят взел и го осъдил на смърт. След присъдата, след екзекутирането на този слуга, явил се един от видните мъдреци на тази държава и казал на царя: Понеже постъпи несправедливо с този слуга, ти ще се ожениш и ще имаш син, но той ще бъде глух, сляп и нем. И туй е най-малкото наказание, което Провидението ще ти даде. И действително, на царя се ражда син, тъй както казал този мъдрец: той бил сляп, глух и нем. И той се оплаквал, че неговото нещастие било най-голямото в света. Тогава мъдрецът се явил втори път и казал така: Понеже вие не приехте на драго сърце това наказание, ще ви се даде по-голямо от това. И си отишъл, но не казал какво ще бъде това наказание. И тръгнал царският син да пътува по света, да търси лек за себе си. Дошъл в съседното царство на келвите. Тамошният цар имал дъщеря, тя била много красива, но никой не виждал нейното лице, тя не се интересувала за хората, не искала да се явява пред хората никога, но като чула, че този сляп, глух и нем царски син дошъл в нейното царство, тя го поканила на гости у себе си и му казала: Искаш ли аз да сменя от тебе малко от страданията? – О, ти ще ми направиш най-голямото добро, отвърнал той. Попипала го тя за очите, за ушите и за езика, и на царския син се възвърнали чувствата, но тя се скрила за него. А той, като я видял, така се влюбил в нея, та като я изгубил, много се наскърбил и казал: Първата ми скръб е нищо пред тази. Сега вие сте в положението на тоя царски син, който е бил сляп и глух и нем, и забравили сте греха за убийтия добър слуга и казвате: Няма ли някой, който да ни отвори очите? Има, но ако ви отворят очите, вие ще бъдете 10 пъти по-нещастни. Няма по-голямо нещастие от това – да видиш Любовта, а да я нямаш.

Следователно, какво ще правите вие? Ще търсите царската дъщеря ли, или ще изправите греховете си? Да, вие трябва да възвърнете живота на онзи убийтия слуга. Баща ви, майка ви, всички трябва да възвърнат този несправедливо отнет живот. Значи, за да дойде този принцип, всяко престъпление трябва да се помете, ни помен не трябва да остане в света от престъпленията. Всички престъпления трябва съвършено да се изметат от нашия свят и когато вие очистите вашия свят от всички престъпни работи, лоши мисли и желания и проектирате тази Божествена Любов през вашата душа и дух, ще станете сестри и братя и майка. Тогава елате при мен и аз сам **ще отворя вратата на Храма и ще ви въведа вътре**. Ясно ви говоря! Герои се иска да бъдете в новото учение; герои, а не страхливци! Нови неща ви трябва! Дипломи от университета не ви трябва. Доктори били, свещеници били, каквито и да са, все кавалери били, все честни били. Светът е пълен с честни хора, а все пак безчестието царува от единия край до другия. Свършил с диплома, а като го туриш на най-малкия изпит, не може да го издържи. Христос е проверил и казва: Туй учение, върху което почива сегашният обществен строй, е фалшиво във всичките си основи, то е изживяло. Каквото и да правите и каквото и да учите, все там ще си остане. Върху вас лежи едно наказание, че сте родили един син сляп, глух и нем. И така е сега. И ако вие ме попитате – защо не може да живеете добре? Ще ви отговоря: Слепите, и глухите, и немите хора могат ли да живеят добре? Не само да кажете: Аз те обичам. Туй е американска реклама. В туй обичам няма никаква обич. Някой каже: Аз съм свят, а няма никаква святост. Аз съм учен, а няма никаква ученост.

И тъй, ще разберете, че елементът, това е волята Божия, върху която вие трябва да турите мисълта си. Трябва да се спрете тогава и да кажете: Готов ли съм аз да изпълня волята Божия? И когато дойдете да решавате този въпрос, не трябва да казвате: Аз мъж имам, деца имам. Нямаме

мъж и деца. Аз съм честна жена. Далеч е честността от тебе! Де са честните хора днес? Аз говоря не според мярката, която вие разбирате, **говоря от гледището на брат, сестра и майка!** Аз говоря на онези, които се приготвяват.

На вас ви давам упътвания и туй, което аз ви говоря сега, в миналото трябваше 30 години да прекарате в някоя пагода или капище и да ви се дадат много изпити, за да ви се кажат тия думи, които аз ви казвам. Сега пак ще кажете: Чудна работа, този строй не бил строй, туй учение не било учение, нашите съвременни майки не били майки. Е, какво сме ние тогава? Ще кажете още: Нали сме ние християнски народ, служим на Христа, познаваме учението Му? 1914 година показва какви са християнските народи. 25,000,000 християни станаха жертви на бойното поле, а и още 25,000,000 останаха осакатени, инвалиди, значи всичко 50,000,000. А Христос е казал: Не убий! И помислете тогава. Как ще оправдаят съвременните християнски народи този позор. Той е написан в Небето. Тия народи не са християнски, а езически, под християнска табела. И сега е дадена заповед от природата, и тя е дигнала пръчката си, и от тия народи ще се дига само прах и пух. Ни един народ от днешните няма да остане неотупан и греховете му неочистени. И ако някои останат неочистени, те ще бъдат малки остатъци от тази стара култура. Това е, което казва Христос за онези, които не са извършили Божията воля. Сега в тия народи има зародиш на ново човечество – ще излезне друг народ на братство, на сестринство и майчинство. Следователно следващата раса, в която ще се народят новите народи, ще бъде раса на братство, сестринство и майчинство. А сегашните народи са на робство, слугуване, на труд, на мъчения и страдания. Това са съвременните народи. Сега, за да минеш от България в Англия, за да ти дадат един паспорт, ще видиш и ще патиш. Не трябва да си правим никакви илюзии. Този морал на Христа е странен. Странен е бил Христос, особен човек е той: не прави никакъв компромис с никого, а говори само истината и изисква само нея.

Сега вие искате да бъдете герои, казвате: Аз работя за Христа. Нищо не си направил още! Тъй казва Христос. Като казвам нищо, ти може много добри работи да си направил, но не още същественото: ще бъде смешно, когато някоя мома ми направи хиляди услуги и иска за това да се ожени за мен. Може царският син да се е спрял, по една необходимост, в дома на циганина, но циганската дъщеря от това да си мисли, че той може да стане неин зет, това е смешно. Тъй си мислите вие. Не, не; той ще ви остави някое благословение – той е благороден, но нищо повече от това.

За да станете братя и сестри, непременно волята на Отца трябва да пребъдва в душите ви. Никога няма да говорите за вашето благородство. Съвременните учени казват, че от въглена се образува диамантът. Аз оспорвам това и казвам: От диаманта се образува въгленът. Те казват: Въгленът, като се стопи, той се пречиства и става диамант. Аз казвам: Диамантът, като не е запазил блясъка си, става на въглен. Ако си диамант, това показва, че не си опетнен. От грешен човек праведен не може да стане. Как може от грешен човек да стане диамант? Диамантът си е всякога диамант! Около диаманта може да се образуват известни наслоявания и той да потъмнее, но то е само едно опрашване отвънка. И аз казвам: Изгорелите от огън диаманти са станали въглени. Кой е този огън? То са необузданите човешки страсти, които са образували всичките тези въглени. Съвременните учени хора казват: Голяма топлина, голямо налягане се изисква, за да се образува диамантът. Тук сме съгласни. Диамантите се образуват от огъня на Божествената Любов, и при налягането на Божествената Мъдрост, и при действието на Божията воля. Диамантът, този камък, е едно живо, разумно същество. Аз съм срещал много диаманти, които се оплакват и казват: Нас ни предават все от ръка на ръка, продават ни, някой каже: Много хубав камък, вземе ни, но щом се намери натясно, веднага ни продава. Постоянно ни продават, като овците и говедата, но затуй пък и ние никога няма да им разкрием нашия живот, и хората никога няма да ни разберат; те може да ни продават, колкото искат, но на тези хора ние няма да разкрием нашия живот. Говоря фигуративно. Дойде някой праведен, а хората го продават от едно място на друго. Но с продаване нищо няма да се уреди. Който иска да стане ученик, не може да започне новото учение, ако не изпълни волята на Отца и стане брат, сестра и майка на Христа.

Сега вие сте започнали вашето предисловие, написали сте, може би, първата глава, продължавайте. Защото ако мъжът ви е много лош, той ще ви даде мастило да напишете историята; а ако е много строг, той ще даде вятър и вие ще пътувате много бързо – ще има попътен вятър. Тогава Любовта ще превърне всичките противодействащи сили в добро за този свят. И там е

дълбокият смисъл, който Любовта носи на душата, в която волята Божия се е реализирала. Тогава всичко в света ще се превърне за тяхно добро. И те ще разберат тайните, които Бог е определил да им се открият. И сега, ако ти се оплакваш от мъжа си, не си брат, сестра и майка на Христа. Ако най-малките мъчнотии не може да носиш, ти още не си брат, сестра и майка на Христа. Но ако можеш да издържиш всичко, **ти си близо до Храма, ти ще влезеш вътре. Скоро ще дойде Христос, ще отключи и ще каже: Влез в светилището, ти си ми брат, сестра и майка и може да бъдеш ученик.** И Христос казва на учениците си: Ето моите братя, сестри и майка. Това са условията за всички, които искат да станат ученици. Това ви казвам на всеуслушание! Най-първо трябва да бъдете братя, сестри и майка, да изпълните волята Божия. Любовта трябва да стане фактор в душата, в сърцата и в духовете ви, и така да се реализира и материализира, и тогава вие ще бъдете **пред вратата на Храма**, да приемете новия живот на възкресението.

Онези, които са готови, понеже има обявена от Небето мобилизация, има вече манифест издаден, всички, които искат, могат да се запишат. Тук няма картечници, а се искат само доброволци-герои, доброволно да сторят това. Които искат, нека се запишат. Нека си дигнат пушките, но без да убиват; ножовете, но без да пробиват; раниците; всичко туй да бъде спретнато, обути хубаво, цървули да имат, здрави и нови, достатъчно количество патрони да вземат, но ръце да не отнемат. Там няма запас. В сражението, което ще почне, патроните трябва да стигнат. Тази е сериозна работа; ще има фъш, фъш! И тъй, в тази нова мобилизация всички онези от вас, които искате, може да се запишете. Но как? Като идете там, там има една комисия: има един генерал, един полковник, подполковник, майор, капитан, един поручик, подпоручик, един фелдфебел, взводен, има и един ефрейтор и един прост войник. И той може да ви зададе въпроса: Ти брат, и сестра, и майка на Христа ли си? Ако отговориш да!, той веднага ще те запише. За нашата мобилизация тъй бива. Вие ще ме запитате: Де е тази комисия? Вие ще си спомните. Без обезсърчение. Аз ви казвам: Пътят е мъчен, труден, но е път, който трябва да се превъзмогне. Аз ви казвам: За човешката душа, която иска да се подвизава в пътя, няма нищо невъзможно. **Дайте свобода на вашата душа, и тя ще ви изведе на желания бряг!** Вашата душа ще бъде посредницата да ви направи братя, и сестри, и майка на Христа. Само душата ви, а не друга някоя сила, е в състояние да направи това – тая душа, която някога е излязла от Бога, която е във вас, но която вие не познавате. Към нея ще се обърнете. Тя е простият редник, който ще ви запише. Не ходатайствайте никъде другаде. Идете при нея, кажете и?: Моля ти се, и тя ще ви запише. И аз мисля, че всички, които ме слушате, вярвате, че имате душа. Аз мога в 5 минути да докажа всякому, че има душа. Ние имаме други доказателства за душата. Тия доказателства знаете ли какви са? Те са ефикасни.

Преди 2–3 години дойде един доста учен човек и ми каза: Аз мога в обществото навсякъде да си пробивам път. Имам два револвера, патроните са много ефикасни. Някъде ми се спре работата, и аз извадя револвера, гръмна и началникът веднага подписа заповедта. Единият мой патрон беше от хилядо златни лева. а вторият – също. И като ги гръмнах, работата стана. На следния ден отидох при министъра – не подписва да ми се даде служба. Извадих револвера. Гръмнах шест куршума и той каза: Стига, не ме доубивай, и веднага подписа. Видиш ли ги ти? Казах му, сигурно оръжие си имам. И като вземе да гърми – умен човек е той, – няма да убие хората. Аз го похвалявам. Дето ще тегли един куршум на министъра и да го убие, по-добре е да му тегли шест по хилядо. Тъй и единият е здрав, и другият е здрав. Но туй е за предпочитане пред голямото зло. Туй е философията в съвременния живот, но тя не издържа критика: той физически си остава здрав и читав, но духовно е мъртъв.

Сега ние ще се повърнем към ония основни неща. Във вас вложете тази воля, не Божията воля. Бога вие не знаете. Той е неизвестен. А онзи Отец, за когото говори Христос, неговата воля ние я знаем. Той се е пробудил и казва тъй: Всички ония Мои деца трябва да изпълняват Моята воля. И връщане няма, всички трябва да изпълним Неговата воля. Всичко може да стане, цялата вселена може да се разруши, но да се измени тази воля – никога! И този Отец ще тури в края на краищата най-силен огън и ще ни накара да изпълним Неговата воля. И да знаем, че Неговата воля е свещена. А Христос казва: По-добре е сега, в Неговото време. Аз казвам: Волята на Този Отец иде сега в света.

Сега от едната страна вие имате царския син – сляп, глух, нем; от другата страна имате красивата царска дъщеря, и на трето място имате онзи убития слуга. Как ще разрешите този въпрос?

Някои казват: Да ни се отворят очите, да виждаме. Опасно е да виждате сега. Но пък ако се боите, онзи слуга ще ви чака. Той няма да ви извини. Вие се намирате между две дилеми: между царската дъщеря и убития слуга. Какво се иска сега? Един начин има, по който може да се разреши въпросът: да реализирате волята Божия, да възприемете Божията Любов. То е тясната врата, това е тесният път, през който всички трябва да минете. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици и в които съзнанието е пробудено. Няма какво да спорим. Туй е едно учение, което ще проверите. То е така.

И сега аз ви призовавам да се запишете в новата мобилизация. По цял свят е издадена вече поканата, в цяла Европа, в Америка и във всички християнски народи, и в езическите, навсякъде става записвания.

И тия, които се запишат, ще се нарекат **Божии народ**. Те ще бъдат избран народ. Ще бъдат царе и свещеници на Бога живаго. Те ще образуват новите поколения, те ще бъдат гражданите на новата култура, на Царството Божие. Небе и земя ще поздравлява всички онези от вас, които ще се запишат. Може да има някои записани, но всички, които не са се записали, да бързат, защото време не остана. Иде време, когато ще се затворят тефтерите, и тогава не може вече да се запишете. Десетдневен срок е даден – това са Божии дни, дни на благоволение.

И тъй, желая, от моето гледище, да бъдете в бъдеще и братя, и сестри, и майка на Христа, да изпълните Неговата воля и волята на Отца; и тогава ние вече можем да кажем, че Царството Божие е слязло на земята.

Беседа държана на 19 октомври 1921 г. в София.

Тогаз те ще просветнат!

Тогаз праведните ще просветнат като слънцето в Царството на Отца си.

Който има уши да слуша, нека слуша. (Ев. Матей 13:43)

Христос казва: тогаз. Кога? Т.е. в бъдеще. Бъдещето – това е пътят, който има да се извърви; миналото е пътят, който е извървян; а настоящето е почивка. Имат три неща важни: Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Той не казва, че на земята ще просветнат, или горе на Небето ще просветнат, но определя точно: ще просветнат в Царството на Отца си. Де е това царство? Това не е царство на природата, понеже домът на природата е дом за възпитание на малките деца. Там има пръчица, има тояжка. Туй знание, разбира се, е недостъпно за хора с обикновени умове. Туй, което аз ви говоря, не е за обикновени умове. Но вие ще ми възразите: Какви са нашите умове? – Ако не ме разбирате, вашите умове са обикновени; ако ме разбирате, умовете ви са необикновени. Щом разбирате математиката, умовете ви са необикновени. Думата праведен не е такава празна дума, както сега я разбирате: праведник. Христос влага нещо особено в тази дума. Праведните ще просветнат, значи правда, в която има светлина. Питат ме някои: Ти как мислиш за мене, праведен човек ли съм, или съм не праведен? – Ако издаваш светлина, праведен си, ако не издаваш светлина, никаква правда няма в тебе. Същият закон е и тук. Някой казва: Аз умен човек ли съм? – Ако мислиш за велики и възвишени работи и можеш да ги разрешаваш – умен си, а ако за нищо не мислиш, ти си един първокласен глупец. Ама – ще кажете – ние за всичко мислим. За какво мислите? За какво мислят съвременните хора? Вземете известни проповедници, които завземат едно от най-видните места и се занимават с най-възвишени предмети. Мисълта, с която умът на този проповедник е завзет, е просто той да може да държи една отлична проповед, да направи ефект, за да го харесат неговите слушатели. И този е човекът, който иска да се хареса на хората, да проповядва на хората; той иска да им покаже правия път, как да се спасят и как да идат при Бога! Аз ни най-малко не осъждам този човек, но той или не разбира своето призвание, или не разбира самото призвание на проповедник; или се е домогнал на това място, като онзи с пръчицата, понеже е лесно да се вдига пръчица. Лесно се проповядва днес. Днес всеки може да проповядва. В Америка има 80,000 проповедници – преди 20 години бяха толкова, – а сега вече предполагам да са 100,000, а може би и 120,000. Ако влезете в къщата на някой проповедник, ще забележите една

богата библиотека със знаменити проповеди и други именити автори. Сега той иска да проповядва върху правдата. Завърти библиотеката, извади книгата, в която е писано за правдата, погледне едичкой си какво е казал и в неделя излезе и проповядва върху правдата. Ами че в България има малки деца, които декламираят отлично хубави стихотворения на различни поети. Каква разлика има между проповедника и тях? Разликата е много малка. Щом дойдем до съвременните християни, те ще прочетат някоя хубава книга, ще се въодушевят и след като я прочетат, тръгват и разправят наляво и надясно, но след 4–5 дена се връщат – нищо не останало. Туй не е ли същото, като когато те нахранят с някоя кокошка? Ти си уморен, гладен, отмалял, и след като изядеш печената кокошка, казваш: Аз сега всичко мога да направя. Но след 24 часа трябва друга печена кокошка. Кокошката е, която в тебе може всичко да направи. Без кокошката ти нищо не можеш да направиш. Ще питам сега, при всички тези книги, които сега са написани, ако нямаше печена кокошка, как щяхте да проявите вашето знание, вашата правда и вашата мъдрост? И тогава във вас ще остане едно такова желание. Ще ви приведа един анекдот, разказ. В древността, далеч, един цар ходил на лов и като не можал да намери никакъв лов, вижда една мечка със своите малки мечета. Вдигнал той своя лък и я убил. Явяват се тогава духовете на гората и му казват: Понеже ти уби тази мечка и децата и? сега ще умрат преждевременно, ти ще се ожениш и ще ти се роди един син, който ще има мечи уши. Но на царя се струвало, че туй е само шега. Обаче станало и действително. Той се оженил и първият му син имал мечешки уши. Синът, като наследил престола на баща си, срам го било и винаги си криел ушите. И всеки берберин, който ходил да го бръсне, царят издавал смъртна присъда – и него обръсвал. Тъй че не била много завидна длъжността на бръснарите при този цар. Защото и тях ги обръсвали по всичките правила. Обаче най-после дошъл един млад, красив и привлекателен берберин, молил се на царя и казал: Аз никога няма да говоря за твоите уши, няма да издам твоята тайна и ще идвам всяка седмица и ще те стрижа, и ти ще бъдеш свободен; само недей ми взима живота. Съгласил се този цар. Обаче берберинът почнало да го надува нещо, той искал да каже, че царят има мечи уши, но не смеел, защото рискувал с живота си. Разболял се. Найсетне ухитрил се, отишъл на полето, изровил една дълбока дупка, турил устата си в дупката и казал: Царят има мечи уши! Затворил дупката и му олекнало. Но на същото място израснала една свирчивина. Минавало оттам едно овчарче и рекло: Чакай да си направя една свирка. Като свирел, кавалът почнал да казва: Царят има мечи уши. И тъй, из целия град се чуло: Царят има мечи уши. Царят повикал тогава бръснарина и го попитал: Ти нали обеща, че няма да казваш, а сега целият свят знае, че аз имам мечи уши. – Никому аз не съм казал, само на дупката казах, изповядал си греха младият бръснарин. Тогава царят казал: Такава е била волята Божия. Е-е, питам сега, какво спечелил онзи, който е казал, че царят има мечи уши? Значи в света законът гласи – така казва Христос: В света няма скрито-покрито, което да не се разкрие. Следователно по същия закон и правдата няма да остане неразкрита.

Сега всичките хора искат да бъдат праведни. Но какви? При сегашните праведни, които са без светлина, всеки е праведен, всеки е честен. Но при този праведен не можеш да прочетеш нито едно просто писмо, нито една глава от Евангелието, нито една свята книга. Сега за праведните всички казват: Не ни трябва правда. Който е праведен, да си отиде горе. Обаче иде ден, когато правдата ще излезе тъй, както излезли мечите уши. Така един ден, по самия закон – чрез светлината – правдата на праведните ще излезе наяве и целият свят ще знае. Кой свят? В Царството на Отца Ми – казва Христос – ще просветнат праведните. Тогава вие може да възразите: Какво ни интересува нас, че праведните ще просветнат? Много важно е туй. Без светлина в света не може да има еволюция.

Преди милиарди и милиарди години тия същества във вселената – праведните – са минали при Отца и са придобили тази светлина. И благодарение на нея светът сега вижда. И това е светлината на праведните. Кой са праведните? Светлите ангели, служителите на Бога, които са просветнали. И следователно сегашната светлина – това е един изблик на тази правда. И ако те престанеха да светят – да живеят в правда, с нас всичко на земята би се свършило. Ако вие ме запитате: Защо има нужда от правда? – За да могат бъдещите поколения да живеят във вашата светлина. А животът има нужда от светлина. От светлина, която ще се прояви в Царството на Отца ви. Христос подразбира онзи велик, разумен Божествен свят, дето праведните схващат дълбокия смисъл на нещата. Вие ще питате: Тук на земята ще дойде ли правдата? – На земята никаква правда няма да дойде! Откак светът е засветувал, земята е пълна само с неправди и кости. И докато се

свърши тази епоха, тя ще бъде пълна с кости; и всички съвременни хора, и те ще оставят своите кости. Защо? – Защото на земята няма правда. И съвременните хора страдат от безправие – страдат от нямане на светлина. И когато ние говорим за правдата, казвате: Аз съм честен човек, баща ми е бил справедлив. – Да, баща ви е бил справедлив, като обикновените праведни хора. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици. Някой казва: Мога ли да бъда ученик на Христа? – Можеш да бъдеш ученик на Христа, но твоята правда трябва да издава светлина, не – обикновена светлина на газ и на електричество; по-особена светлина се изисква. Ако е за електрическа светлина, тя лесно може да се придобие; ако е за газ, още по-лесно, от въсък също.

Светлина, която произтича от правдата, това е есенция на онази светлина, която дава живот: тя е светлина, която носи живота в себе си. И пак ще ви кажа: Тази светлина вие не може да я възприемете, ако нямате Любов. Сега вие ще кажете: Е-е, ти ни проглуши ушите с твоята любов. Не, не, вие Любовта още никак не сте я усещали. Не сте усещали още Любовта, нито дори предисловието на Любовта. Бог е Любов, това е наука за бъдещето, за шестата раса. На нея Любовта ще се изяви. И казва Христос на едно място: Аз ще се изявя на ония. На кои? Които са праведни и които ще просветнат в Царството на Отца. На тях Любовта ще се изяви. Следователно Любовта не може да се изяви на човек, в когото няма правда. Мислите ли, че вашият възлюблен, който иде при вас и на когото вие кроите един капан, ще изяви своята любов? Никога! Мислите ли, че Господ ще направи такава погрешка, че Христос ще се отдаде на такава слабост – да се изяви на вас, които не може да издържите дори най-малкия изпит в света? Никога! Евангелистите казват: Христос се изявил нам. За да се изяви той, най-първо праведният трябва да просветне. Аз зная, мнозина от вас ще кажат: Ама кога ние ще просветнем? В бъдеще. Законът е – когато вие бъдете праведни, не в обикновения смисъл праведни. Правдата, това е едно качество на човешката душа. Всяка душа е родена да бъде праведна, и отначало тя е била праведна. Придобийте това качество – онова ваше наследство, което ви е дадено, – да бъдете праведни. Всяка душа трябва да бъде праведна. Защо? За да може от нея да излезе великата светлина, а щом имате тая правда и светлина, Любовта ще ви се изяви. Питам ви вас, които ме слушате, турихте ли си вече най-хубавите дрехи, рокли, перца, ръкавици? Кога слагате най-хубавите дрехи? Нали на Великден, когато светлината е най-голяма. Когато се стъмни, казвате: И със скъсано може да се ходи. И когато някой от вас иска да бъде красив, умен, това се подразбира – че той трябва да живее в онази Божествена светлина.

Сега аз ще ви дам две правила за правдата. В далечното минало – това е един окултен разказ, мистически е изказан той – между тамарите, един народ далечен, от който няма сега остатъци, и един друг народ – вензи. Синът на тамарския цар, Тамар се наричал той – отишъл в царството на вензите да следва и да изучава своите науки. Той, като царски син, се домогнал да влезе в едно от най-знаменитите училища на времето, дето само малцина са били. Там се запознал с царската дъщеря на вензите. Тогава заедно учили момчета и момичета. Един ден, когато двамата се разговаряли – вижда се, между тях се завързала симпатия, обич или любов, по който и да е начин, – този момък се обърнал към тази мома и и? казал: Виждам, че ти спрямо мене не си разположена, не ме обичаш. Ще кажете: То е обикновено нещо. На мъжа си, на приятеля казвате: Не ме обичаш – това е нещо много обикновено. Но чудното било това, че като казал той тия думи, от нейните очи потекнал такъв порой от сълзи, че тя се стопявала, стопявала и се обърнала на вода и изчезнала. Значи скръбта и? била толкова голяма, че се превърнала на вода и потънала в земята. Той познал своята погрешка и почнал да плаче за своята възлюблена. Тогава из земята израснал един бял крин. Той се зарадвал и казал: Ти си за мене утеха, кажи къде отиде моята възлюблена? – Но кринът мълчал. – Кажи, защо мълчиш като ням? И кринът започнал да вехне и съхне, докато дошъл огън и го изгорил. Сега вие ще кажете: Слава Богу, ние от тези престъпници в света не сме. Колко пъти вие казвате: Този крин е безгласен, неинтелигентен, неразумен. Имате право да го откъснете, да го носите навсякъде и да казвате: Той е едно цвете. Но този крин е жив, и в него аз виждам правдата, от която всички кринове светят. Те са разумни същества и знаят да говорят. Но царският син не е знаел още езика на крина, не е знаел езика на вензите. А вензи знаете ли какво значи? – Съединение с Бога, или обединение с Него, или, както го казват източните народи – как го казват те? Една дума, в която душата се поглъща, потопява в Божеството – *Нирвана*. Някой ще каже: Как да се погълна в Бога? Не поглъщане тъй, както вие мислите. Ако влезете през някоя хубава врата в някой хубав палат, то е поглъщане, вие ще се изгубите вътре; но вие се изгубвате, за да може да разберете великите тайни, които са скрити в него. И човек трябва да влезе в този

Божествен свят, за да може да разбере дълбокия смисъл. Само по този начин той ще разбере защо е слязъл на земята.

Следователно праведният няма никога да каже: Ти не ме обичаш. Праведният няма никога право да каже: Ти си грешен. Но вие ще възразите: Нали Господ ще съди света? Ама че светът и сега се съди. Ако аз тегля кибрита и има две свещи, и едната се запали и гори, а другата не гори, присъдата е произнесена вече: Ще кажа: Едната свещ гори, а другата не гори. Защо? – Трябва да има причина: може във фитила да има нещо, или в самия восък да има нещо, но все има причина. Като говоря тъй, разбирам: Всички други могат да бъдат праведни и да издават светлина. А душа, която не иска да свети, е душа, която се бори с Бога. Такава борба е имал един от видните представители на Израил – Яков. Като се е връщал при баща си, той цяла нощ се е борил с Бога. Най-после, този неизвестният го бутнал в бедрото и той охромял. Сега всички се борите с Господа. Вие искате да го заставите да ви даде всичко в този свят, каквото вие искате. Казвам: Било ли е време, когато Господ да не е давал на хората каквото са искали? Не е било. Ние сме най-своенравните деца. От памтивека Бог постоянно се жертва. Ние живеем в неговия живот. Ние сме всички храненици. Разбирате ли? Храненици, ама хиляди и хиляди същества дават своя живот за вас. Житните зърна дават своя живот, черешите, орехите, кокошчици, патици, агънца, теленца и други тям подобни, всичко в света дава своя живот. За кого? За тези храненици, които имат особено мнение, че всичко за тях трябва да се жертва, а те за никого да не се жертват. И когато ние направим някой път едно добро, то е една жертва от излишъка. Имаш някоя варена кокошка, държиш я няколко дена и когато се развали, дадеш един копан на някого и казваш: Да знаеш, че аз ти направих едно добро. Ти имаш 100–200 работника, които работят за тебе. Ти изваждаш 100–200 лева и казваш: Да знаете, че аз съм човек щедър. Пишеш един ден едно съчинение; но с туй знание колко професори са се мъчели да ти напълнят главата? Казвате: От мене да замине. – Нищо не е заминало от тебе. Кажете ми едно добро, което вие сте направили. Нека дойде един свещеник и да каже: Аз направих едно добро. Тъй. Нова философия е тази. И следователно онзи, който иска да бъде ученик на Христа, трябва да се освободи от всички заблуждения на тази стара култура, която е внесла всичкия разврат, която е покварила всичките отношения между братя и сестри, която е развратила бащи и майки. И съвременният свят се е сплул. Разврат навсякъде – и в църквата, и в училището, и в управлението. И тия хора искат да живеят! Не. Едно велико наказание иде от невидимия свят, и всички ще познаят, че праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Ние няма да ги изпъдим тези хора, а ще напуснем земята, ще си вдигнем багажа, а египтяните нека си правят кирпичите. Ние ще напуснем тази земя на неправдите. Тъй сме решили, и ще го свършим! А тия, които останат, да му мислят! Сега вие седите и казвате: Чакайте да си помислим, да се осигурим, да станем малко праведни, че да влезем в Царството. То е едно учение на лукаваго. Праведен да станеш ти, който си излязъл от Бога! Ти трябва да осветиш името на Бога и да съзнаеш, че Бог се е жертвал, жертвал, жертвал, с милиарди пъти във всички същества. Да дойдеш в тази светлина и да разбереш, че не живееш както трябва. Ти трябва да съзнаваш това.

И казва Христос: Тогаз праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша. Кой има уши? Само онзи гениален човек може да слуша, само онзи музикант – който има изтънчено ухо, само той може да схваща най-деликатния тон в музиката; а който няма такава ухо, той нищо не схваща. Сега някой ще каже: Нам времето не ни е дошло. Аз не говоря за онези, на които времето не е дошло, а говоря за ония, на които времето е дошло. И вие, на които времето е дошло, няма да ми кажете: Обяснете ми, това как става? Както Христос е казал на Никодим: Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. И той го попитал: Как може изново да влезем в утробата на майка си? А Христос му отговори: Ти си учител израилев и това ли не знаеш, тия елементарни работи не знаеш? И аз сега ще ви отговоря като Христа: Как може да просветнете, вие от 2,000 години християни, раждани по толкова пъти, минавате като правоверни, как да не знаете такава елементарна истина: праведните ще просветнат в Царството на Отца, т.е. в Царството на Любовта? На кой Отец? Той е Баща на Любовта. Това е то. И тази Любов е, която обединява цялата вселена, всички същества от единия край до другия, в тази велика хармония на Любовта; и Той е, Който жертва живота Си за всичките; и те живеят в Него, и Той живее в тях.

Сега, искам днес тази дума правда, праведните ще просветнат в Царството на Отца си, като влезете вкъщи да я напишете като мото. Вие ще ми кажете: Аз съм виждал това, онова, света

Богородица, Христа, светиите, много работи зная. Радвам се, че сте видели, но това още не е същественото. Ти трябва да просветнеш в Царството на Баща си. Ти сам да видиш твоя Баща на Любовта. И когато видиш Баща си сам, това ще бъде един от най-славните моменти на твоя живот. Вие не сте видели вашия Баща. Вие сте го чували като едно ехо. Онзи Баща, който си го представяте, неговото лице виждали ли сте го вие? Когато чуете неговия глас, във вас ще се зароди желание, ще кажете: И ние може да се жертваме тъй, както и Той. И тогава вие ще бъдете готови всичко да дадете и няма да съжалявате, но ще кажете: Много малко сме дали, бихме желали още с милиони години да живеем, за да можем да дадем още. Това е учението, което Христос е проповядвал и сега проповядва – Тогаз праведните ще просветнат като слънцето в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша. Който може, да разбира тази велика истина!

Следователно за онзи ученик, който няма светлина, няма правда. Въпросът е сега решен. Той ще си остане тук, при обикновения живот на земята. И тогава, при обикновения живот, знаете ли какво ще бъде? Аз ще ви опиша вашето бъдеще. Ето какъв ще бъде вашият бъдещ живот, ако останете: Един ден ще се въплътите във формата на някоя муха; паякът ще ви хване и ще ви изяде. После пак ще станете муха; пак ще ви хване паякът и ще ви изяде. След туй ще се родите във формата на овца; вълкът ще ви хване и ще ви изяде. Ще се въплътите в една кокошка; ще ви хванат и ще ви изядат. Ще станете една мида; ще ви извадят из водата и ще ви сварят с ориз в тенджерата. Охлюв ще станете; ще ви сварят, ще ви изядат. Рибата ще бъдете; ще ви извадят от морето и ще направят майонеза с яйца отгоре. Прасе ще станете, в кочина ще бъдете, после кебапчета и бифтеци ще правят от вас. Това е съвременната култура. И тъй, целият ви живот ще бъде само на скарата, все ще ви пекат. И тия кокошки, това са все ваши братя, които не са просветнали. И когато просветнат в Царството на Баща си, там няма да има такова нещо. Там вие ще бъдете свободни. Ако не му е дошло времето, България ще бъде тъй. Но ако просветнете, както ви казвам, вие ще се освободите от всички страдания на лукавия. Това не е само една философия за заплашване, а е една велика реалност. А който не вярва, ще опита.

Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша.

Сега, понеже мобилизацията почти се привършва, разбирате ли, аз затварям мобилизацията днес. За колко дена беше тя? – За 10 дена. Колко дена са изминали? – Две недели. Тъй че мобилизирането се свърши вече. Който се е мобилизирал, той ще влезе, а който не е, ще се мобилизира в мобилизацията на кокошките, на паяците, на вълците, на мухите – там ще се мобилизират с хиляди години. А който се е мобилизирал с Любовта, ще тръгне напред.

Вратите се затвориха вече. Който си е неправеден, нека си е неправеден. А който е праведен, ще остане праведен. Не разбирам, че вашата съдба сега се решава. Ако след хиляди години вие не сте били в състояние да познаете Бога, вратите ще ви се затворят; и вие наново ще опитате туй учение, за да го познаете. Защото Бог поругаем не бива! И сегашният свят ще мине през едно стъргало такова, каквото никога човечеството не е виждало. Скоро ще бъде това, скоро, скоро! Нека всички грешници да знаят или скоро да се оправят. Този свят отива, всички други остават, няма да ги пометат комунистите. Иде една велика Божествена метла, която ще помете като стихия всичко. Иде нов закон. И апостол Петър казва: Небесата ще приидат с бучене, а стихииите разгорявани ще се стопят, и земята и делата по нея ще изгорят. Тъй всичко ще се помете. От горе иде това. Русия изпитва вече последствията на туй, което иде. И всички народи по целия свят ще опитат същото. Бог поругаем не бива!

Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Ще бъде ново небе и нова земя! Всичко това, което е сега, ще си отиде. Та като ви казвам тъй, някои ме гледат и казват, дали сериозно говоря. Не сериозно говоря, ами аз говоря, защото ми е приятно да говоря. Приятно ми е да говоря, защото праведните ще просветнат, аз за тях мисля, а какво ще стане със света – това не искам да мисля. И сега, понеже мобилизацията се е привършила и вратата се е затворила, онзи, който е влязъл, за него връщане назад няма, а който е останал, той напред не може да върви. Ще ме запитате: Е, какво ще бъде с тях, които са останали във? – Ние искаме да знаем само какво ще бъде с праведните, а какво ще бъде с грешните, то не влиза в нашата програма. Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Ние се занимаваме с богатите хора. Нам ни трябва праведните, защото те имат средства – светлина. Да употребим това; защо ни са онези, бедните? Вие ще поддържате бъдещата култура, ще отворите касите си. Говорим за една положителна култура на праведните, а за грешните и дума няма да правим. Който има уши да слуша, нека слуша. Сега вие ще зададете

въпроса: Какъв окултен закон има да разбираме? Окултен закон е: Праведните трябва да просветнат, и като просветнат, всичко е в техни ръце. Ако не просветнат, никаква сила няма да имат. Ето окултният закон. Някой казва: Как да придобия сила? – Като просветнеш, ще придобиеш сила.

Това са тия съотношения, които вие трябва да имате към този ваш Баща на Любовта. Не разбирате, че той е такъв мекушав. Не разбирате Любовта в смисъл на мекота. Тя е нежна, Любовта, но не мека. Мека значи неустойчива. А Любовта е една велика сила, толкова устойчива, която никога не се изменя. Нежна е тя.

Следователно страданията произтичат за ония хора, които не могат да възприемат Любовта: тогава се раждат най-големите страдания. Всички ония, които се противят на Любовта, за тях се ражда най-ужасният огън на ада. И когато се противят, сами си създават този огън на мъчения. Мъчат се, защото не възприемат Любовта, и като се противят, ще станат най-нешастни, а като възприемат Любовта, ще станат най-щастливи. А за да възприеме човек Любовта, той трябва да бъде праведен, не като сегашните хора, но той трябва да просветне. И вие не си тургайте за правило да видите какъв е светът, външният. Какъв е днешният морал? Този морал не търпи никаква критика. Днешният свят не търпи никаква критика. Сега всички ги е страх: какво ще каже съвременното общество заради нас. Не трябва да се издаваме, защото щели да кажат. Какво ще кажат? Ако на мене приписват едно престъпление, то е тяхно престъпление. Престъпният човек всякога престъпления вижда. 20 години в България против мене говорят, все ме подозират. Казвам: То сте вие, които виждате вашето зло. Аз във всички хора виждам доброто, виждам своето добро. Не искам никого да лъжа. И бих желал и вие никого да не лъжете. И във вашето сърце да има онази Любов, с която вие да се жертвате. Всяко ваше допиране, всеки ваш поглед да бъде едно велико благословение, и който го приеме, да благодари на Бога, че е приел нещо добро от вас. Това разбирам аз Любов! Тъй – казва, – да те помилвам малко. Защо? Защото е обезсолял, станал е порочен, иска да влезне във водата да се измие. Когато любиш, няма да внасяш своята мътна вода в другата. Когато любиш, чистота с чистота трябва да се събира; умното с умното се събира. То е Божието Царство. Туй ни най-малко не подразбира, че грешниците и праведните могат да живеят на едно място, туй не може. Онзи, който люби, и онзи, който не люби, не могат да живеят на едно място. Аз виждам, че такъв човек няма никаква обич в душата си. Защо няма обич? Защото той мисли само за себе си. Господ на този дом дал това, на мене нищо не дал, казваш. Ти вършиш едно престъпление, всичко ти е дал Господ, и благодари, че не ти е дал, та да бъдеш като една натоварена камила. Ти нямаш нищо. Не си натоварен. Човек с много къщи е натоварен човек. Натовареният носи едно благо на този свят, ако съзнава.

И тъй, тия праведни трябва да просветнат. Сега всички вие трябва да просветнете. Не по обикновеному да разбирате, Христос в коя църква е, не по обикновен начин. Въпросът е сега да просветнете, и когато просветнете, тогава бъдещата култура ще има полза от вашата просвета. Аз бих желал да зная тия... За 10 дена колко души се записаха в мобилизацията, ножове имате ли? Нож, то е словото – Духът. Този Дух у вас да бъде чист. Вашият език трябва да бъде златен, позлатен трябва да бъде езикът ви. Подразбирам език, заквасен с Божествена Мъдрост, който говори разумно, и никаква нечиста дума не трябва да излиза от вашия език. От вашето око какъв лош поглед на страст, или на похот, или на алчност да не излиза. Всичко туй да бъде чисто, чисто. Като погледнете някого, той да почувства радост, да почувства, че душата му се повдига. Сега момата, като погледне момъка, казва: Ах, този с черните очи! Изгори ме! Момъкът погледне момата, каже: Ах, тя със сините очи изгори ме! Всички все се горят. Това не е огънят на праведните, това е огънят на греха, който тлее и гори. Това са хора, които се борят с Бога. Единствената сила, която не се подчинява на никакъв закон, то е Любовта. Никога не може да я изпъдите. Всичко може да направите. Любовта е сила, която не се подчинява на никакъв закон, тя всякога ще ви върже, но вие никога не може да я вържете, и с каквито въжета и да я връзвате, тя е свободна, тя всичко претопява. Тази Любов влиза сега в тия праведни души, за да просветнат.

Ние няма да оставим грешните, но те трябва да се приготвят. В бъдещия свят трябва да се даде на тях от излишъка на нашия труд и богатство, тези паднали души един ден да просветнат. Но сега те няма да просветнат, а в далечно бъдеще. Тъй е въпросът. Тъй че на онези, които са останали, и на тях даваме надежда, че и те ще просветнат, но като минат през всички правила на възпитанието. И като дойде един ден да се каже: Мобилизация! – всички да влязат. И сега от

невидимия свят ще видят какъв контингент има, колко праведни има в България в тази мобилизация. В невидимия свят знаят какъв контингент може да дадат българите, колко свои синове може да дадат да помагат в туй, което сега се върши. То е един печат, и аз бих се радвал, още не ги зная колко са, но ако са много, то ще бъде в актив на българите. Но сега не зная колко са. Само че в тази мобилизация влизат и мъже, и жени, и момци, и моми, и деца, от всички категории има. Не е както тук в света, само младите да се викат. В тази мобилизация има от всички чешити. Тъй е. Някои от вас се усмихвате. Види се, влезли сте вече в мобилизацията.

Който има уши да слуша, нека слуша.

Сега вложете вече Любовта като един огън, който постоянно гори. Или отворете сърцата си за тази Любов, за Божествената Любов, не говоря за човешката любов. Тази Любов е един мек огън, който като влезе, ще внесе мир в духа ви; светлина в ума; сила в ръцете и краката, ще премахне всичките ви недъзи и болки. Тук в гърба ме боли, там ме боли. Онзи, който влезе в мобилизацията, не може да каже, че го боли някъде, а ще каже: Знаеш ли ти, аз съм вече мобилизиран. Като дойде някой дявол, ще кажеш: Знаеш ли, аз съм мобилизиран. Ревматизъм имаш, ако те заболи, кажи: Мобилизиран съм. Стомах те боли, кажи тъй, и всичките болести ще изчезнат. Който е мобилизиран, няма болести за него!

Който има уши да слуша, нека слуша. Правдата, това е основата, на която в бъдеще Любовта ще се изяви и ще осияе човешките души. И тъй, в тази правда, в която влизате, обединете вашата светлина всички, тъй както слънчевият лъч. После, както се събират войниците отвсякъде и образуват взводове, дружини, полкове, дивизии и т.н. и всички съединяват своите сили, тъй и вие по същия закон. Взаимната светлина, която излиза от вас, ще я препратите към този свят. То ще бъде воюване: пфю, пфю, каква артилерия ще има! Тя е много ситен картечен огън, като го препратите: така-така, така-така, нищо няма да остане. И желая мъже и жени да бъдете смели и решителни. Който е праведен и който веднъж просияе, куршум за него няма. Той е безсмъртен. Може да му теглят стотина куршума и да остане неувреден. Ще ви приведа един пример. Това се случило в странство. Двама приятели, единият бил адвокат, а другият, медик, виден лекар. Лекарят казва на приятеля си: Аз съм човек безстрашен, от нищо не ме е страх, имам два револвера, който ме закачи, куршума му тегля. Спират се в един хотел. Приятелят му, адвокатът, като по-хитър, изважда всичките куршумчета от патроните, а револверите турга под възглавницата му. Сам влиза в една бяла гугла през нощта, явява се пред другаря си. Медикът изважда револвера, извиква: Стой, кой е там!, и тегли му куршума, но адвокатът бръква в джоба си, изважда един куршум и хвърля му го назад на леглото. И пак пристъпя, извиква: Стой!, и стреля втори куршум също и т.н., докато свършил всичките изстрели, а другарят му върнал всичките куршуми, и от страх докторът умрял. Отива неговият приятел, какво да види – той от страх се посветил. Такова е положението на праведника: нему като му теглят куршум, той хване куршума и го връща назад, а който изпраща куршума, той умира от страх. Нас куршум не ни лови! И тъй, нас не ни е страх от дяволския куршум. Тия куршуми са за ония, които ги хвърлят, а не за нас.

И тъй, запомнете стиха: Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша.

Тази е сегашната вест на Христа, Който сега ви говори. Това е Неговото учение. Този Христос не е на православните, нито на евангелистите. Този Христос, един е Той в света. Да няма никакво двусмислие. Той е Христос на Любовта, на изявената Любов в правдата, която просветва в онези, който Го любят.

Беседа, държана на 23 октомври 1921 г. в София.

Синът Божи

Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен. (Ев. Йоан 3:16)

Може да се каже, че от съвременните книги, ако искате да разберете някой автор, трябва да прочетете въведението. То е най-интересно. Т.е. според степента, в която ние съвременните хора се намираме, въведението в живота е най-важно. И тъй, встъплението, или въведението на живота, как ще го определите? Кое представя въведението на сегашното битие, или на сегашния наш

живот? Аз ще ви кажа, няма да ви оставя в тъмнота. Има три неща важни в живота: Няма по-необходимо нещо от яденето. То е предисловието на физическия живот. Следователно, каквато философия и да имаш, каквото и да разискваш, туй било, онуй било, след като се наядеш, то оставя най-приятно впечатление. Разбираш една философия, тъй казал Кант или някой друг, но като си похапнеш, казваш: Тъй разбирам, че животът има смисъл. Ама в църква си ходил, там еди-кой си свещеник служил, еди-кой си проповедник си слушал. Всичко туй е хубаво, но като дойдеш да си похапнеш, казваш: То е най-хубавото! Следователно това е необходимо. Аз го наричам: въведение на подсъзнателния и съзнателния живот. И туй въведение е толкова интересно, че от 8,000 години, откакто хора сте станали, все го учите, прочитате го, четете, прочитате и мъже, и жени, и всички, и още не сте го проучили, защото ако бихте го проучили, щяхте да го свършите, но още не е свършено. Сега, ако туй въведение на живота е толкова важно, че толкова хиляди години се иска, за да го проучите и разберете, каква ще бъде първата глава на живота? Аз ви давам само символи да мислите. Яденето, това е първото въведение на природата, най-необходимото дело. А най-приятното нещо в самосъзнателния живот е музиката, пеенето. Музиката е въведение на умствения живот и човек, който не знае да пее, той е изгубена Станка. Сега ще ме извините, аз вземам това сравнение, което казват българите, в неговия добър и разумен смисъл. Човек, който е престанал да яде, да пее, да се моли, останалото е Станка без баща, майка и родство. А най-великото в света, това е молитвата. Следователно най-необходимото е яденето, най-приятното е музиката, а най-великото е молитвата, тя ни свързва с Бога, с туй, вечното, вътре в себе си, което ни дава смисъла. Пък молитвата е въведение на Божествения живот. Тъй че в света има три въведения. Въведение на яденето, въведение на музиката и въведение на молитвата. Някой ще каже: Защо трябва да се молим? Ще четеш туй въведение, за да разбереш вътрешния смисъл на свръхсъзнателния живот.

Спира се Йоан и казва: Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.

Това не е един акт само на чувствания, това е един акт на най-възвишената Божествена мисъл.

Който вярва, а вярата е принцип на ума – едно състояние, – за да го минете, вие трябва да сте минали вече първото предисловие на яденето и да сте влезли във второто предисловие на музиката. Тогава може да разберете, че Бог възлюби света. Когато Любовта се яви, човек веднага почва да си тананика. Всяко същество, колкото малко и да е то, прави усилие да покаже какво е пеенето. То почва да пее, за да разбере смисъла на новия живот. И тъй, ще ядете, ще пеете и ще се молите. Но това не мислете, че е същността на живота. Това е въведение, встъпление само на вечното.

И тъй, аз говоря за онази вяра, която е създала човешката интелигентност. Аз няма да говоря за спасение от страх, от болести. Не. Спасение се разбира, да се придобият ония условия, да се живее един разумен живот, да се освободим от всички страдания. Понеже вие имате страдания и не знаете причините. Кои са причините? За мене причината е ясна. Боли ви главата, боли ви стомахът, боли ви кръстът, имате сърцебиене, сърцето ви боли, за мене причината е ясна, тя не седи в самото сърце или главата. Тя е извънка. Тази дисхармония показва, че вашият живот не е в съгласие с ония велики закони, които регулират битието, законите, които регулират разумния живот. Щом твоята глава не е в съгласие с ония течения на ума, ще имаш главоболие. Щом стомахът ти не е в съгласие с теченията на храносмилането, ще имаш болки в стомаха. Туй показва. Ако те боли сърцето, показва, че твоето сърце не е в съгласие с ония желания на съзнателния душевен живот, и т.н. Значи в природата има една разумна жива сила, която действа по разнообразни начини. Тази сила индусите я наричат *tattvas*, санскритска дума, която значи жива енергия, която прониква цялото пространство и е основа за движението на всичките небесни тела, и е причина за произвеждане на всичкия живот във вселената. От тази *tattvas*, татвическа енергия, праната е едно видоизменение. И онзи научен начин да използвате тази жива енергия индусите го наричат *Pranayama*.

Сега Йоан казва: Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго – света възлюби, – за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.

Синът, това е висшият разум, това е Божествената Мъдрост, в която човек трябва да вярва – разумният живот е, в който човек трябва да вярва, да го възприема и да го приложи. Защото между знание и действителен живот има една междина. Да знаеш е едно нещо, а да приложиш и да

преживееш – то е друго. Щом имате знание, казвам, то е първата стъпка – налял си се, чел си само първото въведение. Второто нещо – ще пееш; на трето място какво трябва да правиш? – Ще се молиш. Ако си разбрал дълбокия смисъл на живота, ще се качиш горе; пък ако не, пак ще се върнеш при ядене, музика, при молитва; ядене, музика, молитва, и все тъй ще обикаляш. А то е най-приятното в живота, което трябва да се върши.

Сега, значи Бог, за да възлюби света, имало е нещо в този свят. Какво ще възлюби в света? В света са всички ония духове, които са излезли от Него. И изпрати Любовта Си, за да може да повярват, т.е. да приложат този принцип, за да имат вечен живот. Туй е Божественото желание – да направи всички безсмъртни, както е Той. Но туй безсмъртие не се дава отвън. Като станеш безсмъртен, Йоан казва: Трябва да повярваш в Неговия син, а Неговият син е израз на всичката Божествена Мъдрост, която е скрита в Него. Това не може да разберете. Когато една душа познае тази Мъдрост, тя ще придобие вечния живот като възнаграждение.

И тъй, някой казва: Ти вярваш ли в Христа? – Да. Вярваш ли в Сина Божи? – Вярвам. Ревматизъм имаш ли? – Слава Богу, намира се на двете рамена. Глава боли ли те? – Хваща ме по някой път. Сърцебиене имаш ли? – И от него не съм се освободил, но пак имам вяра, не съм като другите хора. Туй е едно обикновено вярване. Аз не говоря за обикновено вярване. Тази обикновена вяра, ние свършихме с нея и започваме с необикновената вяра. А необикновената вяра никога не пита: Как може да бъде това? Никодим беше, който питаше как може да бъде това. А Христос какво му отговори? – Ти си учител израилев и не знаеш ли това? Не заслужаваш повече да ти разправам. Следователно трябва да имаме едно велико, дълбоко разбиране – да сме разбрали защо трябва да ядем, да пеем и да се молим. Яденето, казвал съм и друг път, е наука за трансформиране на енергиите от едно състояние в друго. Яденето е трансформиране на грубата енергия в умствена. След като се наядеш, ще почнеш да пееш, по този начин ще превърнеш умствената енергия в духовна. А що е молитвата? И тя е закон за трансформиране на умствените енергии. Защо трябва да се молиш? За да може да бъдеш силен. Защо трябва да пееш? Когато войниците пеят, всички се въодушевяват, герои са. Уплашат ли се, престанат да пеят. Турците казват: Плюйте на краката си, идат вече. Кой идат? – Кавалерията! Щом има песни, пушката се държи, а инак, щом престанете да пеете, бягане има в света. Следователно музиката, сама по себе си, е едно средство да премахне оная меланхолия, когато хората казват: Животът няма смисъл. Изучете първото въведение на живота – яденето. В туй ядене е скрита една велика Божествена сила.

Ако аз положа една хубава мастилница на масата си, имам и перо и един лист. Да кажем, че не сте запознати с това изкуство – писане. Аз топя с перото и почвам да дращя, изпразни се мастилото, пак потопя – дращя, топя – дращя. Ще кажете: Този човек ту в мастилницата бръква, ту дращи, изчерни цялата книга. Обаче в туй дращене има един вътрешен смисъл. Ако вие почнете да анализирате мастилницата, книгата и да мислите, че сте научили истината, какво се крие в написаното, нищо няма да научите. Тайната, която съм вложил, не е нито в перото, нито в мастилото. Това са само условия да се изрази една скрита мисъл символично. Следователно яденето е мастилница, ти ще се наядеш, че като дойде умът, да бръкне вътре. Чувствата, сърцето, те представят мастилницата, а щом дойде перото, хоп на книгата в живота: тръс, тръс, тръс, и после пак. Ще каже някой: Защо ми е тази мастилница? – Тя е потребна. Защо ми е перото? Трябва един ум, да се напише смисълът на живота. Ако е ръждясало твоето перо, нищо не можеш да напишеш. Златно перо ще имаш, което да не се окислява. По същия начин, яденето, музиката и моленето, това са условия, при които сегашният живот може да се изразява вътре във вас. В какво? Яденето ще ви даде здраве, пеенето – щастие, молитвата – блаженство. Един българин във варненско, Стоян му било името, бил много беден, но бил здрав. Обаче той не бил доволен с туй голо здраве и казал: Защо ми трябва туй здраве, аз съм най-беден, къща нямам, пари нямам, дал ми Господ здраве, не му искам голото здраве. И действително, спечелва той пари, направил си къщи, имал вече изобилно да яде и пие, но разболял се и три години лежал на легло и казвал: Господи, вземи ми всичките къщи и пари, не искам нищо друго, дай ми голото здраве, няма по-хубаво нещо от здравето. И Стоян е трябвало три години да седи, за да разбере смисъла на здравето. Сега съвременните хора ще кажете: Що ни трябва голото здраве? – Господ ще ти даде къщи, ще ти вземе здравето, ще каже: Туй, което искаш, дадох ти. А здравият човек е всякога богат. Щом казвам: здрав човек, той не може да бъде глупав и лош човек. Щом някой каже: здрав човек, аз

подразбирам всичките качества на добрия човек. Кажат ли ми, че той обича да пее, същото разбирам; кажат ли, че се моли – този човек не може да бъде лош човек, той е добър, изправен и благонадежден човек. Сега съвременните хора имат особени понятия за морала, особени разбирания, и трябва да минат хиляди години, за да може да разберат вътрешния смисъл на живота.

Ще ви приведа два примера, за да може да си изясните вътрешната страна на този живот.

Ето какво разправя един английски лекар, доктор Уилсън. Той бил млад лекар, много способен, талантлив, свършил университет с отличие, имал отлична практика в Англия. На млади години той се заинтересувал от окултизма в някое братство, и там той трябвало да даде обещание: 10 години да не даде никому, нито на мъж, нито на жена, да го целунат, нито даже ръката му. А като минат 10 години, той е свободен. И започва доктор Уилсън своя подвиг. 5 години минали благополучно. Един ден го въвеждат в едно благородно семейство. Там имало две малки момичета, едното на 10, другото на 12 години. По-голямото на 12 години било заболяло от тифозна треска. Идва този доктор и сполучва, като млад лекар, да го излекува. Когато момиченцето оздравяло, идва малкото момиченце при доктора и иска да го целуне, задето той излекува сестричето и?. – Недей ме целува – казал лекарят, – недей, лицето ми е нечисто, не го целувай. – Тогава дайте поне ръцете. – Но... недей, не ги бутай! – Защо да не те целувам, аз толкова съм ти благодарна, защото ти спаси моето сестриче. – Но и ръцете ми са нечисти; като стана чист, а ти като станеш голяма мома, аз ще дойда и може тогава да ме целунеш. – Но след 10 години, тогава аз не мога, какво ще кажат мама и тате, хората какво ще кажат? – Тогава аз ще те целуна. – Сега ме целуни. – Сега не може. Малкото момиченце не разбира този особен доктор, защо и за какво, и казва: Аз сега съм малка и няма опасност. – Не, не, сега не съм чист, след 10 години ще бъда чист, тогава. Но тя му казала: Тогава може да бъда оженена, а ако ме намериш оженена, тогава не можеш да ме целунеш. Той сега дал обещание да го не целува никой, а след 10 години тя ще се намери на същото негово място. Сега, ако искаш, целуни ме. Питам сега: момиченцето намира, че сега му е времето. Той намира, че не му е сега времето, но тогава защо е дал обещание, а в противен случай той ще бъде безчестен. След 10 години момиченцето казва: Тогава аз почвам моето посвещение. Сега Христос като ви намери на пътя, и вие всички сте в такова положение, всеки има по едно обещание. Свързани сме със света, казвате. Туй момиченце иска да му отблагодари, а той има обещание – след 10 години. Тя каза: Тогава аз ще бъда голяма, тогава не може.

И тъй, вие се намирате в едно неразбиране на живота, и от едната, и от другата страна – мъже и жени, всякога има противоречия в света. Защото често вие се ангажирвате да вършите неща, които сами по себе си представят нещо несъществуващо. И мнозина искат да разберат какъв е вечният живот, какъв е Господ, и след туй да познаят живота. Чрез ума си вие никога няма да разберете какво нещо е Господ. И всички философи, които са писали за Господа, това даже не съставлява никакво предисловие на Бога. Всичките философи, които са писали въведение на Господа, какво нещо е Господ, още не са написали нищо за Бога. И когато те опитат това и онова, аз казвам: Още въведение за Божествената философия в живота нямаме. Който пее, това е музиката – има въведение. Почнеш ли да пееш, има въведение. Духовните хора, и те философстват, и те нямат въведение. И тъй, философите въведение за Божествената философия нямат, и духовните хора за духовния живот нямат въведение. Въведението на философите за умствения живот е пеенето, а въведението на духовните хора за духовния живот е молитвата. И тогава само ти имаш въведение на великия духовен живот, и тогава ти ще го разбереш. А това е едно вътрешно велико преживяване на самата душа. Душата трябва сама да опита нещата, а това значи да опиташ нещата с Бога наедно. А Бог обича, като отиваш при Него, сам да бъдеш. И Христос пита всякога: Ти свободен ли си? Жената казва: Обещание имам сега, след 10 години ще бъда свободна. Но Господ казва: Тогава аз не мога да бъда свободен. Защо няма да бъде свободен? Любовта не може да се ограничава. И ние не може да я ограничаваме. Когато тя мине в живота, ти трябва да бъдеш тъй готов, както си готов, когато тръгва тренът. Тя е толкова точна, че няма да отmine нито една десетмилионна част от милиметъра. Всички трябва да бъдете точно на времето; когато Любовта дойде във вас, вие трябва да я използвате разумно. Някой може да каже: Да се повеселим малко. Веселие има в яденето, а в Любовта веселие няма. Преди да е дошла, ти ще ядеш, ще пиеш и ще се молиш, но когато тя дойде, има нещо по-велико, което не може да се разправи на човешки език. Разбирате ли? **Но туй, което не може да се разправи на човешки език, може да се изпита.**

Да ви покажа сега: Ако един такъв момент на Любовта дойде като един лъч от слънцето и падне случайно върху едно цвете или кристал, този цвят в 20 минути отгоре, вие ще видите, ще вземе всичките красиви форми и ще се превърне в един много красив и разумен човек. Всички неща стават с една магическа сила и се превръщат в един разумен живот.

Сега как ще разберете? Всеки от вас има по една цел в живота. Искате да спечелите много пари; някой иска да се ожени, после деца да има, друг професор иска да стане и т.н., но никой не пожелава това, което трябва да стане. Не казвам, че вашите избори са лоши, и сега ви казвам: Трябва да направите един избор. Той е – да повярвате в Сина Божи, да разберете великата сила Божия. Туй е **великото!** Това е Божествената Мъдрост, изявена в своята целокупност, това е, което индусите наричат: *tattvas*. Това е тази енергия, която излиза от Любовта и движи цялата вселена. И всичките наши желания се дължат на тази сила, която със струите си прониква през всичките наши тела, които имаме. И доколкото живеем в Божественото, тази сила прониква в нас и ни придава много приятно настроение. Някой път ви е толкова приятно, като че разбирате смисъла на живота. Много ви е приятно и весело, но се случва, че в тази приятна минута дойде някой ваш приятел и за една минута отгоре разруши всичкото ви щастие. Вие мислите, че сте разрешили проблемата на живота, а дойде той и ви каже: Ти вярваш ли в тази глупава работа, че има вечен живот?, и ти турне един червей. Ако решиш да спориш, всичко се свърши. Вторият пример, който искам да ви дам, е малко по-друг. Аз го вземам из българския живот. Първият пример психологически е верен, и другият, който ще ви разправа, и той е верен. Случило се в България. По форма, във всичките му детайли, да не мислите, че е тъй, както ще ви го опиша, но принципът, който ще вложи вътре, е верен. Един български младеж от северна България, един от най-благородните младежи, които аз познавам, презимето му няма да каже, но името му е Кирил, тъй се наричал той (не българският княз). Свършил в странство с отличие, много благороден момък. Като се връща в България, спира се при един свой приятел, учител. Отива през летния сезон на курорт. При този учител имало едно малко момиченце, сираче на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тях се породила известна симпатия, без лоши мисли. Той обичал да ходи към гората, при едно хубаво, студено изворче. Един ден, като отивал на това място, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло след него, там той, без предумисъл, се навел и целунал туй малко момиченце. Като се изправил той, тя го попитала: Ти как ме целуна – като брат, като сестра или като предател? Как ме целуна ти, с целувката на брат, на сестра или с целувката на предател? Как? Да кажеш сега. Ти направи една лоша постъпка, защото майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: Никога да не позволиш на мъж да те целуне, докато не се ожениш, а сега ти оскверни в мене този обет. Питам сега, де е лошото? Сега той на мене разправяше: Досега не съм решил този въпрос, с каква целувка съм целунал. Някой казва: Да те целуна. Казвам: Като брат, като сестра или като предател ще ме целунеш? А сега светът е пълен с предателски целувки от единия край до другия. И мъже, и жени са покварени от тези предателски целувки. Разбирате ли? Следователно това още не значи, че целувката е нещо лошо, тя е благородна, но въпросът е – как се дава. Когато ние се приближим към този акт на целуване, то е най-възвишеното: то е свещено, и целувката трябва да се даде най-после. Майката я дава, защото майката има право да целуне дъщеря си. Тя може да я целуне, тя се е жертвала, тя е дала и честта си, и всичко, но ти, който искаш да целунеш, доказал ли си това? В Божествения свят целувката всякога ангажира човека с всичкия му живот. И едно от трите неща ще се случи: или ще бъде целувка на брат, или целувка на сестра, или на предател. И ако ти не разбираш смисъла на тази целувка, ти ще станеш един предател и ще спънеш себе си! Нищо повече! Сега аз не говоря за обикновените целувки. Да ме разбирате добре, не искам да всея съмнение. Ще кажете: Ние толкова целувки сме си дали. Какво ще стане? Далеч от мене тази мисъл. Аз разбирам, когато се събуди съзнанието в човека. Не говоря за обикновените целувки. Вашите хиляди целувки Господ да ги благослови, но аз говоря за ония целувки, когато се пробуди великата Божествена душа от своя сън и влезе в Божествения свят. И тя трябва да разреши какво трябва да бъде целувката. Следователно говоря за онези от вас, които са се пробудили. Досега се целуваха тъй, но има и други целувки. Те са велики целувки! Както от слънцето излизат целувките на великата енергия, тъй от нейния лъч произтича тази Любов, която индусите наричат *tattvas*. И тя е носител на всичките велики мисли. И когато ние не можем да контролираме тези закони според законите на Рганауата, тогава животът ще мине в мечти. Ако е мома, тя ще седи и ще мисли: Ще се ожена, къща ще си направя, че свекърва ми ще бъде такава, че мъжът ми такава служба ще има, по

странство ще ходим. И после вижда, че е пак сама. Всичко това са мечтания. После пак мисли, че се е оженила за един княз, че тя е някаква графиня и т.н.

Но когато човек се пробуди в съзнанието, ще дойде този княз: при всяко едно иде по един княз, по един царски син. И като дойде, ще бъдете ли готови? Той е висшето аз, това, което теософите наричат – Божествено съзнание – а аз го наричам: Божествена съзнателна душа в човека. Когато тя дойде, ти може ли да я възприемеш? Тоя Божествен съзнателен Дух? И Дух и душа се употребяват двояко. Следователно, когато Божественият Дух дойде във вас, всичките ваши постъпки, всичките ваши действия, целувки, трябва да бъдат отмерени; от цялото ви сърце трябва да диша една Божествена благодат, тя да лъха от вас. Няма да бързаш да целуваш. Няма да казваш: Чакай да подпиша полицата. Ама тази полица трябва да се плаща. Най-първо ще видиш в касата си имаш ли пари. Днес с пари, утре на вяра, тъй ли казват? Не, във вас, щом се пробуди истинският живот, на вяра няма вече. На вяра – то е смисълът. Сега ще бъде: речено – свършено, то е животът на съзнателния живот вътре в нас. И ако всинца ние почнем да работим с тези мисли... ама ще кажете: А-а, труден е животът. Не, той е най-лесният живот, но вие трябваше добре да разберете въведението на яденето, на пеенето и на молитвата. И тогава ще ви стане ясен този стих: Защото Бог толкоз възлюби света, че даде Сина Своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен. Възлюби Бог света – в Него се събуди тая Божествена Любов и като се събуди, той даде всичко, каквото е имал, а това е единственият син, когото пожертва за всички тия души, които са били доле, за да могат да добият този живот, който е в Него. И тогава, като се върнем в Небето, този Господ на Любовта, този Син Божи, той ще ни даде една целувка, и когато ние влезем в този живот, ангелите ще запеят, защото ще бъдем готови да разбираме. И в тази песен ще научим смисъла на живота. Пеенето в Небето, това е наука, която човек трябва да преживее. Не само, както мислят някои, с китарите си ще свирят, туй подразбира целокупния живот на Мъдростта. Живот, свързан с Божествената Мъдрост. И желая да повярвате в Сина Божия. Аз не говоря за обикновената вяра. Първият акт за вас е необикновената вяра, т.е. тази вяра се отнася само до ония, в които се е събудило Божественото съзнание. Вярвам в Бога, който е скрит в своя Син. Вярвам, че този Син е изпратен от Отца. А този син е великият Божествен Дух, който иде в света и иска да твори, то е Духът, и той иска да се яви. Той е пред вратата и хлопа. Само на ония, в които Божественото Съзнание е близо да се събуди, там Христос хлопа. И тогава, като дойде Христос, как ще постъпите вие? Както английският лекар, Уилсън, или както този българин Кирил? Как ще постъпите? Първият отказал, защото едва след 10 години ще бъде свободен, но момиченцето казало: Тогава аз не мога. Българинът разрешил въпроса много лесно: той, без да мисли много, целува момиченцето, но когато се изправил, тя го запитала: Като какъв ме целуна ти? Като брат, като сестра или като предател, който ме продава да робувам? Кажи ми сега. Това са символи, с които може да се засегне една от най-свещените области на човешкия живот, на човешката душа. Сега вие още себе си не познавате.

Първото нещо е следното: тази енергия, която слиза отгоре и произтича от Любовта, тя може да се използва само от ония, които имат съзнателен живот. След като се свържете с този Божествен закон, тази енергия ще потече във вашата душа. Вие можете да направите в един живот отличен опит. – Някой ме пита: Аз мога ли да бъда ученик? Казвам: Ти можеш ли да любиш? – Че аз досега все на любов съм се отдавал, ако искаш, дай да те целуна. Казвам: Не, сега не може. – Защо? – Защото те са обикновени целувки. И колко жени са заразени от сифилистични усти на мъже! Това целувка ли е? Не, не. Чистота се иска. Чистота и святост вътре в нас, по всичките правила. И тази чистота всеки може да я добие. Това е едно качество, едно благо, което чака да се придобие. Ще кажете: Аз съм женена, мъж имам, какво да направя сега? Не си женена, кой те е женил? – Майка ти, баща ти. Питам тогава: Майка ти, баща ти, кой ги ожени? Кой ви жени вас? Мислите, че това е закон: Трябваше да се ожени. Де е писано, че трябваше да се ожениш? Я ми кажете? Вие хората правите жененето. **Ако твоето женене стане причина да те спъне, да не намериш истината в живота, не се жени!**, но ако то стане причина ти да намериш Истината, Любовта и Мъдростта, ожени се тогава, аз ще те съветвам. Мъж ли, жена ли, всички да се женят; но ако туй женене ви спъне да станете свободни, не се женете! Ама какво ще стане със света? – Каквото ще, нека стане с тоя свят, ние друг, нов свят ще направим, по други закони! И овде, и онде не може. Ние трябва да имаме една определена философия. Всяко нещо, което нас ни спира да намерим онази велика Любов, което спира съзнанието да се домогне да стане Божествено, да добие

Божията Мъдрост, всички тия пречки на живота ние трябва да ги премахнем веднага. Не правим въпрос тъй или иначе. Не се женя. – Защо? – Не искам. – Дъще, ожени се. – Не. – Защо? – Не искам. Синко, ожени се. – Не искам. Тази дъщеря и този син, те са умни, казват: Вие, като сте се оженили, какво сте направили? И прави са. Намерили ли сте Бога? – Не. – Е-е, тогава защо да се женя, искате и аз да бъда будала като вас? Казват момата и синът: Аз искам да намеря Бога, без да се женя. Ама то не било тъй според Писанието. Как е според Писанието? Казва се: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Четири неща. – И след като научиш това, ще възлюбиш ближния си като себе си. Докато не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, душа, ум и сила, не се жени. Тъй тургам моя морал. Ще каже някой: Как ще живеем? – Всички хора, които са въвн от Бога, те са мъртви! **Животът ще дойде само с Любовта!**. Следователно вие не живеете, вие сте мъртви без Бога. Вие живеете в гробища, не се лъжете. И всички седите със своите надписи. И искате да се осигурявате. Казвате: Тук да се осигурим. Да, ще се осигуриш с някой голям кръст! (Смях.) Знаете ли защо се аз смея? Защото Господ казва: Ще им се посмея. И този смях ме хваща за тия глупави хора, които искат да живеят, да се осигурят – в гробищата. Търсят щастието там, дето го няма. Турнат го в гробищата, и ще пишат трактати, пишат как може икономично да се осигурят. С какво? – С някой голям кръст! Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.

Сега казах, че тази вяра е необикновена, в тази вяра никакво съмнение не се допуска, абсолютно никакво съмнение. И ако двама влезем в този Божествен свят, разглеждаме един Божествен предмет, аз ще ти опиша как виждам предмета, и ти ще опишеш как го виждаш. Можем да направим и друг опит, аз да опиша това, което виждам, и ти да опишеш каквото виждаш, и тогава, ако са верни двете описания, ние сме на правия път. Сега, какво нещо е Любовта? И мъже, и жени описват любовта: жената каже нещо, мъжът казва: Не е тъй, това не е любов. Е, какво е любов? – Той почне. – И туй не е Любов. Сега, както казва жената, що е любов, то е детинско, а и той е глупав: не знае що е Любовта. Значи двамата не виждат еднакво. И слушате младите, те не си говорят тъй, те са много деликатни: даже за някоя малка дума, ако си кажат, като някои дипломати, обърнат си гърба. Тя казва: Той не ме разбира, аз мислех, че е нещо, пък... Тя туй не му го казва, но в себе си тъй мисли, и тъжна е. И той си обърне гърба и казва: Аз мислех, че тя е умна, а то не било тъй, тя не ме разбира. После се обърнат пак един срещу друг – дали има тук разбиране? Те можеха да се разберат, ако родителите ги бяха възпитали тъй, че те са души и имат еднакви понятия за нещата. Момата трябва тъй да изменява своето състояние, както и момъкът, или, другояче казано, да разглеждат една истина от гледището на техния ум и сърце. Там, дето има допълване, трябва да разберем какви са тия съотношения. Ако някой ни пита: Какво има в нашия бъдещ живот?, ние не може да дадем една програма. Засега програмата на живота ни е, че ние се стремим към вечния живот. Ние искаме да излезем от временния и да се отправим към вечния живот. И това е спасение. Да не погине всеки, който вярва в Мен. Значи трябва да има една цел. То е вечният живот.

Само във вечния живот ние може по-иначе да изучаваме Любовта и Мъдростта. Вечният живот може да ни даде единствените условия да изучим Любовта и Мъдростта. Аз мога да ги изменя в себе си, ей сега мога да ги изменя, и в този живот мога да изменя вечните условия, или мога да отложам това. То е един преходен период, рязък в своите определения, тъй рязък, както е рязка слънчевата светлина: щом дойде, веднага просветне, и щом се скрие, веднага потъмнява. Ако ти решиш в себе си това, веднага този лъч, тази енергия tattvas ще проникне в тебе и ти ще почувстваш едно разширение на твоя ум и сърце, ще бъдеш силен. Но усъмниш ли се малко, да кажеш: Аз ли съм?, веднага токът се прекъсва, и ти, като някоя гайда, когато гайдарят спре да я надува, се свиваш и ще изгубиш връзката, ще кажеш: От мене нищо няма да стане. Защо? Защо ти си се усъмнил в Сина Божи, т.е. в ония велики закони, които работят в съзнанието. Ако ти приемеш в даден момент без страх тази енергия, тогава тя ще произведе в тебе вътрешната виделина – ти си във връзка с Божия Син. И всичко можеш да направиш. И когато аз ви казвам: Не се съмнявайте, това значи: Не прекъсвайте Божествените токове във вас. Ти не се съмнявай.

Един ден дойде при мене един господин, да ме пита дали съм честен човек. Казвам му: Приятелю, кажи ми, ти честен ли си? Ха, да видим, кой повече е крал, кой повече е лъгал. Ти, за да ме изпитваш, дали съм грешен, трябва да бъдеш свят, а ти си пълен с грешки. Грешник да изпитва

грешник! Ще дойдат да ни изпитват. Няма какво да ни изпитват. Ние сме хора на вечния живот. Нашата цел тук на земята е вечният живот: да придобием ония условия, при които може да изучаваме Любовта и Мъдростта. Това е нашата цел. Ама ти не си ли българин? Това не е цел – да бъдеш българин или друг. Аз мога да ви направя много сравнения, отде са българите, че да се отвратите да сте българи. Ако преди 100,000 години вие сте били говедо, в някое стадо, с рога, и сте минавали като една знаменитост, и после, като станете човек, няма да кажете, че сте били говедо с рога, а ще кажете: Аз друго произхождение имам, моето произхождение е благородно. А аз виждам, че сте от това произхождение. Ама ние след милиони години ще минем в една благородна форма. Може. Сега да видим какво значи – говедо. Имаме: го и веди – то значи: Ти знаеш ли да говориш? Веди значи: знаеш ли да размишляваш, да говориш разумно? И българинът го свързал: го-ведо. Една дума с такъв смисъл! Говедото повече мисли от тебе. Защо? Защото го – знаеш да говориш. Ти не мисли, че си глупав човек, ако някой ти каже: говедо, кажи: Благодаря. Значи: Зная да говоря. А сега вие ще кажете: А-а, той ме обиди. Го ведиш? – може ли да ведиш? И така, ние сме изопачили цялата природа. За нищо и никакво правим цели скандали. Вие трябва да изучавате цялата природа. Всеки един акт в нея има вътрешен смисъл. И трябва да се радвате на благата, които тя ни дава. Затова Господ е възлюбил, тоя, великия красив свят. И в този, хубавия, разумния свят, той е изпратил Своя Син, за да може тия малките души, като повярват в Него, да възприемат и да придобият вечния живот, за да може да влязат в разумния живот.

Да ви говоря ли още, или да спра?

Тази енергия, слънчевата, аз съм говорил за нея. Вие със слънчевата енергия може да направите много опити. Ако във вас се проявява обикновеният живот и ходите гологлави, а слънцето грее, към обед непременно ще имате слънчев удар, защото тази Божествена енергия ще мине през земята, ще промени някои вибрации и ще образува загорещаване в мозъка. Значи, щом имате слънчев удар, вие сте прекарвали тази енергия през земята и затуй имате удар. Обаче ако във вас имате съзнателния живот, настроени сте любовно към всички живи същества, вие ще превърнете тази енергия в акаша и ще усещате в себе си една велика, приятна Божествена музика, и по цялото ви тяло ще се носи един велик трепет, и ще искате да предадете енергията си на всички хора. Всичко туй ще бъде във вас, ако имате съзнателния живот. Тази енергия, вие ще я чувствате, и през нея ще се предават мислите на всички разумни същества. Животът на всички същества, които ви обикалят в далечното пространство, ще ви се предава с бързина, по-голяма от бързината на слънчевия лъч, и вие ще чувствате, че сте един гражданин на това велико царство. И като погледнете на този, великия свят, вие ще бъдете радостни, всичко ще ви причинява радост. Това е новият живот. Вечер и денем може да приемете този живот.

Приемете тази енергия, и всички, когато някак измените вашето съзнание и повярвате без никакво съмнение в Сина Божи, Който е изпратен, щом се свържете с Него, вие ще почнете правилния път на вашата еволюция. Следователно трябва ви една необикновена вяра. В кого? В Сина Божия. Разбирам вяра на Божествената Любов. Бог е възлюбил този свят и чрез тази Любов ние ще се домогнем до онези велики закони, на които светът почива и чрез който сега животът съществува. И тъй, индусите почват отдолу. Тия енергии как вървят? Сега западните народи почват да изучават тази енергия, качествата и?. За да изучавате **великото**, изисква се едно нещо, което индуските учители пазят в тайна и благодарение на това западните народи не са го намерили. Ако европейците биха го знаели, те биха го профанирали. Сега във вас трябва да се роди новото съзнание: да слугувате на Бога от Любов, всяко ваше действие да бъде един акт любовен, в който да внесете всичкия си живот, всичките си мисли, ум, воля и сърце. И всичко да бъде, като че го вършите само за Бога. И, следователно, като извършите такъв един акт, вие да сте доволни, че може да направите това от Любов. И колкото повече давате, толкова повече ще дойде отгоре.

Понеже много пъти се говори за магнетизиране и демагнетизиране, вие казвате: Да не се допре до мене, защото ще ме изсмучи. И тъй е. Ако си едно малко кладенче, всеки ще те изсмучи, но ако си един велик извор, кой може да те изсмучи? Като дойде великото съзнание, вие ще бъдете такъв един велик извор, и от този извор ще има за милиони и милиони хора да пият.

Такава е тази велика енергия, която слиза от слънцето и звездите, която изтича от Бога, но чрез видимия свят. И вие се питате защо са звездите? – Ти научи ли предисловието на яденето, какво е най-необходимо за живота? – Не зная. – Кое е най-приятно? – Не зная, не съм го научил. – Кое е най-велико? – Не го зная. Много велики работи има, но кое е най-велико, не зная. Господ е

най-велик. – Ти Господа виждал ли си? Молитвата е най-великото, аз говоря за една преживяна опитност – за молитвата, аз съм я изпитвал. И няма нищо по-велико в моята душа от молитвата; няма нищо по-приятно от музиката, и по-необходимо от яденето. Моята опитност ми казва тъй, и аз съм съгласен с това. Това са преживяни и проверени истини.

Ако туй не може да разберете, как ще разберете по-отвлечени истини? Аз разбирам събудена душа – душа, в която се е събудило Божественото съзнание, такава душа е свършила изпита на живота. Тя не иска да бяга от земята. Тя казва: Сега ще живея на земята при всичките условия. Тъй ще живея, както Господ иска. Сега разбирам аз, как трябва да се живее.

Да ви говоря ли още? Хайде да оставя и за друг път, стига толкова.

Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.

И тъй, оставям ви една важна мисъл. Мислете за доктор Уилсън. Мислете за Кирил. Разрешете задачата за трите целувки: братски ли са, сестрински, или са целувки приятелски. И после, дали сте в положението на малкото момиченце, което иска да целуне доктора заради сестричето си; или сте в положението на доктор Уилсън, който е дал обещание на това братство и трябва да чака 10 години.

Тия въпроси са, с които аз искам да хармонирате вашия живот. Аз говоря за вашия живот. И второто нещо – да знаете, че от слънцето е богатството. Туй слънце, което всеки ден ви пече, то съдържа такова богатство. И ако един ден във вас се пробуди Божественото Съзнание, тъй както аз ви казвам, и дойде тази необикновена вяра, вие ще погледнете на слънцето, ще видите тази енергия и ще кажете: Сляп бях едно време, но сега виждам.

Беседа, държана на 30 октомври 1921 г. в София.

Ненаписаните закони

Този е заветът, който ще им завеща след онези дни, казва Господ: Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им. (Посл. към Евреите 10:16)

Този е най-важният пасаж в тази глава и той е взет от друго място. Ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им. Миналата беседа говорих за трите въведения в съзнателния живот. Сега, всяка работа трябва да се извърши по известни закони, по известни правила. Аз ще говоря на онези, които са ученици. Ако някои от другите не ме разбират, аз говоря само за ученици. Имайте предвид, че ще говоря само за необикновените неща. На елементарните работи: речено, казано, това било, онова било, ние тургаме кръст. Кръст, т.е. примиряваме се с миналото. Миналото вземам като основа, настоящето – като условия, а бъдещето – като цел. Вие ще кажете: Как миналото може да бъде основа, настоящето – условия, а бъдещето – цел? – Така е, т.е. източните народи казват: Така е; а западните народи почват да го доказват; и след като го докажат, то все остава недоказано. Вземете всички трактати по философия, дето доказват, че има Господ. Питам: Колко хора са се убедили с доказаното? И без неговото доказателство аз зная, че има светлина. Ама имало толкова милиона вибрации за червения цвят. И аз схващам това. Без да зная колко вибрации има червеният цвят, аз си служа с него. А този бояджия, който ми разправя, тъй е или не, той сам не знае добре. Онзи, който може да ме научи и да ми каже всичко, като му дам четката и му кажа: Ти как разбираш това?, той разбира това, което не се вижда. И някои хора казват: Съвременните материалисти са станали мистици: те вярват в туй, което не виждат, а не вярват в туй, което виждат; те знаят туй, което не се вижда, а не знаят туй, което се вижда.

Сега, думата закон аз я вземам във втора степен, т.е. закон не по права линия, а закон в квадрат. И всичките творчески енергии при сегашната еволюция вървят в квадрат. Квадратът – то е най-ужасното нещо, там герои се искат, ти трябва да имаш голямо хладнокръвие; да те обстрелва неприятелят – то е само за най-големите герои. Сега, квадратът, който не го разбира, за него е най-опасен. За онези, които не разбират законите, те са като онзи, който седи зад една табела, на която пише: Тук се продава такова сирене, такъв чай, такъв хляб, такива плодове и т.н. Американци има, които носят такива табели на себе си: отпред и отзад, и рекламират из града. И след като един такъв е носил целия ден тия табели, вечерта казва: Едва изкарах прехраната си.

Има някои, които разбират живия квадрат. Има живи квадрати. Кои са живите квадрати? Според живата геометрия, мъжът и жената образуват правата линия. А правата линия е най-късото разстояние между две точки, следователно между мъжа и жената трябва да се постави правата линия, те трябва да се съединят, умът и сърцето да се съединят, да влязат в съприкосновение. А пътят, по който тази права линия може да се движи, е пътят на квадрата. Затова е опасен квадратът, защото е място на движение. И който не разбира това движение, може да бъде пометен. Сега вие казвате: И таз хубава! Досега ние с тебешир чертаехме правите линии и казвахме, че между две точки най-късото разстояние е правата линия. Нали? Само живите същества могат да образуват точка и център. Математиците казват, че точката е нещо въображаемо, което не завзема никакво пространство. – Тъй, не завзема пространството, но владее пространството. Завземане е собственост; значи точката няма никаква собственост, но тя владее собствеността. Казва апостол Павел, който е бил окултист, ученик на тази велика школа, ученик на Христа – който е бил обучен във всичките правила на Христовото учение и е разбирал дълбокия вътрешен смисъл, – Ще вложи законите си в сърцата им – ще ги вложи, значи – и ще ги напиша в умовете им. Напише, значи само по форма. Само чрез ума може да се напишат тия закони. Тия закони в сегашното положение действат във вашия мозък, действат във вашите бели дробове, действат в стомаха и в симпатичната нервна система. Но тия живи закони имат отношение към оная велика, жива енергия в света, която изтича от своето първично състояние, за да влезе в пътя на еволюцията и тъй да видоизмени тази първична сила, която индусите наричат prakriti, а ние я наричаме Дух. Духът, това е първичното. И казва апостол Павел на друго място: Плодът на Духа е Любовта, т.е. първото диференциране на Духа е Любовта, а първото изтичане от Бога е Духът. Сега няма да се спирам да ви обяснявам какво нещо е изтичане. Следователно първият закон в света е законът на Любовта. Туй в индуската философия се нарича закон за татвическата енергия, от която праната е едно видоизменение – то е едно течение, което иде от слънцето, едно механическо течение. Има две противоположни течения: вливане към земята и изтичане от земята. Туй течение иде периодически, някога се усилва, а някога отслабва. Във всичките закони има периодичност и тази периодичност зависи от вътрешните закони на битието. Известни неща се преповтарят в определени епохи, времена, дни, месеци, години, векове, периодически идат. И съвременната наука почва да съзнава периодичността на елементите. Известни неща ще се случат точно в известни времена. Тъй ако вие имате главоболие, ако не вземете мерки, то пак ще се случи точно в определени дни. От какво произтича едно главоболие? Главоболието произтича от две противоположни, но еднакви по естество мисли. Например, искаш да биеш някого и си нагласил, приготвил всичко, хубаво да го набиеш. И казваш: Ще го наложа, че да ме помни, как се говори по мой адрес. Но не се мине много, дохожда му друга мисъл, страхът: Може да ме турнат в затвора. Ще отложи биенето за друг път. Тия две мисли – да биеш и втората, са еднакви. Ти отлагаш, но с цел пак да биеш, и веднага те заболи главата и казваш: Съжалявам, че не го набих. Питам тогава, защо трябва да се бие този господин, който е говорил нещо по твой адрес? Давали ли сте си някога отчет: защо трябва да се бие. И ако този човек е казал нещо по ваш адрес, 50% той е имал право: ако е казал нещо лошо или добро, 50% той има право да каже едното и другото. Казваме на учениците: Когато казват нещо лошо за вас, тогава вие сте на пътя. И съвременните механици казват: Там, дето няма налягане, противодействие, не може да има движение. Ако вие поставите един съвременен трен на една гладка площ, неговите колела ще се въртят на едно място, но движение няма да има. Той ще се върти все около себе си. И тия механици се домогват до известни цели: пуцат малко пясък на тия колелета, за да може да поемат напред. Казва някой: Защо са тези мъчнотии? Казвам: Трябва да ви турнат пред колелетата малко пясък, за да може да почнете да се движите. Сега вие, обикновените хора, искате да живеете без мъчнотии. Аз ви подписвам паспорта: Живейте без мъчнотии. А за учениците подписвам: Големи мъчнотии да имате. Онези ще освободим от всичките мъчнотии. Ще кажете: Защо? Много естествено. Коя мома гонят момците? Нали красивата, стройната, а онази грозотия, която нищо не струва, всеки, който минава покрай нея, никой не я поглежда и казва: Не хвърлям на нея нито плюнката си. Хората считат за нещастие да я погледнат. А красивата, около нея са тия момци. Това е едно благословение за дъщеря ви, че момците тичат подире и?. Когато аз вървя по пътя и слънчевите лъчи падат върху мене, то е благословение: това са все любовници, аз се считам разположен и весел, но когато те откажат да ме следват, работата е малко бозук. Ако един човек те обича, той все ще ти хвърли една добра мисъл. Обича те човекът, не знае как да

изкаже своята любов. А ти казваш: Какъв недодялан бил! – Такъв, иначе, аз искам да изкажа любовта си. Вие не ме разбирате сега, че аз говоря за вашата любов. Тази, обикновената любов ние я оставихме за обикновените хора. Сега, като ви говоря за Любовта, някой казва: Ние знаем. – Нищо не знаете! Тази Любов, за която аз говоря, нищо не знаете за нея. Някой си прави устата: мисли, че ще го целунат или ще го погладят малко. Не, не. Тук няма целуване, нито гладене. След като е говорил учителят един час на учениците в клас, какво усещат те от неговото говорене? Излизат от клас, известна идея е проникнала в техните умове и те се радват, че учителят им е внесъл светлина. Аз казвам: **Това е Любов**. Любовта на учителя, тя действа във вид на светлина. То е гладене, не на лицето, а вътре, на ума – просвета е. И на онези ученици лицата им са светнали, те са бодри и свежи. Сега, при днешните нещастия, тия външни закони няма да поправят света. Не мислете, че онзи, който изпълнява законите, е много свят човек. Аз съм казвал и друг път: За хора, които изпълняват законите от страх, аз имам особено мнение за тях. Във Варна имаше една госпожа, – ще приведа този случай, – баба Яна я наричаха, развита, духовита и съобразителна жена. Когато някой неин роднина дойде, тя ще го посрещне, пиленце ще му свари, вкъщи ще го нагости, но като си замине, подире му ще каже: Днес се е намерил да дойде той, аз друга работа нямам, за него сега ще мисля! Питам: Защо? – Баба Яна съзнава външния закон, тя трябва да изпълни този закон, и като го изпълни, казва, но след това: Дадох му винце, дадох му хляб, той нищо не остави, благословение не даде, хамбарът се изпразни, виното се свърши, сладките думи си отиват, животът няма смисъл, аз остарявам. Животът на съвременните християни прилича като тоя на баба Яна: Ти – казва – евангелист ли си, ти вярваш ли в Господа Исуса Христа? – Вярвам. – Вярваш ли в Неговата кръв? – Вярвам. – Вярваш ли, че Той те е спасил? – Вярвам. – Искаш ли да станеш член на нашата църква? – Искам. – Ти си правоверен, ела при нас. Срещам друг, който не вярва в Христа, не е член на евангелска църква, той е лихвар, дава пари с 12% лихва. А този, и той дава пари с лихва, но казва: От моите пари ще има берекет, понеже Христос е с мене, Той благославя: и ти, като дадеш пари, ще се благословиш. Даже някои християни, когато малко се отличат от другите с един милиметър, че дал някой пари с 10% лихва, а не 12%, веднага казват: Той е отличен човек, не дава с 12%. Голям прогрес има, че е дал пари с 10%! **В туй учение абсолютно никаква лихва не се позволява!** Разбирате ли? За учениците говоря, не за обикновените. За вас камшик има, не за другите, а за учениците говоря. Камшик има за вас, ако ви хвана с лихва да давате пари – по 10 на задницата ще има. Тъй че ако един обикновен човек даде пари с лихва, то се позволява, закон има; но за ученика, ако той дава, другият закон ще го хване, и 10 на задницата ще има. Тъй щото не е лесна работа да бъдеш ученик. Без лихва ще даваш пари, ще работиш, без да ти плащат. Ще кажеш: Само ме храни, нищо не искам. – Ама как се гледат тия деца? – Децата на учениците ще бъдат необикновени. Дъщерите ще бъдат необикновени. Ако е жена, мъжът ще бъде необикновен, синът ще бъде необикновен, сестрата също – всички ще бъдат необикновени. И законът е друг за тях: Те гладни няма да умрат. И всеки един не може да бъде ученик. Той трябва да има най-малко един първокласен талант. Талантлив трябва да бъде той, и не само талантлив, но първокласен талант трябва да има всеки ученик. И най-малко той трябва да има едно изкуство и да го владее в първа степен. Ако е лекар, той трябва да разбира своята медицина така основно, така да прилага елементите в своето лекуване, че да няма изключения. Той няма да каже като обикновените лекари: Усложнение станало, сърцето, това, онова, и свърши се въпросът. Ако не знаят причината, веднага: Усложнение има, всеки казва: Туй усложнение развали живота. Търговецът казва също така: Усложнение има, условията на живота са такива. За ученика, щом се извинява и казва: Условия има – 10 по задницата. Криза има – 10 по задницата. Сега казвам лошата страна да бъдеш ученик.

Ще напиша закона и ще го вложа вътре – да те бият. Кога? Когато грешиш, а когато вършиш волята Божия, винаги ще имаш едно велико благословение. И Любовта ще бъде една симфония в тебе. И ти ще се разговаряш със звездите. Вечерно време ще седнеш и ще започнат телеграмите насам и натам: Как е вашият свят? – Много добър. – Какви открития има там? – Еди-какви си. Какво става на слънцето, какви преобразувания има? – На слънцето стават изменения. Нов род енергии идат. Каква е културата там, нещо ново има ли? Тъй ще се разговарят. И на втория ден няма да го дадеш обявление във вестника. Ще го задържиш в себе си. Ще каже някой: Какво гледаш в слънцето? – Гледам светлината на слънцето, слушам тази светлина, която говори. Сега обикновените хора ще кажат: Този ни забавлява. Тъй, вас забавлявам като малки деца с куклички.

И като излязат, ще кажат: Е, маха с ръка, това било, онова, нищо не му разбрахме. Ще ме извините, за вас не говоря. Каквито погрешки направите, кусур не връзвам. Когато някога дойдете, ще ви нахраним, и весели ще бъдете като баба Яна. Но щом излезете, ще кажем като нея: Не са ученици. Истината ще кажем: Не са ученици. А пък другото правило е: Ученика не го посрещат радостно, а кисело. Най-първо го набият. Знаете ли на какво мяза това? На работата на Тарас Булба. Чели ли сте за Тарас Булба? Той изпратил своите двама синове да се учат. Като се завърнали, бащата искал да провери, да не би те да са забравили своето изкуство – да се борят, и започва той с единия; като се борил с втория син, синът набил хубаво баща си, а бащата му казал: Браво синко, така те искам! Бащата посреща своите синове. Какво ще кажете вие, майките? Баща и син да се бият! Казвам: Тъкмо това е по новото учение. А след като се набили, бащата ги повиква, той е доволен от синовете си, и почва да яде и да пие с тях.

Следователно в природата има два метода. За онзи, който има съзнание, най-първо тя изпитва – ние говорим символично, а които не разбират, ще кажат: Представете си, той учи хората баща и син да се бият. И туй било новото учение! Ама че е варварско! Не, варварщината прозвуча от това, гдето вие почвате меко, гладите се, а като се наядете, после се биете и се разделяте с пукнати глави. А ние почваме обратно: най-първо да се опознаем, да видим кой е достоен за трапезата.

Ще вложа законите си в сърцата им, ще ги напиша в умовете им. Казвам: Тия са великите и живи закони, чрез които вие ще знаете да манипулирате. Онези сили, които действат в природата, вие трябва да ги разбирате, а не да казвате: Чувствам една приятност, искам да целуна. Не, 10 по задницата. Няма, няма целувки. Ако ти е приятно, ще разбереш причината на тази приятност. Ако ти изядеш кокошката, казваш: А-а, приятно ми е. Ама кокошката каже: На мене не ми е приятно. Тогава как? Една положителна величина и една отрицателна дават – какво? Математиците нека кажат – плюс и минус какво дават? В положителното учение има само две положителни величини, или в краен случай две отрицателни, едно от двете трябва да има. А плюс или минус – това е за вас, обикновените хора. За нас – или плюс и плюс, или минус и минус. Нищо повече. И тогава, като се срещнат плюс и плюс, те се разбират, те са две колелета, като им прокараме една ос, те ще могат да се движат отлично, то е хубаво. Ако ти имаш един плюс и един минус, колело не може да направиш, как може да впрегнеш тия две сили? Следователно, ако във вашия живот има промеждутъци, известни нещастия, та не може да успявате, вашият ум да расте, вие работите с такива плюсове и минуси. Не разбирате законите. Сега вие имате един мозък и не знаете как той работи. Вие говорите за мисъл, обаче тази мисъл, тази енергия, която дава мислите, вие я не знаете; какво е чувството вътре във вас, какво нещо е Любовта? Любовта може в нейните материални проявления математически да я изразим. Любовта дава най-съвършените вибрации, тонове в музиката. И онзи музикант, който излезе да свири на сцената, ако прокара тоя закон, тогава душата му ще излезе от тялото, ще премине в ръката му, от там в цигулката, и вие ще чуете да излизат от цигулката тонове, каквито никога друг път не сте чували. Душата на цигуларя трябва да излезе, и тя сама да играе в ръката. Като пишеш, ти трябва да прокараш душата си в своето перо, а перото е умът. Следователно душата трябва да присъства в ума, да ръководи това движение. Когато говориш, своята душа да бъде на езика ти, тя да контролира твоя език. Навсякъде може да прокараш своята душа. И знаете ли каква велика сила е да можеш да прокараш душата си във всичките си действия? – Всичко туй ще носи велико благословение най-първо за тебе самия. Понеже всеки един тон най-първо ще произведе реакция, която ще се върне към тебе. Казват: Доброто и злото се връщат към своя извор. Всичко, което мислите, най-първо ще се върне при вас и след туй ще иде при другите. Затова казвам: Този закон се изпълнява периодически. Казвате: Тръгнали в новия път, почва да им се случва нещастие, не им върви. Не сте вие, дето сте тръгнали по новия път. Пари с лихва давате ли? По новото учение вървите, да ги няма такива. Но сега вие ще кажете: Как тъй, може ли другояче да се живее? Ако на кокошката стане много тясно да живее в курника, тя трябва да разбира друго изкуство: да промени своята форма – да стане едно славейче и да отиде в гората. А сега тя седи, дойде господарят, нахвърли и? малко житце и хайде пак в курника, а тя на другите кокошки казва: Моят господар е отличен човек – филантроп е, чете Библията, отличен проповедник е. Кокошката проповядва на другите кокошки, Той не е като другите. Но един ден този проповедник хване кокошката – тя кречи, а другите кокошки казват: И там кречат. Питам тогава: Ако и вашите кокошки в курниците кречат, ученици ли сте? То сте

обикновени хора. Когато престанат кокошките да кречат и агънцата да бляят и плачат, само тогава ще ви считам за необикновени хора. А щом плачат и кречат. – Ама тъй... инак. Разбирам... Кречене да няма, пеене да има. Тази кокошка да каже: Слава Богу, досега толкова време съм живяла при този човек и нито едно перце не е паднало от гърба ми, слава Богу, братски живеем. Перо не падна от гърба ми! Тия кокошки са символи, ще ги знаете.

И тъй, Ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им. Сега ще ви приведа един пример, да ви изясня малко това. Този пример го привеждам за обикновените хора. Понеже мисълта е натегната. Неразбран е животът, за тях – едно развлечение, а за учениците, ще видим дали ще погледнат в ръкава си. Искам да дам време, за да ги бием: който не знае, ще почне да гледа в ръкава си. Хубаво, ние, макар че по някой път да не виждаме, ала все пак виждаме. Който гледа в ръкава, ние знаем.

Туй е в първата епоха, през време на римската империя, в едно царство в Мала Азия, някой светия се е подвизавал: 20 години живял като отшелник, самотен. Искал да има някое видение: да му се изяви Христос. Хората отивали при него, Христос не се явявал. Молил се той: Господи, яви ми се или по един, или по друг начин, искам да те видя. Молил се, плакал; молил се, плакал. И така в плача си се върнал в колибата си и казал: Работих 20 години, и Христос не ми се яви. Но вечерта – към залязване, идва една мома. Ха – ще кажете вие, – виждаме вече мисълта ви – пак една мома. Мома е, но вие не знаете каква мома, Христос ще му се изяви. Нали? Приближава се отдалече, вижда този светия, че иде една женска фигура, че се приближава една жена: Ей, Господи, това ли намери да ми пратиш? Но като се приближила фигурата, той вижда, че лицето и? е само скули, тя страдала от проказа. В него се явява едно колебание: да я приеме ли, или не. Ако беше красива, хубава, стройна, с ония хубави очи – изкушение щеше да бъде – дяволът ще дойде. Ще кажете: Светия и хубава мома на едно място, в една стая да живеят, втасахме я! А с тази прокажена мома Господ го изпитва. Той може да се зарази. Какво ще кажат хората? Но той казва на себе си: Тази моя сестра, ще я приема. – Ела, сестро, при мене. Взима я той, прегръща я, целува я, въвежда я в колибата си, стопля бърже вода, измива и? краката, нагощава я, нахранва я добре, отстъпва и? леглото си и цяла нощ бдял и плакал над нея и си казвал: Какви мъчнотии е имала тя. На сутринта, като погледнал на нея, видял Христа в тази мома, и моментално тя се изгубила.

Сега Христос ще ви се яви в една отрупана със скули мома. Вие искате да видите Христа с корона и скипър, с ангели. Но тогава сърцето ви ще тупа от страх, и за Любов няма да мислите. Някои от вас ще мислите: да се скрие в някой курник. Щом дойде Христос, тогава пермутации ще има. Всичко туй ще бъде разгорявано, къщите разхвърляни. Как ще посрещнете Христа? Той като дойде, всичко, целият свят ще се обърне с главата надолу. Сега аз плаша учениците. То не е за вас – обикновените хора, то е само за учениците, тях плаша. А обикновените хора ще кажат: Дано не бъде в наше време, като заминем ние, нека става каквото ще, но в наше време да не стават такива опасни работи, че отиде всичкият труд. – Във ваше време няма да бъде, но във времето на учениците всичко туй ще бъде тъй, както го описах, и тогава, при тия усилни времена, когато целият свят се обърне и почне да се движи, когато всички хора се откажат от користолюбивите си желания, когато всяка жалба престане и всеки търси място за спасение, когато всички закони изчезнат, всички беззакония престанат, всички връзки се скъсат и всичко туй се раздвижи – ще се яви великият закон, тогава Господ ще почне да влага законите си в сърцата на учените и да ги написва в умовете ви. В такъв един размирен момент, както е сегашният, ще живеете само в закона на Любовта. Коя е тази Любов? Нима тази скулиста мома не е Христос? Ако ви дойдат мъчнотии, нали е тази скулиста мома? И ако вие имате търпение да издържите една нощ, да измиете краката и?, да и? отстъпите леглото си, на следващия ден вие ще видите Христа. И тогава денят няма да бъде бурен и мрачен, а най-прекрасният ден, който вие сте виждали в живота си. Ден – на какво? **Ден на Любовта!** И казва Павел: Ще вложа законите си в сърцата им. Сега, тази енергия в света, която произтича от великия космос – понеже светът се е диференцирал досега в еволюционната енергия, или живата енергия, а душата на вселената е минала през пет степени, – тя се е диференцирала в три направления. Затуй ние имаме пет чувства – туй показва пътя, остават още две сили от тази космическа душа да се проявят. Тази първоначална сила в света, която сега действа, туй, което индусите наричат акаша, тя е първичното проявление, тя е създала човешкия мозък, човешката мисъл, създала е звука. Второто проявление индусите наричат ваю, от санскритския глагол ва, който значи – да движиш нещата, то е едно видоизменение, обръщане на

тази енергия в инволюционен процес – надолу. Тази енергия ваю, тъй наречената въздухообразна, азотна енергия, образува облеклото и чувствителността, с която човек си служи днес, при сегашното състояние. И тъй, ако у вас чувствата ви извънмерно се развият и станат силни, значи тази енергия се усилва; ако тази енергия отслабва, тогава чувствата ви се притъпяват. Тия неща стават. Ако мисълта се усили, акаша, или тази първична енергия, дойде в ума ви, и мисълта ви стане по-ясна, ако мисълта отслабне, връзката ви не е силна, тогава какво трябва да правите? Когато на съвременните хора изстинат краката или ръцете, те тургат бутилки с гореща вода на краката и ръцете, за да може да възстановят естествената топлина. Когато вашата мисъл отслабне, вие ще прокарате вашия ум към ония велики закони на живота – към слънцето, и ще възприемете тази първична прана. Ще създадете едно абсолютно спокойствие на ума си. Знаете ли какво нещо е да бъде човек спокоен? Каквото и да ви кажат, вас да не ви трепне окото, и сърцето ви да не трепне. Сега аз съм гледал, като изпадне някой в изкушение, другарят му чете морал: Какво правиш? Ти трябва да търпиш. Пък утре, като дойдат страдания върху него, погледнеш, той е в същото положение. Да не плачете като другите, ако умре мъжът ти, ще кажеш: Такава е волята Божия. Вие трябва да имате хладнокръвието на онзи англичанин: Двама англичани обядвали в един хотел, трябвало да има 6 порции; когато изяли втората порция, единият получава апоплектичен удар и умира на масата, а другият продължава да яде. Свършил, иде келнерът, прави сметка 6+6: А-а – казва този англичанин, – 4 порции ще извадиш, защото другарят ми изяде само 2. Тъй извадил от сметката 4 порции. И тъй, той ни най-малко не се е разтревожил. Приятелят ми умрял, аз трябва да свърша работата си. Това е положението на ученика: мъжът ти умрял, ти ще продължаваш яденето си, няма да казваш даже и: Господ да го прости! Ще свършиш яденето си, ще направиш сметката, ще кажеш: Мъж ми не си дояде. Ще извадиш от сметката и после ще направиш нужното. Мъжът ако е ученик, жена му ако умре, така ще направи. Сега какво ще кажете вие? Така ли? Какво заключение ще направите? – Да не ми дава Господ такъв мъж, той ще бъде най-жестокият мъж. Ония, които живеят по този начин, те няма да умрат. То е привидно. Сегашните хора казват: Ако ние така живеем, какво ще стане със света? – Старото ще го преобразим. Сега вие мислите, че този живот е най-лошият. Не е тъй този живот: тъй както земята е минала досега през своето развитие, не може да има друг живот. Ще каже някой: Има по-хубави пътища. Този е един от най-хубавите пътища. Следователно тия неща са предвидени: и войни ще има, и кражби, и женитби, и умирения и т.н. Всичко туй в тоя живот ще го има. И вие ме питате: Защо стават тия работи така? – Защото ако не станеха тия неща, тогава щеше да бъде 10 пъти по-лошо. Следователно сега е 10 пъти по-добре, отколкото би било според вас. Ще ви обясня каква е вашата философия. Това, което ще ви разкажа, то е един митически разказ. В древността, в Гърция се е случило това, качил се е някой зидар-майстор да гради един гръцки храм, но по невнимание пада и си счупва двата крака. Като го занесли у дома, той се оплакал на тогавашния гръцки бог – Зевс – и му казал: Според моето разсъждение, ти не си направил света много умен. Аз мислех, че си умен Бог, докато краката ми бяха здрави, но сега се усъмних в твоята мъдрост, щом по твоя закон става така. Как ще си отгледам децата? – Какво искаш, го запитал Зевс. – Искам да премахнеш този закон. – Добре, ще стане, както искаш. След няколко дена краката му били здрави. Качил се той на храма и започнал да чука: чукал, чукал – нищо не ставало. Като подигнел някой камък, той оставал във въздуха. Взел той че захвърлил чука, но и той увиснал във въздуха. Спочил сам той, но и него сполетява същата участ – увисва във въздуха. Седем дена висял горе – от една бяла в друга. Ама така ли трябваше да бъде светът? – Първият закон, по който ти си счупи крака, аз го суспендирах. Ти може да седиш спокоен и без счупени крака. Тогава този майстор казал: Прости ме, аз виждам, че първото е по-добро, макар да има страдания. И сега вие искате един свят във въздуха горе, тази е философията – горе във въздуха. Казвате: Защо е това така? – По-добре е да бъдеш със счупени крака и да еволюираш, отколкото със здрави крака и да седиш на едно място. И тия закони ще ти покажат пътя, по който трябва да работиш и да разбираш тия сили, с които работиш. Не всички са тъй добри, някой напук ще гледа да те хване в някоя погрешка, и тогава ще платиш всичките лихви 100%, а не 12%. И сега ние седим и казваме: Този дявол да го няма в света. Каквото стане, все дяволът е виновен. Ами че дяволът е създал всички условия за работа в света. Ако го нямаше дявола, какво щеше да стане с адвокатите най-първо, със свещениците, с лекарите, нямаше да има болни хора. Хората нямаше да се женят, деца нямаше да има. Всичко туй щеше да бъде по първичному. Сега вие се нахвърляте върху дявола. Господ може да го махне, но ще бъдете

горе във въздуха. И когато Павел се е оплакал, че имал трън в плътта си, Господ му е казал: Доста ти е моята благодат. С него може повече да работиш. И Павел казва: Да не би да се възгордея, този трън ми е оставен да разсъждавам правилно. И сам Павел съзнал тази необходимост.

И тъй, ученикът няма право да осъжда дявола. Дяволът е един отличен работник. Той е учен човек и учен дух. Разбира законите и ги извършва, така е майстор – от далече пипа, – че никога не можеш да го хванеш: 8,000 години лъже хората, и досега още лъжата му не е хваната. И хората не вярват на Бога, но на него вярват. И всеки ден на дявола се кланят. А туй, дето хората казват: на Бога вярват, то е бошлаф. Всички са поклонници на дявола. В някой дом момата седи неразположена, майката казва: Не зная какво е станало с дъщеря ми, не е разположена, не е в духа си, не и? се яде, това, онова. Аз не говоря против момите. Туй е – плаша учениците си. Казвам на тази мома: Слушай, аз вчера видях един момък, толкова гениален, та ум, та сърце, та талант, та какво ли не! Тя, току се обърне и казва: Къде го видя? – Наскоро е дошъл. – Е-е, може ли да ме запознаеш с него? Казвам и?: Ти си първата, която имам предвид да те запозная с него. И момата казва на майка си: Мамо, аз вдъхновение имам днес. Един Божествен лъч проникна в сърцето ми. И майката каже: Слава Богу! Питам сега: Хубаво, тази мома чака този момък, радва се, а аз излизам вън: кис, кис, кис. Тя чака вдъхновена. На втория ден отивам, казвам: Заминал си е този момък, по голяма, извънредна работа, дошла телеграма, заминал си. И момата се натъква. Питам сега: Нашият живот не седи ли в такива извънредни забавления? Търговецът каже на жена си: 500,000 лева имаме, осигурихме се; а утре дойде, загубил 500,000-те лева и борч отгоре. Казва на жена си: Втасахме я! Сега учени открили това, онова. И ние всички седим, на някого му се стегнала душата, друг отива в някое общество, дето се проповядва ново учение, възхищава се от тия хора, ще влезне, след 5–6 месеца и там се разочарова, казва: Пак го няма. Истината е на друго място, тя трябва да дойде от слънцето, отгоре, и нищо повече. Ученикът трябва да разбира ония периодически закони, които действат. И той ще разбере истината само от слънцето. Само един център има, и той е слънцето; ако вие мислите, че може да разберете истината по друг начин – лъжете се. И ако някой не ми вярва, аз, като Тарас Булба, може да направя опит. От слънцето трябва да дойде, разберете, тази първична, разумна енергия, която периодически слиза. Вие трябва да разберете в кой ден, месец, година иде. Да, тъй е уредено. Намерите ли момента, вие ще разберете тази истина. И Писанието казва: Търсете ме, докато съм близо. Де е Господ? – Близо – в слънцето е тая истина. И месечината и слънцето са създадени за години и времена. И тия години определят законите, по които ние трябва да се качваме. И тия закони трябва да разбирате, по които върви нашата еволюция. Енергиите кога ще дойдат? – Когато е благоприятен моментът. И тъй, бъдете сега от ония, които се ползват от благоприятните условия. Преди 2,000 години Христос е дошъл, обаче тогава имаше едно кармическо съчетание на планетите – злокобно съчетание; това бе един кармически закон, дето евреите не бяха в състояние да разберат Христа. Някои има, сърдят се на евреите, че не са го разбрали. Много по-добре е, че не са го разбрали, защото ако те биха го разбрали, светът щеше да бъде 100 пъти по-лош, а сега ще ги гонят, ще ги хукат: как тъй? И трябваше евреите да ги пратят по целия свят. Турна ги Господ в чутурата си, 2,000 години ги груха, и после ги извади, подуха малко и казва: Ти евреин ли си? – Евреин. – Хайде пак в чутурата. И удря Господ и пак пита: Какъв си? – Вярвам в Мойсея. – Пак в чутурата. – Друг не признавам. – Вътре. Това са хора консерватори, които вярват само в старото, а не в новото. Хората на сегашната църква, и те ще влезнат в чутурата: Какъв си? – Православен. – В чутурата. Какъв си? – Евангелист. – В чутурата. Какъв си? – Баптист. – В чутурата. – Комунист. – В чутурата. И като те извади, ще те пита: Ти какъв си сега? Добро е. Казвам тия неща, но има нещо по-съществено в света, което като разберем, казва ни Павел: Всички няма да умрем, но всички ще се видоизменим. Няма да минем през този закон. Няма да умрем, ще се видоизменим. И ученикът трябва да съзнае, че сегашното положение на света е най-доброто, в което той трябва да живее.

Сега да ви обясня едно второ положение. Приведох ви един разказ из живота на светиите. Сега ще ви приведа друг един разказ, митически. Старото, него тургаме за основа. Този разказ ще го вземете като символ само за да може да ви се обясни тази идея: Как Господ ще напише своите закони.

Имало един далечен народ армани, в културно отношение те са били средно развити, не са били много културни, ама са били в тия времена, в средната епоха на човечеството. И те са употребявали лова, както и в наше време. Царят на този народ излязъл със своя лък на лов в гората.

Видял надалече една сърна, харесал я за ядене и вдигнал лъка си да я убие. В същото време вижда едно малко, красиво момиченце, то подплашило сърната и застанало на нейно място, и му казало: Аз не позволявам да убиеш тази сърна. – Не позволяваш ли? Вдигнал той лъка и го пронизал, и то починало. Явява се тогава князът на духовете в тази гора и му казва: Понеже ти извърши престъпление, ще ти се роди син, който ще се ожени за една от най-лошите жени и ще му се роди едно дете, най-лошо по възможност. И ако синът ти може да издържи тия страдания 10 години само, тогава може да му се прости. И действително, както му било казано, така и станало. Ражда му се един син, който така се заслепил, кармически, че попаднал в примките на една жена, грозна и много груба в своите чувства, но той си мислил, че тя е най-красива. Тя била с устни много дебели – два пръста, голяма уста, очи – големи, изпъкнали, ръце като на мечка, пръсти – дебели, мязали на бория. Оженил се той за нея, но тя го малтретирала, не му давала да говори, би?ла го по два пъти на ден. Всяка сутрин тя ще го наложи: Мъж искам да бъдеш, а не дете. Вечер същото. И той се сгушвал 10 години. И всеки ден по две сълзи се ронели от очите му, но той не роптаел. След 10 години неговата карма веднага се ликвидирала и на сцената се явило убитото момиченце, за което царският син после се оженил.

Сега вашият живот е лош: вие сте се оженили, защото сте в плътта си. Тази жена с дебели устни всеки ден ви налага; мъже и жени – всички ви налага. И вие казвате: Тази жена да не е... Но тази жена е на мястото си, баща ти едно време уби едно от най-хубавите момиченца в гората. Разбирате ли? И чудни са съвременните хора, като казват, че са много праведни. Ще ви приведа един пример из българския живот. Нещо преди 15 години бях в Търново. Един ден седя на лозето в размишление, разрешавам един от важните въпроси. Задава се една жена, а другите, които идеха с нея, дойдоха при мене преди нея и ми казаха: Ще ни направиш една услуга, тази жена ще ти говори много нещо, но ти да мълчиш, да не и? говориш, ще ни направиш едно добро. – Хубаво. Сега ще кажете: Този се разговоря с духовете. Туй не е илюзия. Дойде тази жена, на около 45 години, и седна при мене, и ми казва: Ти нали проповядваш, че има Господ? Туй живот ли е: че еди-кой си бил богат, че тя била най-нещастната жена и т.н. Аз мълча. Е-е, кажи де? Аз пак мълча. И тя говори час и половина и се спира: Е-е, кажи сега. Казвам и?: Кажи ми, ти ли са най-праведната жена в Търново? Тя обърна другия лист и почна да разправя за своите грехове и престъпления: как накарала някои моми да се женят, как да помятат децата си, цял час говори за туй и ми казва: И знаете ли какво се случи миналата нощ? Майка ми ме изпрати да дойда при тебе. Ще ви кажа нейните думи mot a mot: Аз бях забравила, спя, гледам, майка ми влиза начумерена при мене, и вдигнала беше една стомна и така ме храсна с нея, че ми пукна главата. Протече жълто нещо от главата ми. И така ми се закани, и аз казах: Тази пуста майка пукна ми главата. Но като станах сутринта – умът ми се оправил, – затуй ида при тебе. Сега, ще ви спират някои нещастия – майка ви е дошла със стомната. И на вас ще храсне някой една стомна по главата. В Германия имало един лекар за такива, които имали изкривени челюсти. Като отивал такъв болен при него, той силно го удрял по едната страна, после по другата, и тъй го изпращал, нищо не му вземал, а онзи побутвал се под брадата, но просветвало му, и всичко се намествало. Тъй и вас съдбата понякога ви удря. Ти влезнеш при нея да се оплачеш, но Господ като те удари силно от едната и после от другата страна, и ти каже вън!, ти ще се хванеш за главата и като излезнеш, казваш: Аз поумнях. Само животът на изпитанията и страданията, и то не само на индивидите, но и на народите, или, както казват, законът на историята, говори сега. Тъй става, като ни подтикваат към онзи правия път, или законът на историята. Няма какво да се оплаквате вие. В тия времена Господ влага законите в сърцата ви и ще ги напише в умовете ви. Кой каквото прави, това ще намери. Следователно с тази енергия, която иде от слънцето, всички трябва да се свържат, бащи и майки не се ли свържат със слънцето, да не се женят. Туй не е за вас. обикновените хора. Който се жени, трябва да се свърже с тази енергия, тогава и децата ще бъдат свързани. И в такъв един дом ще има вечно здраве, вечно блаженство, и всичко, каквото дойде, лесно ще става. Тъй е. И Писанието така казва: Повярвай в Господа. В кой Господ да повярваме ние? – В живия Господ. И онзи ученик, като погледне слънцето, той ще види нещо повече, а обикновеният човек, като погледне, ще каже: Слънце, кой не го е виждал! Обаче в слънцето има нещо, което хората не са видели. И тъй, ние ще се приближим, за да можем да схванем тази жива енергия, която всякога ви говори. Вие слушвали ли сте се във вашия живот?

На ученика не му се позволява да говори много; на ученика не се позволява да преувеличава нещата; на ученика не се позволява да казва какво е неговото произхождение; на ученика не се позволява глава да става, той трябва да бъде всякога опашка. Тъй е. Той, в който дом и да влезе, няма да каже: Знаете ли кой съм аз? Яйца да ми опържите с прясно масло, после с кисело мляко, хлябът да бъде хубаво омесен, по особен начин да бъде направен. Аз съм човек, пратен от Господа; защото иначе знаете ли какво ще бъде върху вас? Това не е ученик, това е един обикновен човек. Така правеха и турските заптиета: като дойдеха с камшика, веднага яйца с масло ще им направят, кокошка ще заколят и ще им кажат: Ага ефенди. Ученикът, като влезе, ще носи всичко в торбичката си. Той ще бъде толкова скромнен, че като влезе, тия хора да се учудят, дето той толкова малко яде, а е най-здрав човек. Ученикът, като влезе в къщата, да каже: Моля ви се, ако имате едно излишно място, най-долното място, дето има къщата, там ще ме турнете.

Сега, с туй аз плаша учениците – те трябва да го знаят – ученици искат да бъдат. И сега, в бъдеще, като дойде някой да се оплаква, ще го питам: Ти ученик ли си? Ако каже ученик: Знаеш ли правилото? – Не съм ученик. – А-а, заповядай! Прасенце ще му заколят, аз ще му кажа: Ти си отличен, талантлив, такова прасе за тебе е. И той ще каже: Ах, колко е хубаво! Тъй е, ще му го сложа и ще му кажа: Заповядай, братко, ти си отличен човек, като тебе няма друг. Но ще му кажа и друго: Един ден и ти ще станеш такова кебапче за малките ти братя; и тебе ще опекаат, както ти правиш сега.

И тъй, учениците трябва да изменят своя начин на живеене. Те трябва да мислят, че са свързани с тази слънчева енергия; да мислят, че Господ живее в тях. Кой Господ? – Господ на Любовта, и всякога, дори и при най-лошо разположение, не им се позволява да се оплакват, а напротив, те трябва да благодарят за всичко.

Толстой привежда един пример. Двама братя, отшелници, се връщат от града си и единият брат казва на другия: Знаеш ли каква е волята на Христа? Като отидем в една къща и ни изпъдят, и отидем навсякъде и не ни приемат, тогава, като излезем вън, да благодарим и да се радваме, че никъде не са ни приели. Това е Христовото учение. Каквито и да сте – мъже, жени или деца с такова едно разположение, – вие ще дадете едно благословение. И следователно ония хора са много скромни, които всичко имат, т.е. хора невзискателни. И казва апостол Павел: Ще вложат законите си в сърцата им и ще ги напишат в умовете им. Сега, колко души от вас можете да бъдете ученици? Все пак онези, които са ученици, те са определени. И тъй, Любовта изисква едно велико самопожертване, в разбирането на тия закони да знаете как трябва да се живее. И сегашният живот трябва да се разбере, той има вътрешна страна. Сегашният живот, при всичките противоречия, трябва да се разбере в неговата дълбочина: жената да разбере мъжа си, и мъжът – жена си; синът да разбере баща си, и бащата – сина си; братът да разбере сестра си, и сестрата – брата си; но как ще се разберат те? – Само по закона на тази Любов; когато братът живее за сестра си, и сестрата живее за брата, когато мъжът живее за жена си, а и двамата живеят за Бога. Павел казва: Да се не женят, и добавя – защо. Не трябва да се женят, понеже хората не разбират закона. Мъжът ще обича жена си – ще забрави Господа. **На ученика не му се позволява да забрави Господа. Никога!** А който обича Господа, той трябва да обича всички хора зарад Господа и трябва да ги търпи всички. Тъй както Господа, така трябва да бъдете и вие. И сега можете да направите първия опит, ако във вас има туй геройство. Втори път аз ще открия на учениците една велика тайна. Тайна – в какво? Туй е малка примамка, та и тези другите да искат да станат ученици. И ние искаме да станат. Може. Ето какво ще бъде: Хванат те да те бият – ти станеш невидим. Хванат те – изчезнеш. Затворят те – не може. Навсякъде си свободен. Качиш се в трена, дойде кондукторът – билет – ти станеш невидим. По железниците, навсякъде без билет ще ходиш. Който те хване – изчезваш. Ядеш в гостилницата, пари нямаш, дойде келнерът – изчезнеш. И тогава ще почнат всички да говорят за необикновения човек в града. Това е една привилегия на вас. Освен че няма да платите, но и друго има: когато купите плат, щом изчезнете, търговецът ще намери – 4 пъти повече пари, отколкото струва на него платът. На тезгяха ще ги намери. В гостилницата, след като сте яли и сте изчезнали, те ще намерят 4 пъти повече пари, отколкото им струва яденето. Навсякъде по 4 пъти повече ще платите, отколкото струва, като изчезнете. Кесията ви ще бъде пълна. Сега ще кажете: Струва си да бъде човек ученик. И тази тайна ще дам само на кои? Сега много кандидати ще се явят. Хубаво!

Това е то заплатата на ученика, след като получи заслужените 10. И като разбере тази енергия, която излиза от слънцето, тогава ще му се открие тайната, тогава ще му кажа:

Освобождаваш се. Най-първо страдания, а после благословение. Затова казва и Павел: Ще се похвалим и ние повече в своите страдания, отколкото в радостите си. И: Отсега нататък разбираме смисъла на живота, казва апостол Павел в 8-ма глава към римляните. В 7-ма глава той говори как са го били: Три пъти ме биха по 39 на задницата. Били са го, а после, като влиза в 8-ма глава, казва: Слава Богу, благодарим за това велико благословение, че като бъдем невидими, плащаме по 4 пъти повече. Не по плът, но по дух; и ставаме видими и невидими. И отиваше да разпространява учението. Павел всичко правеше. Сега разбирам, пише Павел. Аз говоря нещо проверено. Някои няма да се съгласят. Прави са. Правверните са прави, и аз съм прав. Те са прави в миналото, аз съм прав в настоящето, а всички ще бъдем прави в бъдещето. Следователно някои от вас ще бъдете прави в миналото: благороден човек е той. Аз – казва – съм благороден, едно време като Сократ не бях благороден, но сега съм благороден и благонадежден, защото получих 39 по задницата, и сега научих тайната да бъда видим и невидим: и щом ме хванат: пари: няма ме. И затуй се казва в Писанието: В последния ден праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха да видят Господа. То е ден, когато ще бъдете невидими. Да бъдете герои, доволни. Да бъдете необикновени хора, талантиливи в първа степен, и в Мъдростта, и в Любовта, и в Истината – във всичките си проявления, във всичкия си живот. Това е, което Христос изисква от своите ученици. **Необикновени да бъдете.** Няма да напушате света, докато не ви дадем туй изкуство: да бъдете видими и невидими. И никому не се позволява да напуща света. Ще седите тук. Щом ви дадем тази тайна, тогава сте свободни от закона. И ще имате изкуството, и като влезете в новия закон, ще кажете: Аз зная, аз любя, аз уча, истината е с мене, аз познавам всичките мои братя, зная всичко, нищо не ме смущава сега.

Да ви говоря ли още? – Ще се разсърди слънцето, ако говоря повече.

Беседа, държана на 6 ноември 1921 г. в София.

В Египет

А след отиването им, ето, ангел Господен явява се насъне Йосифу и казва: Стани, та вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и бъди там, докогато ти река: защото Ирод ще търси детето да го погуби. (Ев. Матей 2:13)

Има два възгледа за живота, т.е. два възгледа има само между хората, а между животните – между рибите, между птиците, между млекопитающите – и между растенията има само един възглед. Щом дойдем до човека, ние намираме два възгледа за живота, и затова човекът се нарича човек; а тази дума значи първоначално: същество на противоречия. Защото всичката философия на нещата седи в това – в противоречията. За да почне едно същество да мисли, то трябва да се натъкне на едно противоречие. Че туй е факт, психологически е вярно. Онези деца, които не срещат противоречия, не могат да мислят; също и онези възрастни хора, на които всичко е охолно, не могат да мислят. Охолно в пълния смисъл на думата значи, че сърцето има всичките блага, и такива хора не могат да мислят. Техният възглед е само един. То е възгледът на рибите, птиците и животните. Само когато почувстваме някакво противоречие вътре в живота, само тогава ние почваме да мислим. Противоречията съвременните философи обясняват по един начин; религиозните хора ги обясняват по друг начин; хората на практическия живот, и те си имат един начин, по който градят своите обяснения. Религиозните хора отдават всички противоречия на греха. Те казват, че някакво същество някъде паднало – не знаят кога, преди хиляди години, – туй същество завиждало на човека. И следователно този дух – наричат го демон, който ги измъчва, – той е, който е внесъл всички противоречия. И за каквото става в религиозния живот, кой е виноват? – Все този стар дявол. Стане нейде убийство, измяна, задигане на пари, жени, избухване на война, казват: Този дявол отде се яви? Той е причината. Т.е. ние разглеждаме живота субективно. С един замах – това е то философия, този дявол е виновен за всичко. Философите обаче намират противоречията в самата материя, в силите, в туй механическо устройство на вселената; а практическите хора казват: Този дявол – това са икономическите условия – папото, туй папо да не е, нищо няма, а има ли го туй папо, то създава всичките блага. И според тях това, най-хубавото – папото, то създава всички противоречия и – най-големите злини. И аз мисля, че те са много по-близо до истината, отколкото религиозните. Да, папото е, според тяхната философия,

причината на злото. Те казват тъй: Да грешат хората – това е вложено в човека още с първата хапка, която е влязла в устата. И прави са, защото Ева, която е била девствена, чиста, когато е взела първата хапка от папото, и тя, и всички се опорочили. Това са техните аргументи. Аз не поддържам нито едните, нито другите, но казвам туй, което е. И следователно в нашето съществуване на земята животът е или разумен, или неразумен; или всичко е строго математически определено, или всичко това е едно съвпадение, възможност, вероятност. Тия два възгледа съществуват сега. Едните казват: Всичко е случайно – хората се раждат случайно, ядат случайно, оженват се случайно, бият се случайно и умират пак случайно; загубил парите или спечелил – все случайно. А другите казват: Всичко е строго определено, нищо не е случайно, ти трябва да ядеш, защото има причини за това. Че причините са разумни, няма съмнение. Ти сам създаваш всичките бели на главата си: искаш повече пари, че като ги вземеш, и друг иска да има повече пари, и те бият заради парите. Тъй си създаваш тези бели – да те бият. А съвременните техници и инженери, или материалисти, казват: Всякога, когато една сила срещне съпротивление на пътя си, се образува търкане, огън, избухне. Следователно парите в този случай, или всичките блага, това са все противодействия, и когато енергиите, които функционират в нас, се срещнат с тия противодействия, веднага се образува експлозия. Сега някой може да попита дали това е вярно. Вярно е. Нека бръкне жената в кесията на мъжа си – той има 10,000 лева, а тя му ги вземе, – веднага мъжът ще извика: Де са парите ми? Губи се равновесието, парите са били на дъното на кораба, те са баласт на парахода и той е в равновесие. А жената, без да разбира този закон на баласта, взема го от дъното на кораба, и мъжът става и казва: Де е баластът? – Ама мене ми трябва. – Но ти знаеш ли, че ние може да потънем? И тъй, зарад този баласт в света стават често спорове, понякога приятни, а понякога неприятни; понякога се уреждат по приятелски начин, а понякога се уреждат по методата на Дон Кихота или по метода на Санчо Панса. Т.е. не мислете, че Санчо Панса е бил много по-умен от Дон Кихота, но той е бил практичен човек, разбирал е отблизо живота; а Дон Кихот е бил идеалист, той идейно е разбирал живота, а практически не го е разбирал, а ние се смеем, като четем, но и Санчо Пансо е прав, и Дон Кихот е прав. И съвременният свят е пълен с Дон Кихотовци и Санчо Пансовци. Това не е обида, но констатирам един факт. Ако вие влезете в училищата, ще намерите много програми, които са наредени според идеала на Дон Кихота, там няма нищо практическо; други училища имат практическо приложение, но идейното го нямат. И тогава спорят. Когато дойде Дон Кихот, той ще приложи своите закони. На първо място – с Бога ще започне той, турне табела, на първо място трябва да се преподава религията, Закон Божи, а после всички други работи. Дойде Санчо Пансо: Долу – казва – тази табела! То не е модерно, практичното е потребно, хората трябва да живеят – да ядат, папо трябва. Като се наядем, после ще мислим за Господа. И Санчо Пансо размишлява тъй: Най-първо, за да мисли човек, трябва да се е наял. Гладен човек може ли да мисли? И Санчо Пансо казва: Гладният човек ще мисли да открадне, а ситият човек ще мисли за някаква философия. Сега, съвременните хора ще кажат: Ние не сме нито Дон Кихотовци, нито Санчо Пансовци. Радвам се, че сте така. Но трябва да ожените Дон Кихота със Санчо Пансо и да се роди едно дете, то ще бъде третият и ще има възгледите на Санчо Пансо и Дон Кихота. От тия два съединени възгледа ще имате нещо ново. И светът пита: Как ще стане спасението? – Като ожените Дон Кихота със Санчо Пансо. Това са символи: Санчо Пансо може да бъде мъж, може да бъде и жена. Всичко може да бъде и мъж, и жена, разбирам, по форма. А онзи, който е писал Дон Кихот, го е турил мъж. Защо? И Санчо Пансо, и той е мъж, по форма. Но Дон Кихот воюва заради своята възлюблена, заради своята Дулцинея. Жената е причина, за да прояви той своето геройство. Каквито подвизи и да прави – една красива жена има в неговия ум. Заради нея той е готов да пожертва живота си. И Санчо Пансо вярва в своя господар, но той си има съвсем друг възглед. Той казва на Дон Кихота: Ти, когато завладееш твоето царство, да ми дадеш малко земица, да мога да я обработвам и да прехранвам децата си. Затуй Дон Кихот е сух, с висок ръст, ръце дълги, сухи, нос дълъг и тънък, очи остри, челото изправено; а Санчо Пансо – той е късичък човек, около 145 сантиметра, като буренце е, има ръце късички, пръсти много дебели в основата, бърни дебелички, нос дебеличък. Като седне на ядене, да си похапне, той се засмее като някоя месечина и казва: Това е смисълът на живота! Сега, ако съвременните хора, които критикуват, виждат само туй, смешното, в някой роман, в някоя пиеса, те не са разбрали високия смисъл; съвременните хора не са идейни, те са хора на преживяванията, но не учени. Чел е някоя книга, въобразява си, че е някой княз или граф, но това

не е достатъчно, а трябва да имаш кръвта на този княз. Следователно идеите са нещо, което ние трябва да придобием в света. И тия идеи се дават само чрез противоречията. Законът на еволюцията изисква противоречията като една необходимост. Това е закон само за човешкото царство. В другите царства няма грях, грях има само в човешкото царство, и всички ония същества, които са пряко или косвено свързани с хората, всички са заразени от греха. Грешни същества в света са само хората, други същества грешни няма. Всички други същества си живеят в мир и любов и разбират Бога, а само хората не го разбират, и те мислят, че целият свят е обърнат. Съдии, философи и учени искат да изкарат, че грехът прониква в цялата вселена, и наричат това мирова скръб, и се питат защо е този грях. Тия писатели ето на какво аз ги уподобявам: В южна Америка има една известна пустиня, и пътниците, като вървят по нея, вдигат толкова прах около себе си, че нищо не виждат и те мислят, че целият свят е само мъгла, пък тя е само на 200 метра около тях. И тая философия проектира греха и в другите светове, но там живеят много добре, както аз зная. Те ще кажат: Докажи това с данни. И аз ще кажа: Докажете и вие с данни. Аз мога да докажа с данни, математически мога да докажа, да споря с математици.

В човешкото тяло, при една известна форма, мога да докажа, че грехът е ограничен в известно пространство на мирозданието. И те ще видят, че е така. Но това е един отвлечен, математически въпрос, и ако аз бих се решил да го доказвам, знаете ли на какво щеше да се обърне работата? Един знаменит цигулар отива в Париж, там давал няколко концерта, сполучил да спечели симпатиите на всички. Когато да замине, една вечер, той искал да даде един отличен концерт, тъй че да го помнят, да пишат вестниците, че е свирел нещо много хубаво. За нещастие обаче той почнал да свири една много дълга ария, няколко часа, че като се уморили слушателите, започнали всички един по един да излизат и най-после останал само прислужникът с ключа; цигуларят, въодушевен, продължавал да свири. Отишъл прислужникът при него и му казал: Господине, моля, аз трябва да спя, вземете този ключ и когато свършите вашето парче, затворете театъра. И съвременните философи аз ги намирам като тоя цигулар: някои излизат и говорят толкова много, че ние им казваме: Я вземете този ключ, че като свършите вашата дисертация, затворете вашия театър, защото ние отиваме да спим. А особено пък българите не обичат много дългите дисертации. Българинът е практичен: Кажете ми с две думи какво искаш да кажеш. Има ли Господ, или няма Господ? Има ли онзи свят; или няма онзи свят, а не да го опъваш много. Нямам време, трябва да вървя на нивата. Има ли Господ или няма? Ако няма, да ида да ора на нивата. Ако има Господ, ще ида да му служа; а ако няма, ще работя за себе си. Тъй разрешава той въпроса: Има ли онзи свят или няма? Питам да ми кажеш. И след като му кажеш, че има онзи свят, българинът казва: Ти ходил ли си там? Ти видял ли си го? Имаш ли опитност? И като му кажеш, че си ходил на онзи свят, ще каже: Нима може да се ходи на онзи свят, брей, тогава и аз да ида! Много е практичен, иска да опита, готов е да направи всичко, но усети ли, че излъжеш веднъж, тогава работата се изменя.

Бог има, защото в света съществува Любов. И онзи свят има, защото има тоя свят. И онзи свят, и този свят, той е един и същ свят. Когато говориш за онзи свят, говориш за един свят, който не разбираш, а когато говориш за този свят, говориш за един свят, който разбираш. Следователно света, който не разбирам, наричам го – онзи свят: а света, който разбирам, наричам го – този свят. Има онзи свят, който ние не познаваме, а този свят е, който познаваме. Следователно известното ние наричаме физическо, а неизвестното ние наричаме духовно. Но що е физическото и що е духовното? Физическият свят е проявеният свят, а духовният свят е непроявеният. Като казвам непроявен, това не значи, че всъщност той не съществува, а само че този свят не се е още оформил за нашите чувства, а само за нашето понятие, той е извън нашите чувства и ние го наричаме – духовен свят. И този духовен свят е причина на всичко, което става на земята. И ако вие желаете, може да си направите какъвто искате опит. Вие казвате: Аз мисля, че съм господар на себе си, имам воля, каквото искам, мога да направя. Но не може да направиш това, което искаш, а може да направиш само това, което ти заповядват, както на войник на бойното поле: ще стреляш, защото ти заповядват. Ти си свещеник, служиш в черквата – защото ти плащат; ще служиш, народът иска това. Казваш: Аз съм свободен да служа или не. Не, не си свободен: който е опопен, не е свободен; който е проповедник, не е свободен. И при това ние се хвалим, че можем да мислим. Само свободните хора могат да мислят, а хора, които не са свободни, те повтарят нещата. И следователно съвременните хора преповтарят, декламираат, според мене, отлични декламации:

Зелена си, моя горо, миришеш на младост; но в сърце ми ти вселяваш само скръб и жалост. А-а, отличен поет, той декламира отлично. Аз – казва – вярвам в един триединен Бог. То е декламация. Има Господ – декламираш; българин съм – декламираш. Ама аз съм учен – декламираш, нищо повече! Българин си, баща ти, майка ти са българи, родил си се между тях – декламираш. Я ми кажете вие, каква е българската кръв? По какво се отличава българската кръв? Някои казват, че аз не мога да разсъждавам. Днес ще разсъждавам философски и много обективно. Тези учени химици, естественици, анализирали ли са българската кръв и т.н. Де им са таблиците и изчисленията? Каква е българската кръв? Аз искам да я видя, да видим резултатите от нея. С какво се отличава тя? Когато някой естественик говори за някое семе, той трябва да опише не само външната форма и белезите, но и вътрешните, и даже всяко едно семе какви резултати може да даде. Българска кръв имаш. Каква е твоята кръв? Не само че българите не са определили по какво се тя отличава, но и англичаните, и те казват: Англичанин съм, в моите жили тече английска кръв. Но и техните химици не са определили каква е тяхната кръв. По какво се отличава тя? Съберат се българи, англичани, французи, руси, американци, и казват: Тук българска кръв тече. Англичанинът, и той казва: Английска кръв тече. Все българска, руска, американска кръв тече, но каква е кръвта там? Всички хора говорят с неизвестни числа, с предположения. И следователно аз ги обсъждам, казвам: Тия българи декламираат отлично, и германци, англичани, французи и американци, всички декламираат, и отлично декламираат, но не мислят още. Теософите определят, че човек е манас – същество, което мисли. Да, първите хора, които са дошли на земята, които създадоха земята, мислеха; но ония, които останаха да я управляват, те престанаха да мислят.

Сега, някой път гледам, когато аз държа някоя беседа, ще извадят от нея някой пасаж и ще кажат: Той развращава българския народ. Е-е, хубаво, кажете елементите на моята развратителна реч, елементът, който изменя живота. Добре. Аз нямам нищо против да ме критикуват, но нека онези критици бъдат разумни критици. Да докажат кои са елементите на развращението. Според нашето схващане, развращение, развъртам, това значи: ако на едно колело, което има завъртени винтове, ти ги развъртиш, ти правиш развращение, и ония хора, които са в колата, може да паднат. Питам ви, моля, кажете ми: На коя ваша кола, кой винт съм развъртял? Кои са свидетелите? Аз съм готов да слушам. Кажете: – На задното колело, на едн-кое си място, си развъртял едн-кой си винт, и ще призная, че аз съм развратил и че е имало опасност да паднат хората. Аз употребявам развинтвам в много мека форма. И всички трябва да мислят, и аз искам всички, които ме слушате, и вие да мислите много здраво, а не да декламирате. Аз вярвам в Господа – това не е вярване, то е декламирање. Ти на този Господ, в Когото вярваш, готов ли си да умреш заради Него, да се самопожертваш, да дадеш всичкото си имане? Ти за жена си, за децата си, можеш ли да умреш за тях? Това е убеждение; макар и да е заблуждение, то е все идеал, в него намират хората смисъл. Герой е онзи, умира за една идея. А ти, правовернико, който вярваш в един троеличен Бог, а не си готов да дадеш един косъм от брадата си, позволи ми да се усъмня в твоята правоверност. Ние трябва да разсъждаваме право: мислим ли ние, или не? Да знаеш, в твоите жили тече ли българска кръв, или не тече, и тази българска кръв отде води своето начало. Нали всяка една река има свой извор? Българската кръв отде води своето начало, и отде води началото си английската кръв? Аз ще се радвам, нека ми кажат отде започва изворът на нещата. А има съществена разлика в кръвта на хората. Аз ще бъда искрен.

Тази българска кръв какъв цвят дава на българското лице? – Възчерен, значи в българската кръв преобладава на първо място въглеродът, или въглеродната енергия, която го кара да се държи близо до земята, затова той е орач, градинар, пастир. А в кръвта на англичанина преобладава водородът, водородната енергия, затова той е търговец, ходи по морето навсякъде, неговите хора са по целия свят. Да, казвам аз, в кръвта на англичанина има повече вода. И ако искаш да станеш приятел с англичанина, напои го с хубава вода. А ако искаш да станеш приятел с българина, дай му едно парче земя, той ще те помни, ще каже: Той ми даде много хубава земя. И тъй, българите станаха българи, когато въглеродът взе надмощие в кръвта им; англичаните станаха англичани, когато водородът взе надмощие в тяхната кръв. Това са енергии вътре в природата. Но един ден тия енергии ще се изменят. И сегашният българин ще се измени, ще стане от него нещо ново и няма да се нарича българин. И ще дойде време, когато и англичаните ще се изменят. Няма да се наричат англичани. Нещо ново ще се нарекат. А съвременните българи и съвременните англичани ще останат в архивата, да ги проучват като старинно нещо – как те са се проявявали в миналото. И

тъй, ние всички трябва да се повърнем, да почнем да мислим и да разсъждаваме най-първо за себе си, а не да се занимаваме с други философии. Най-първо трябва да се занимаваме с великата философия на нашето тяло, с ония велики причини, които отначало са почнали да действат, с причините, които са създали ръката. Ръката не е още завършена. Какво е мислила природата, когато е создала окото, ухото, човешката уста, език, нос, какъв е смисълът на всичките тия органи? Какво е тяхното предназначение? Нима човешкият език има за цел само да преобръща храната? За езика у млекопитающите хората мислят, че имал само едно предназначение – да преобръща храната. Всъщност обаче езикът има три служби: не само да прекарва храната в гърлото, но и да вкусува, да прави различие между храните, и третата служба, да говори и пее. Това са все служби на езика. Ще питам сега, ако природата е турила тия органи, какво е мислила тя първоначално? Вие нямате за това никакви спомени. Вие виждате, че имате език, че имате очи; но как са създадени тия очи, как е създаден този език, вашето ухо, мозъкът, вие абсолютно никакво понятие нямате. И ако аз бих попитал някого от вас: Знаете ли колко нерви има вътре в човешкото тяло? Колко нерви има, чрез които тялото функционира? Те са 700–800,000,000 отделни нервички, с които тази велика държава съществува. Толкова жици са, чрез които функционират всевъзможни енергии в природата и стават възприятията. Знаете ли колко дена ви трябват да ги прочетете? Вие малко се понапънете да прочетете 1,000,000 и тогава направете си сметка, колко години ще ви вземе да прочетете 800,000,000. А знаете ли колко време е взело на природата и колко милиони същества са работили за тези жици? Знаете ли какви са били ония електротехници на невидимия свят, които са турили тази инсталация вътре в нашето тяло? И някой седи и казва: Чудно и страшно е създаден човекът. Но как е създадено всичко това? Писал е пророкът: Чудно и страшно, той мисли, но с какво мисли? Да, страшно, 800,000,000 жици, дълги въженца има, разбирате ли? И знаете ли, че ако биха вас турили да направите тия жици в някоя фабрика и бихте платили, дори 10 милиарда не биха били достатъчни. Някои от тях са толкова тънки, че фабрикантът ще каже: Не може в нашата фабрика такива тънки жици да направим. А ако вие хванете специална експедиция да идете на слънцето, на Марс, Сатурн, или другаде, да направите тази инсталация и да се върнете... вие мислите ли за тая разходка? Когато дойде някой инженер от невидимия свят да направи едно изобретение, той работи, връща се на земята, ще чакате дълго време и ще чуете: На еди-кое си място се появили нови жици. И когато ние разглеждаме мозъка в по-низшите същества, в предната част на мозъка има бели нерви в зачатъчно състояние, а в човека те са дълги, и чрез тях се проявява и функционира човешката мисъл. Знаете ли от коя фабрика са направени те? Някои искат да ни убедят, че те са направени в мозъка. Природата е приготвила тия частици от много далечни пространства, и тогава те са прекарани на земята чрез четири вида енергии: заменям сега индуските термини с нашите – въглеродни, водородни, азотни и кислородни енергии.

Аз вземам думата водород – тя означава ония енергии, които са свързани с атома на водорода. И за да бъде един атом въглероден или водороден, то си има много по-дълбоки причини, отколкото съвременните химици мислят. Има си съвсем други причини, за които ние няма да се спираме, те са области, за които в бъдеще ще мислим. Тя е велика, дълбока наука. Тия енергии са прокарани на части, и тогава оня велик инсталатор е дошъл и почнал да поставя тая инсталация, и вашият мозък е почнал да работи, а вие почвате да мислите. Та някои от тия жички, за да се изработят в ангелските фабрики, това струва 10 милиарда лева злато; те са жички дълги само 2–3 милиметра и много тънички. И когато вие седите и казвате: Тази глава защо ми я е дал Господ, пари да ми е дал! – Приятелю, имаш в главата си една жичка, 10 милиарда са похарчени за нея, не банкноти, а злато – ефективен, за да мислиш. И ти, който декламираш сега, казваш: Защо ми е дал Господ тия способности, тия таланти, когато аз не мога да се проявя? То е смешно, синът да обвинява баща си: Защо ми е купил баща ми цигулка и лък, като не мога да свиря? Искам да играя. Баща ти е хванал отличен учител, купил ти е ноти и всичко, само да свириш. И сега, съвременните хора, които декламираат, казват: Тия работи са много дълбоки. Ако почнем да мислим, ще ни изхвъркне чивията и следователно, защото чивията ще изхвъркне, не трябва да мислим. И всеки, който се осмели да каже нещо, той е еретик, той е лъжец – мами хората. Е-е, хубаво, кажете ми тогава в какво седят вашите истини? Аз нямам нищо против, но като кажем лъжец, тя е много силна дума. От какво излиза лъжа, или лижа на български? Аз бих желал някой от вас, ако има тук студенти филолози от университета, бъдете тъй добри да запитате вашите професори: коренът на думата лъжа от какво е излязъл, и дали този корен е чисто български, славянски ли е, или е една

дума, която произтича от някой по-стар език, и какъв е първоначалният и? корен – ще ми направите голяма услуга. Лъжеш, значи не говориш истина? Добре. Но определете ми тогава какво нещо е истината. Ако говорим за истината и лъжата, трябва да ги определим като две величини. По какво се отличават те? Истината, като влезе в човека, внася един елемент на смелост. Като знае истината за някаква идея, той е готов да умре за нея. А лъжата, като влезе в човека, прави го страхлив. Следователно всяко нещо, което прави хората страхливи, е лъжа: това е според логиката. Всяко нещо, което прави човека страхлив, има лъжа в себе си; а всяко нещо, което прави човека смел и решителен, да мисли и разсъждава, го доближава до истината. Така е практически. Туй, което аз ви говоря, прави ли ви страхливи? Ако ви прави страхливи, аз ви говоря лъжа. Но ако туй, което аз ви говоря, ви прави смели, решителни и щастливи в живота, аз ви говоря истината. И тогава кой говори истината и кой говори лъжата? Не само за един момент да се насърчиш. Не, не. Аз мога да ви дам едно винце, вие ставате смели и казвате: Знаете ли кой съм аз? Но после, като отрезнееш, казваш: И аз не зная кой съм. Няма такива промени в истината, там ще се познаваш повече, ще бъдеш смел всякога. И следователно истината подразбира, че тя е без промяна и носи светлина в себе си. И за всички ония растения, които са яки и здрави, по това аз мога да съдя за тяхната здравина, че те са били под влиянието на слънчевата светлина; а ония цветя в избата са много крехки, защото за тях е липсвала слънчевата светлина. И тъй, истината прави нещата гъвкави и пластични, а лъжата ги прави крехки и неустойчиви.

Сега вие ще ми зададете въпрос: Какво стана с твоя 13-ти стих там? Ами че туй тринадесето число е фатално, именно аз за тринадесетото число говоря. Туй значи – мисли ли този човек сега? Йосиф е човекът, който мисли и разсъждава.

И вземи майката – майката, това е противоречието, което ни заставя да мислим. А на еврейски буквата М означава смърт. Значи смъртта има два процеса в природата. Единият, който разрушава, а другият, който гради. Не може да градиш, ако не си разрушил нещо. Тия два процеса работят едновременно в природата, и чрез тях става мисълта. И от всички видоизменения произлизат животът и смъртта. Мария е жената, която минава, разваля и чисти всичко. Тя родила едно дете и развалила работата на хората, и туй дете им създаде цяла беля. И знаете ли колко хора умряха зарад това дете? Само инквизицията е опърлила 50,000,000 такива хора. Ами Нерон, римският император, колко хора уби? Ами сега колко хора отидоха по бойните полета? Значи Мария, която роди едно дете, навлече беля на хората. Следователно тя иска да очисти, да изкорени всичко и да посади нещо ново, а като дойде Христос, ангелът му каза: Иди в Египет. А Египет е физическият свят. Това дете, за да разбере света, трябва да иде в Египет да се учи. Защо е земята? Материалният свят, физическият свят е свят за наука. И когато ви гонят отнякъде, Господ ви казва: Да идеш в Египет да се научиш, а като се върнеш пак, ще знаеш да разсъждаваш за ония неща, които природата е създала. И ако ме питате: Защо сме на земята?, ще ви кажа – да се учите. Във всяко учение има страдание, но самото учение не е страдание, произвежда страдание, а страданието е като основа, да можем да научим някой неща. Следователно ние сме на физическия свят да се учим. Е добре! Какво трябва да се учим? Казват: Аз съм българин, там друг някой ще каже: Аз съм сърбин. И после онези филолози на сърбите ще кажат: Вие трябва да считате българите врагове, понеже те спъват вашата националност. И българите ще кажат: Вие трябва да мразите сърбите, те спъват вашата българска култура. И в името на Бога се молят и едните, и другите, викат този Господ, като че този Господ не си знае работата, та те да го учат. Сърбите, онези правоверни отци на един народ, казват: Ти, Господи, не искаш ли да знаеш какво правиш с нас? И Господ, като погледне отгоре, казва: Тия мои много учени деца отлични философи са станали, те са се разделили на българи, сърби и т.н. и мислят, че техните игри са толкова сериозни, та трябва и аз да дойда да играя с тях. Но вие може хиляди години да си играете, и един ден, когато поумнеете и престанете да бъдете българи и сърби, аз ще дойда да ви оправя. Тези думи не са мои. Христос е учил същото учение. И апостол Павел казва: В Христа няма нито юдеи, нито елини, нито скит, нито раб. Следователно всички тия противоречия са произлезли от декламиране, ние не мислим, ние преповтаряме, ние винаги декламираме и декламираме, докато се изгуби тая декламация. Но настанало е вече време и за мисъл – за сериозна мисъл. Декламацията вече се е изгъркала и станала безсмислена. Иде изпитна комисия, декламации не искат. Задават ти една задача, реши я вече, ръкавите ги хвърлят и другари няма да има, които да ти подсказват; искам да разсъждаваш сериозно. Начина всички знаят, погледне в ръкава си и каже: Аз зная. – Говори,

отговаря... а като го изкарат на таблата – само способните ученици работят на таблата, а неспособният преглъща, – почва тия формули, развива ги и математически разсъждава; а които не знаят, поглеждат учителя, казват: Кажете нещо. Но той е далече, понеже има комисия, тази комисия е дошла в света и всички ще ви повика на таблата – няма декламация сега, задачата ще я решиш. Затуй, когато казвам, че се е свършило времето на декламациите, аз бих желал да продължава още това време, но Господ ще ви повика на черната дъска, ще ви даде един плик и никой няма да има около вас. Там, на таблата, ще се поизпотите малко. И като излезете от тази комисия, тя ще ви каже: или че знаете да мислите, или че знаете само да декламирате. Тя ще рапортира в невидимия свят, ще каже: Еди-кой си свещеник, отличен проповедник е, но не знае да мисли. Еди-кой си, Иван Драганов, отличен професор, дипломиран астроном; друг, Иван Стоянов, преподава биология, но не знае да мисли. Драган Стоянов преподава философия, но не знае да мисли. Всички декламират, но не знаят да мислят. Тъй комисията решава отгоре: Не знаят да мислят. Какво правят? – Декламират. Те са отлични деца на декламацията, които минават за професори. И тъй, ангелът казва: Вземи сина си и майка му и идете в Египет да се учите. И този ангел сега иде и казва на вас: Хайде вървете в Египет. А вие ще въздишате за Йерусалим. Но този Йерусалим е място за жертвоприношения, а в Египет има Мъдрост, ред и порядък. И защо Господ съсипа Йерусалим? Там евреите почнаха да правят толкова жертвоприношения, че храмът започна да мирише на кръв. И Господ каза: Съберете тоя храм, аз кръв не искам. Искам хората да мислят, да служат с ума, със сърцето си, с душата си. И днес този Господ иде, и ако съвременните хора не се научат, той ще каже същото и на тях, и всичките храмове ще се разрушат, както йерусалимският храм, и ще прати всички в Египет. По целия свят ще стане тъй, всичко ще се разруши. Е-е – сега ще кажете, – докажи го! Аз ще ви пратя, когато храмовете се съсипят, ще ви пратя да ги видите и ще ви кажа: Вижте ги! Вярно ли е това? – Защо стана това? – Защото не мислехте, не вършихте волята Божия, а вършихте своята воля. Вие не се учихте, а казвахте: Лъжеш. Когато дойде някой да говори истината, вие искате да го махнете. Лъжата събаря, а истината гради. Но ако аз бях първият, който говори истината, казвам ви: Вие сте честити хора, аз ви уважавам. Е, да видя културата ви, да видя вашите затвори, вашите църкви, училища, жените ви, вашите моми и момци, как живеете в домовете си. Аз бих желал да почерпя една поука от вашия възвишен морал. Аз съм готов да направя сега посещението. Имате ли вие този морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10–15 министри избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина и не ви желая злото, не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варвация. И когато западните народи искат да определят българите, казват: Вие сте варвари, и донякъде са прави. Българите са варвави, а онези вървят подир варварите. Сега за нас да разрешим въпроса. Може ли вие да решите въпроса? Защото българите като индивиди не съществуват. Това е една колективна единица от много единици. Сега ще ви кажа: Можете ли вие да любите? Хубаво – ще кажете, – тук сега ни барна нашето сърце, колко е топло! Радвам се, радвам се, това желая – Любов, но казвам, на вашата любов отгоре, на този огън може ли да се изкове нещо полезно, може ли да се изтъче някоя нишка? Или може ли на вашата любов да зреят плодове: ябълки, сливи, круши? Сега ще кажете: Сега я втасахме! Какво? Да, когато от лъчите на нашето сърце почнат да зреят плодове, тогава ще се оправи светът. Може, на човешкото сърце може да узряват най-хубавите ябълки. На Любовта отгоре узряват най-хубавите круши, череша. И когато аз говоря по тоя начин, някои казват: Този език е много загадъчен. Не е загадъчен, защото ако почнете да изучавате човешкото тяло, ще видите цялата природа – човек е един микрокосмос; каквото става в цялата вселена, това става и в човека. В човека всичко зрее: ябълки, круши, череша, грозде! Следователно тия твои круши, ябълки не зреят на слънчевата светлина, а на твоята любов, та който вкуси, да каже: Отлично грозде има този човек.

Стани! – казва ангелът, – вземи детето и майка му и иди в Египет. Египет, то е тялото, тук червеите ще го ядат. И тялото на оня, който не знае да разсъждава, червеите ще дойдат да го научат да разсъждава. Ако ти не си изучил твоя стомах, казваш: Стомахът е един търбух, който Господ ще унищожи. Мозъкът е непотребен, това е непотребно, онова е непотребно. Религиозните хора казват, че и без тяло може. Светските хора, и те отиват до друга крайност. Религиозните хора са Дон Кихотовци. Не искам да ви обиждам, ще ме извините сега. Разсъждението е такова. Ние ще живееем за Бога, няма да се опетняваме като Дон Кихота. Дон Кихота живее в ума си само за

своята Дулцинея. А Санчо Пансо разсъждава, че трябва да яде, трепери над тялото, като го заболи нещо, и казва: Господин докторе, та агънца, та пуйчета: Само с това човек може да живее. Практичен човек е: за стомаха си мисли, че е воденица, дотам е дошъл, че трябва да мели. Като казваш на нетрезвия да пие вода, той казва: Винцето е създадено от Бога за нас, а водата е за жабите. Санчо Пансо тъй казва. Можете ли да ми докажете, че Господ е създал виното? Аз зная, че водата е създадена от Бога, а виното е от хората. Господ е създал гроздето, а виното е ваше. Следователно вие декламирате, а не мислите. И тогава ще вземат туй вино, ще го направят да стане Христова кръв. Но виното, което трябва да изтича из нашия език, то е разумното слово. Човек да не лъже. Разбирате ли? Когато аз говоря, мене ме боли на сърцето заради вас, като виждам, че вие сами си създавате всичкото нещастие. И когато говоря, аз имам всичкото желание да не страдате. Спасението е пред вас. Само един полукръг да направите, и ще измените фронта си. Това става всякога, когато натежнее на човека. И когато вие кажете: В голяма беда съм, аз казвам: Направи един полукръг и ще дойде щастието. Казвате: Колко кръгове сме направили! В такава посока ще потеглите, към север и към изток, и тогава ще вложите всичко. Но вие ще кажете: На север ли? Не знаеш ли, че там е студено? А пък от изток слънцето изгрява, какво ще търся там? Ще ида на юг и на запад. Казвам: Досега в тия две места са се създавали всичките твои нещастия, и защото на юг се произвежда топлината, а западът създава гъстотата, материята е станала толкова гъста, а огънят, който прониква в тази материя, е станал толкова силен, че ти сам се мъчиш. Върви към Истината – тръгни на изток и на север, този огън ще се намали и разрежи, и ще се образува топлина, в която твоите плодове може да зреят. Сега ще ми кажете: Може ли да докажеш това? Хубаво, ще тръгнеш с мене, ще се хванем ръка за ръка, ще мислиш, както аз мисля, ще чувстваш като мене и ако за една година не видиш резултатите от моята наука, тогава може да кажеш нещо, но до една година нищо няма да казваш. Казва някой: Аз мисля. – Приятелю, ти досега не си мислил. Тебе жена ти е заповядвала – ако си мъж, разбира се. По улицата като вървиш и минеш вляво, стражарят ти казва да вървиш вдясно: Върни се, тук не се позволява. А ти казваш: Аз разсъждавам, имам воля да се върна. Ще се върнеш, какво ще правиш? Сега, понеже има легитимации, казваш: Няма да излизам, не съм разположен. Не, не, ти не си свободен. Един страх имаш, ти мислиш – стражарите какво са издали, а не мислиш за Божествената легитимация. На ум не ти е дошло да живееш по Бога – един чист, морален и възвишен живот. Казвате: Сега сме млади, да си поживеем, че като остареем, тогава ще се молим цял ден. Но посочете ми един стар човек, който се моли на Бога. Нито един. Не, не, младото поколение трябва да бъде духовно, не само с табели. На тия млади ние трябва да изясним дълбоките закони, защо трябва да се живее свободно и духовно, а не другояче. Нека направят един опит. Това не е за упрек. Направете младите поколения да мислят, дайте им свобода да мислят. А старите казват: Синко, ти на нещата в корена не рови, гледай човек да станеш. Как ще станеш човек? – Ако си чиновник, завърти си ръката, когато Господ спи, бръкни, вземи парите и после ще направиш една малка добрина – ще помогнеш на сираците и Господ ще ти прости. И мислите ли, че тогава синът ще каже: Това е морал? С такава една религия искате младото поколение да влезе в църквата? Не, на младото поколение трябва друга религия, религия на истината, религия, която прави тия млади смели и решителни. А сегашните моми и момци се самоубиват и казват: Няма смисъл в живота. Защо? – Защото в тяхната кръв се е промъкнала лъжата, тя ги е направила крехки, и те не намират никакъв смисъл и казват: Не искам да живея. И тогава в университета студентите слушат лекции, в гимназиите учат, но от тези младежи не може да намериш нито един студент, който да разсъждава здрав, изпокъсали му тия нишки в мозъка, изкуфили ума му. На младото поколение трябва една свежа, кристална мисъл, Божествена мисъл, която да даде простор на душите им да хвъркнат, да ходят из пространството, да имат енергия, да мислят и сериозно да мислят. Следователно това е, което трябва и което ти е дадено: вложи истината в душата си, и тази истина като се вложи в обществения живот, ние може да го оправим по-скоро със знание, отколкото без знание. Като се счупи някоя кола, не се искат философи, а работници; като се строи здание, трябва майстори; когато се убие някой човек, изисква се една майка да го повърне пак в живота. Знаете ли какво е сега майката? Когато станеш майка, трябва да родиш дете, да го отгледаш и възпитаеш. А сега майките заблуждават дъщерите си. Приказват им за моди, за капели, за това, за онова, а за същественото и дума не става. Събират се, и момата мисли, и момъкът мисли, а като дойде до негодите на живота, как ще се научат? Казват: И вие ще се научите, както и ние сами се научихме. Не е тъй. Сегашните моми и момци трябва да знаят

смисъла на живота, как се създава човешкото тяло, каква е длъжността на майката, на бащата, на учителя. И не само по форма, но и по същество. Всички трябва да знаят своите задължения и да ги изпълняват най-добросъвестно за благо на ближния. И няма защо да се осъждаме ние. Този ангел казва на Йосифа: Стани! Вземи детето и майка му и бягай от Йерусалим. Сиреч, бягай от тази, сегашната цивилизация, която е извратила всяка мисъл, която е осъдена: тя е обезличила хората и ги е приравнила.

Има един окултен разказ за едно, който ходел да изучава източната наука и кой знае как, той попаднал между едни адепти слепи: очите на всички им били вдлъбнати. Те го хванали, разгледали го с ръцете навсякъде: Всичкото е като в нас, само очите му не са като нашите. Трябва да се приравним. И натискат му очите, и те да станат като техните. И в единственото нещо, с което човек може да намери пътя, те си турили там пръстите си: Да станем еднакви. И казват: Искаме да приравним тези хора – да хлътнат очите им. Господ е направил правилно очите ни. Когато българинът казва хлътнали очи, много добре разбира какво значи това, а на религиозните като хлътнат очите, веднага кажат: Той е праведен станал. На всеки човек, като изгуби всичко: имане, жена, деца, ще му хлътнат очите, а щом всичко върви в ред, изпъкнат очите му. Очите ни трябва да бъдат такива, каквито Господ ги е създал. Те не трябва да хлътват. И аз съм против хлътналите очи. Почнат ли да ви хлътват очите, това значи, че още не сте станали свети, но имате едно болезнено състояние и скоро ще си заминете от този свят, без да сте разбрали защо сте дошли тук. Сега вие трябва да знаете един велик закон: Да имате свежи мисли и да разбирате защо са създадени вашите тела. Спирали ли сте се вие да кажете: Тия ръце защо понякога са сухи? Коремът ви боли, ще викате лекар и той ще ви направи диагноза. Никой не е разбрал още причината. Лекарят не може да знае причината. И ако те боли ръката, знаеш ли какво казва ръката? Господарю, съжалявам, че ти за много работи си ме употребил, но за същественото, за което аз съм предназначена, ти не си ме употребил. И ще мязате на онова момче, което като му купил баща му цигулка и лък, взело да пердаши сестра си с лъка и счупило лъка. Той не свири, а бие. И вие казвате: Набий го! Ръката е създадена, за да мушкаш. Не, ръката не е направена да биеш и мушкаш. Тази ръка е създадена да свириш. Това е нейното предназначение. Свирил ли си ти с нея? – Не. Ти не си разбрал смисъла на живота. Твоята ръка е направена да обърше сълзите на онзи, който плаче; тя е направена – на гладния да дадеш храница; тя е направена за онзи човек, който погива, да го избавиш с ръцете си. Разбрахте ли ме? Ще декламирате ли, или ще мислите? Кажете ми сега: ще декламирате ли? Ако е за декламиране, и аз декламирах тази сутрин. И първото нещо, почнах да декламирам: А когато се роди Исус във Витлеем... И по някой път декламирам много правилно, по някой път се спирам, и там има изключение, може някой да каже: Там декламацията не е тъй. И в декламирането има изкуство. Но там мисъл няма. Йосиф трябва да мисли. Ще кажете: Отде намери всичко това в този тринадесети стих? Всичкото в тринадесети стих ли е? От там изваждам тази мисъл. Имаш мозък, то е реалното в живота. И прави са съвременните хора, когато казват, че трябва да почнем от видимия свят, за да разберем истинските нужди на нашето тяло. И след това ще дойдем да проучим първо физическите проявления на човешкия живот. Сега от памтивека много култури са се явявали, но светът още не е достигнал до този уровень, до който трябва да бъде. Защо? Защото хората още не мислят. Но тази комисия, която иде сега, тя ще застави хората да мислят.

Сега една малка диверсия от тия мои философски разсъждения. Те са скрити малко, защото едновременно трябва да разсъждавам от една страна, да коригирам и да посаждам от друга. Ще ви представя в какво положение се намират съвременните хора. То е едно предание. Доколко е вярно, не мога да ви кажа, но се помни. Датира от времето на Нерона. Въпросът е за една прочута римлянка, дъщеря на един патриций – Вероний, а тя се е наричала Винцила. Била е една от най-красивите девисици в Рим, толкова красива, толкова грациозна, щото всички се учудвали на нея. Един ден, по една случайност, за щастие или нещастие, наблизко до нея минава Нерон, който по обичая си обръщал внимание на всичко, и като актьор, и като художник, ученик на Сенека, но който обичал жените по особеному, и тя му е обърнала вниманието. Праща той вечерта и казва на баща и?: Искам дъщеря ви да дойде една вечер на разговор, да прекара в моя палат една вечер. Когато баща и? съобщил това, тя веднага казва: Не! Аз предпочитам смъртта, отколкото палата на Нерона! Връща тя пратениците на Нерона. Те му съобщават това. Нерон, който е бил много горд, казал: Много добре. Изпраща той няколко души преторианци: Вземете я и ще наведете носа на

тази горделива римлянка, ще я целунете няколко пъти. В Рим всички без изключение трябва да зачитат волята на Нерона. Казвам, тази девица, тя не е разбрала живота, разбирате ли? Като е влизала в затвора, те за първи път я посрещат с една много груба постъпка. Сега вие, съвременните хора, ще кажете: Какво лошо има в това, да иде в двореца на Нерона, нали? Според съвременния морал човек може да направи едно малко отклонение, но тази мома е мислила, разбирате ли? Тя си има свой идеал. Воля има в нея: Не искам да ида! За нищо не желая да ида в двореца! Онзи, който е бил определен, отишъл да изпълни волята на Нерона с насилие, и след туй, по заповедта на Нерона, я пуснали навън. Тя излиза, напуща Рим, свършено се отдалечава оттам, в нейната душа се явява отвращение към римската цивилизация: В Рим няма нищо благородно, то е позор за Рим, аз не искам да бъда отсега нататък римлянка. И отива в южната страна, минава в Африка, в една планинска местност. Там се подвизавал като отшелник друг римлянин, станал християнин, на име Финиций, който много дълбоко е разбирал живота и е бил отличен философ. Млад човек, на около 35 години, 15 години се е подвизавал той. Имал е желание да изчезне тази негова красота, която съблазнявала жените. И колкото повече време минавало, толкова по-красив е ставал: той взимал огледало и всеки ден, като се оглеждал в него, още по-красив ставал. На Христа се молил и казвал: Господи, този дявол, тази външна съблазън да се махне от мене. И той искал да изчезне тази негова красота, да бъде угоден Богу. Господи, ти се яви и ми покажи пътя, искам да живея един чист и свят, възвишен, неопетнен живот. 15 години това е било все неговата молитва. Един ден, към обед, той вижда тази Винцила в пустинята; тя върви, иде към него, и той си казва: А-а, и тук ме намери този дявол, отиде ми душата! И той се бори, и тя се бори. Тя е погнусена от онзи разврат, който е в Рим, в двора на Нерона, от онова безправие; а Финиций, и той се подвизава и казва: Един дявол иде сега, в тази красива жена дявол виждам, сега ще трябва да воювам. Ако сега пропадна, пропаднах завинаги, отидох вече. Сега или никога! А тя се приближава до него и му казва: Отче свети, моля ти се, бъди тъй добър... и почнала да плаче. – А-а, колко е хитър този дявол! И той пада на колене при нозете и? и казва: Моля ти се, сестро, не ме изкушавай, много съм грешен, отдалечи се от мене, ти ще ме погубиш.

Вие, съвременните хора, сте като този светия и тази римлянка. Ние не се разбираме. Вие сте сега тази римлянка, която е излязла от Рим, която са я целували в затвора насила, против волята и?. А православните, правоверните, католици, евангелисти, мохамедани, будисти, всичките са Финиций. Те постоянно се молят в църквите си, и когато ние искаме да им покажем пътя на истината, те казват: Махнете се, вие ще ни съсипете църквата! Казвам за този Финиций, че нямаше по-удобен случай да помогне на тази девица. Нейната душа се късаше в безсмислието на живота: тя не можеше да разбере главния въпрос – защо човек трябва да живее на земята? И веднъж съдбата и? изменила, тя престава да мисли; на туй противоречие тук той трябваше да и? помогне. А той и? каза: Махни се, голям грешник съм. Тя не можа да го разбере. Ти ще ми покажеш пътя – казва му тя, – пътя искам аз да зная, този истински път. И питам сега, аз задавам този въпрос и на тази римлянка, и на този Финиций. И двамата още не са намерили смисъла на живота. Христос между тях още не е дошъл. Търсят го, тя – в Рим, той – в пустинята 15 години, в името на Христа. Срещат се, не се разбират; той – като християнин, тя – като езичница, в името на ония познания, които е носела със себе си. А истината ще им покаже този, живият ангел, който ще слезе. Аз оставям историята, без да правя заключение. Вие си направете заключение за себе си.

Сега, мнозина от вас сте били целувани вътре в затвора. Аз! ще кажете вие. Целувани сте: в затвора на Нерона, мнозина от вас сте целувани там по заповедта на Нерона. Мнозина от вас сте канени в Нероновия палат. Как сте решили въпроса? Аз спирам там, но ви казвам: Вие сте на един кръстопът, на тази римлянка и на този млад светия. Вие сте на кръстопът, и как ще решите въпроса? Оставям вие, мъже и жени, да решите въпроса. Бъдещата култура зависи от туй разрешение.

Вземи сина си и майка му, иди в Египет, и чакай там, доде ти кажа да се върнеш.

И сега аз слушам гласа на онзи ангел и казвам:

Върни се! Дано моят Господ да ви даде светлина, да ви даде своята Мъдрост, да ви даде своите знания да просветнете. Този Господ на Любовта, комуто аз служа, този Господ на Мъдростта, този Господ на Истината да ви даде всичкото Свое благословение, да Го познаете, за да разберете какъв е дълбокият вътрешен смисъл на този живот, който вие не познавате още. И да сте не българи, ами аз желая вие да сте дъщери и синове на този Господ, който е създал цялата

вселена. Да имате достъп до неговото царство, да ходите свободно. Да бъдете достойни за неговата Любов, и да му благодарите и да го славите.

Това ви желая на всички ви!

Господ да благослови всички ви с най-голямото благословение. Да ви даде сила, мъжество на всинца ви!

И аз вярвам, че вие ще бъдете герои на бъдещата култура на Любовта, на бъдещото ново човечество, което носи надпис:

Любов за всички!

Беседа, държана на 13 ноември 1921 г. в София.

Плачът

Които казват: Махни се от мене, не се допирай до мене, защото съм по-свет от тебе: Те са дим в ноздрите ми, огън горещ вес ден. (Исая 65:5)

Съзнателният живот – това е една велика загадка в природата. Не само за нас, хората от двадесети век, но и за ония преди нас и след нас, до скончание на века, все ще бъде една велика загадка. А само в загадките има учение, знание и мъдрост. Там, дето няма загадки, животът е прозаичен, в него няма поезия. Някои казват: Що ни трябва поезия? Но това е същественото. Следователно, като казвам, че животът е една загадка, подразбирам, че той е велика поезия, велика музика; но една музика, която не сте изслушали до края, и поезия, която не сте изчели до края.

Сега, израилският пророк се спира върху учените хора в негово време, върху духовните, набожните хора, които са били посветени в тогавашните мистерии и които са казвали: Махни се от мене, не се допирай до мене, аз съм по-свет от тебе, т.е. повече знания имам. И той цитира думите: Бог за такива хора казва: Те са дим в ноздрите ми. Следователно, казва пророкът, не трябва да се спираме върху негативната страна на хората – че те били невежи, защото това не е важно. Важно е, какво трябва ние да знаем в живота, т.е. как може да разрешим правилно тази загадка. Детето, като се роди, изведнъж започва с музика: ва, ва-а-а. То е първата музика, първият тон. Казват: Врячи като дете. Не врячи, ами с този пръв тон започва животът. Ако детето не каже ва, ва-а-а, всичко е свършено с него. А като каже ва, ва-а-а, започват дробовете да дишат, да се разширяват, и тъй започва новият живот. Туй дете разбира ли тази велика загадка, защо го е родила майка му? То знае едно нещо. То казва тъй: Мамо, ти, която си толкова умна, ще ме научиш и аз да науча този живот, в който си ме турила, т.е. ще ми дадеш всичкото си съдействие в новото ми положение, в което твоята любов ме е поставила. И майката каже: Ах, моето пиленце. Същият закон е и в духовния свят. Докато вие не започнете с този пръв тон – с плача, няма да се спасите: човек се спасява с плач. В туй усилие, да заплаче детето, започват да функционират най-важните органи – дихателните, които са свързани с интелектуалния свят.

Пророкът се обръща към ония хора, които изопачено са разбирали живота, като са казвали на тия, малките: Махни се от мене, аз съм по-свет. И днес е същото. Светът в туй отношение много не е напреднал. Тази е една от спънките, която навсякъде срещаме. В християнския свят казват: Ти малко настрана да седиш. Не се допирайте до нас, светите хора, излезте вънка! Вие сте такива, онакива.

Ако аз поставя за българския народ един толкова висок и недосегаем морал, т.е. какви трябва да бъдат българите, колко българи ще има тогава, които биха издържали? Помислете само, ако аз бих почнал да ги пресявам, колко българи биха останали в моето сито? Аз няма да ви реша въпроса, но ако те искат, да направим опит. Ще ги турна в ситото си. Аз ще сея, а те да броят. Като свърша сеенето, ще кажа: Пребройте ги сега. В тази работа аз съм непричём, не съм замесен, нямам такава предумисъл, да не ми се сърдите.

Сега ще ви разкажа един мит, т.е. един окултен разказ. В далечното минало, на тази мирова история, нещо, което се е случило не на сегашната земя, но на онази обетована земя, която е оповестена в Притчите и в която са живели синовете на Мъдростта. Там царят се наричал Ормузд. Той имал 10 дъщери. Те били толкова красиви, изящни и нежни, че служели за похвала на цялото му царство. Тия дъщери бащата изпратил в едно от най-великите училища, дето се изучавали тайните на битието, за да ги приготви да работят в бъдеще. В туй училище един ден дошъл и синът

на слънцето, и той да се учи. Но правило на училището било, че в него никаква целувка не се позволявала, и на оногози, който би се осмелил да престъпи това правило, налагали най-голямо наказание. Разбира се, всички ученици и ученички знаели това. Но един ден най-голямата дъщеря на Ормузд, като се занимавала в градината, унесла се в сладка дрямка и заспала. Една муха минавала, кацнала на нея и оставила извержението си на долната устна на тази царска дъщеря. Като минавал синът на слънцето и погледнал, отворил се от тази постъпка на мухата и помислил какво да прави. Казал: Каквото и да стане, ще се приближа полека с езика си да отнема туй извержение, без тя да ме усети. Но се случило едно нещастие. Като се приближил той, тя се събудила и станала бяла като платно, изгубила светлината си. Другата дъщеря, като видяла тази постъпка на сина на слънцето, почервеняла. Нали хората, като се позасрамят от известна постъпка, стават червени. Третата сестра позеленяла, четвъртата пожълтяла, петата посиняла, шестата станала виолетова, а седмата почерняла. Всичките взели разни краски. А той, като погледнал, видял, че извержението изчезнало, но последствията били ужасни: лицето на едната станало бяло, на другата – червено, зелено, жълто, синьо, виолетово и черно. Тогава той се хванал за главата, а тия дъщери искали да скрият по някой начин цвета на лицето си, но тия цветове останали: пуцали си кръв, белили си лицето, разтривали го, мили го и прочие, но всичките усилия останали без резултат. Тогава царят извикал сина на слънцето и го изпратил обратно на слънцето. А тия дъщери, задето били невнимателни – първата позаспала, а другите не бодърствали върху своите чувства – баща им ги пратил на земята, като ги преобърнал на цветя, да научат урока си. Затуй имате сега белички, червенички, жълтички и т.н. цветя. Те са все дъщерите на царя Ормузд. Тъй казва митът. Обаче този син, като отишъл на слънцето, бил много наскърбен, задето като имал желание да направи едно добро, причинил такава пакост. И тъй, митът казва: Това станало причина да се създаде нашата земя, за да могат тия дъщери след време да върнат своята хубост. И като представили това дело пред Господа, той забележил дълбоките причини на станалото и казал: Аз ще се заема да изглежда видимите погрешки и ще поправа всичко. Краските първоначално били много груби, но като се върнал царският син на слънцето, много плакал: любовта му станала толкова силна, че образувала росните капки. И тия росни капки – този дъжд бил от сина. Те омивали росните цветя, но краските не се измивали. Тогава той ги нагривал и ги милвал със слънчеви лъчи, но пак не могъл да ги изчисти и забележил, че краските ставали все по-хубави и по-хубави. Видите ли как една малка причина докарва големи последствия? – Тази муха какво направила? Но ще каже някой: Отде се намери тя? Ако тази муха не беше оставила извержението си върху устната на царската дъщеря, вие не щяхте да бъдете на земята и нямаше да разберете този живот. Това е един символ, една алегория, която трябва да разгадаете. И защо вие почервенявате? Какво се крие в червенината? Втората сестра, като видяла, че царският син целунал по-голямата, казала: Защо да целуне сестра ми, а не мене?, и почервеняла. Другата защо позеленяла? – От яд. Четвъртата пожълтяла – защо да не е тя? Една посиняла – от страх. Следователно във всичките краски има отрицателни черти на живота. Когато човек почервенеет, става много активен. Някои казват: Много умен станал. Значи пожълтял. Не, не, краските, с които съвременните окултисти изобразяват човешките емоции, имат и добрите, и лошите си страни. Когато тия краски са ясни, кристални, те подразбират стремежа да се изправи погрешката на мухата. Та не се чудете, ако съвременните хора имат тези краски. Най-интелигентните хора, които са се намирали тогава, осъдили сина на слънцето и не му дали да се оправдае защо и за какво. И тази погрешка Христос слезе да я изправи.

Сега този мит е представен в една повествователна форма. Той представлява влизането на змията с най-хубавия плод в райската градина. Той е все същият мит, който е претърпял много парафразирания, но аз намирам този за най-смислен. Онзи, в райската градина, е за деца, а този е за по-възрастни. Но да не мислите, че тук е истината. Трябва много да си напрегнете ума, трябва много да мислите, за да разберете де е истината. И вие ще ме попитате как тази муха да мине оттам? Но тя не е била много интелигентна муха, за да свърши това. И всичките съвременни интелигентни мухи все такава работа извършват. И аз не съм срещнал още една съвременна дама, на която долната устна да не е оцапана с такова извержение, но се пазя да ги чистят по този начин. Разбирате ли защо? – Защото законът не позволява.

Следователно ние трябва да разбираме живота в неговите дълбоки прояви, да знаем причината, защо е тъй, а не другояче. И туй, което тогава се е считало за голямо нещастие, днес е

едно благо: краските дават импулс за развитие. Щом изчезнат краските, всяка култура изчезва. Последната от дъщерите почерняла като въглен, защото чувствата у нея били най-силни и най-груби. Всичките тия краски трябва да се изправят и облагородят. Питат ме някои: Защо този има червено лице? Казвам: Той е видял, когато царският син е целунал дъщерята. Че туй е вярно, може да проверите: когато някой в света се подига или когато видите, че един се подига, ще изпитате една от тези краски. Ако на вас не дадат тази целувка – не ви правят юбилей, ще станете или червен, или зелен, или жълт, или син, или най-после черен, и ще кажете: Няма оправия на земята! Но този юбилей или тази целувка е нещо много случайно. То не е целувка, то е един начин да се отмахне злото.

Целувка може да има само между хора, които са завършили своето развитие, чиито души са обгърнати с Любов, чиито умове са оградени от Мъдрост, и чиито духове са проникнати от Истината, – само те могат да си дават целувка. А това е велик закон. Какъв? Да те целуна, но ако нямам Любов, какъв ще станеш? Ще станеш червен. Ако нямам Мъдрост, ще оглупееш; ако Истината я нямам, ти ще се опорочиш.

Сега вие пренесете този разказ и във вашия личен живот – но схванете го в неговата цялост, в неговото бъдещо проявление какъв трябва да бъде.

Аз в миналата беседа ви говорих какъв трябва да бъде ученикът. Сега не ви говоря за спасение: за спасение нека говорят други. Но онези, които са спасени, избавени ли са от неблагоприятните условия на земята? – Не.

Вие искате да станете ученици – волята Божия, Любовта Божия трябва да проникне в душите ви, да станете братя и сестри и майка на Христа.

Ученик може да бъде само онзи, който е брат, сестра и майка, според великия Божествен Закон. Така седи работата в този свят. Вие може да бъдете ученици и при други условия, но онзи, който иска да бъде ученик като окултист, или мистик, или брат на човечеството, в неговата душа Любовта трябва да бъде един двигателен принцип и той трябва да даде всички жертви. Сега вие ще ме запитате: Може ли това? – Може. Това не е насила.

Любовта дава и взема по закона на свободата, а не насила. Ти, когато даваш, не трябва да съжбяваш, и когато вземаш, пак не трябва да съжбяваш. Всичко ще даваш и всичко ще вземаш, това е според великия Божествен Закон. А съвременните хора малко дават, всичко вземат. Това е моралът на съвременното човечество. Сега, като казвам всичко, аз подразбирам живота във всичките му стадии. Детето, което върви по този закон на развитие, разбира го: и то взема всичко. И възрастните, като влязат в закона на Любовта, трябва да вземат всичко и да дадат всичко. Ние не разбираме закона само в една форма, но във всичките форми. Всякога трябва да прилагаме закона според степента на нашето развитие. От стадия, в който се намираме, ще зависи как ще приложим закона. Трябва да даваме всичко и да вземаме всичко. Тъй, каквито сте сега, в туй положение, в туй разбиране, в тази еволюция, готови ли сте да дадете всичко и да вземете всичко? Вие ще кажете: Ще си помислим малко. Условията на живота са по-мъчни, малко по-необикновени в двадесети век, ние трябва да се борим с живота, а не както едно време. Не, не, не! Едно време хората са били повече герои. Сегашните хора са по-страхливи. Герои за оцет стават, но сладко вино от тях не излиза. И оцет с милиони килограма може да изкараш, но речеш ли да извадиш сладко вино, трябва да свариш няколко милиона килограма сок, за да изкараш едва 500 грама сладко вино. Мъчна работа е това. Защо? Защото има: Ще си помисля малко. Сега ако кажа: Престанете да мислите, ще кажете: Втасахме я. Но когато онзи избраник дойде да избере някоя мома и тя каже: Аз ще си помисля малко, въпросът е свършен. Тя трябва да е мислила още преди да дойде той. Когато канят някого да стане ученик, той не трябва да каже: Чакай да си помисля малко. Въпросът е решен. Канят някой свещеник. Той казва: Чакай да си помисля. Защо ще си помисли? Аз зная: две енории има, едната дава 20,000 лева, а другата – 5,000 лева, и затуй казва: Чакай да си помисля. Ясно е защо. Никакъв друг мотив няма. Принципът не лъже тук. Чакай да си помисля малко – то е само за да избегнем, да не признаем истината. Не, няма какво да мислиш: то е лавиране.

Та казвам: Животът е една загадка, велика и приятна загадка за разрешаване. И пак ще ви кажа: За да разрешите живота, трябва да турите за основа Любовта; за да разрешите правилно загадката, започнете с Любовта, тогава ще ви дойде на помощ Мъдростта, и най-после Истината. А дойдат ли тия три велики принципа в живота, вие ще разрешите тази велика загадка. Аз не искам днес да я разрешите, но вие, като приложите необходимите условия, да я разрешите след хиляди

години като ученици. Има астрономи, които за да изнамерят пътя на една комета, трябва да работят с години. Те трябва да направят ред математически изчисления, за да намерят ония елементи, които дават правилното разрешение на задачата. И когато този астроном свърши своите изчисления, той е доволен, че е извършил една благородна работа. Ама ще кажете: Чакай да се осигурим малко, да видим живота, има жилищна криза, една стая ни дават, а кухня не ни дават. Хлябът колко е скъп, зелето е скъпо и прочие, разбирате ли вие това? После водата, и нея я няма; наемите, и те са три пъти по-големи; разбирате ли вие всичко туй? Чакай тия въпроси да ги разрешим, че другите задачи после. Ако вие решите по-напред истинската задача, която аз ви поставям, зелките ще поевтиняят, жилищната криза ще изчезне и всичко ще се подобри. Но ако вие оставите да решите този въпрос, жилищната криза ще ви стесни още повече и ще бъдете в положението на китайските жени, на които им турят тесни обуца, за да имат красиви крачка. А то не е тъй, то е да не хойкат жените, да разнасят речено и казано, да си хабят времето: затуй китайците стискали краката на жените. А някой ще кажат: култ било у тях. Причината е другаде. Но методът на китайците е крив. Този метод не трябва да стане със стискане на краката. Китайците искат да решат въпроса по механически начин.

Нашите крака трябва да стъпят, като добродетелите, само на чисто. Никога не трябва да тургаме краката си там, дето мястото е нечисто. Ама на земята може ли това? Всеки ден на земята има нечистотии. Но аз разбирам малко по-другояче. Когато вас ви повикат да бъдете лъжесвидетели, когато искат да ви подкупят с това или онова, там мястото е нечисто. Ще кажат: Ти си беден, жена имаш, деца, хлябът е скъп, ела при нас. Простри аршина си малко тъй, другояче пари няма. То светът не може да се оправи. Ако послушаш, ти си опетнил крака си. Нечисто място е там, и ти ще имаш краката на китайската жена. Следователно в живота ние трябва да бъдем твърди и решителни във всичките си постъпки, ако искаме да бъдем ученици на Христа. Велико нещо е да бъдеш ученик на Христа! **Трябва да имам един морал висок, който пред никакви условия, пред никакви мъчнотии да не отстъпва, да не се сломява от никоя сила в този свят. Той трябва да издържа всичко!** Ще кажете вие: Може ли това? – Може. Ама грешили сме. – Не, не. Аз турям кръст на вашите грехове. Грешил си; хубаво, казвам, от днес нататък започни да тургаш крака си на чисто място, ще заличим миналото. Ти пак казваш: Може ли това? Първият въпрос ти го разреши. Аз ще ви питам тогава: Брат, сестра и майка ли сте на Христа? – Не знам, нашите свещеници не са писали това. Ученикът, който отива в някое училище, най-първо трябва да знае програмата на училището. Студентът, гимназистът, или какъвто и да е ученик, всичките те знаят какво ще учат. А сегашните християни казват: Ние учим спасението. Това не е наука. Спасението аз го наричам наука за болните, за хората в болницата. Там ще те лекуват, ще ти дават да ядеш, но изцерят ли те, ще идеш да работиш. Ако си болен, милосърдна сестра ще те милва, но оздравееш ли, тя не те милва вече. Аз не говоря за болници, аз говоря за училища. Аз говоря за хора, които са здрави, а който е болен, да стои в болницата. Който иска да влезе в това велико училище, трябва да разбере дълбокия смисъл на живота – трябва да постъпи като царския син – постоянно да праща дъжд и слънце на цветята си. Трябва да облагородим мислите си, чувствата си, желанията си и действията си. Но не изведнъж. Аз не разбирам тази работа, която сега правим, да бъде изведнъж завършена. Тъй прави и художникът. Той най-първо ще нарисува основните черти на очите, веждите; и тия основни черти трябва да бъдат много добре нарисувани. Ако художникът направи на някой човек носа много сплескан, той ще опорочи лицето. Ако тури очите много близо до носа, ако направи веждите много дълги или широки, също. Той трябва да следва великите модели на природата и да ги направи точни, тъй както е всъщност, нито една йота да не се отделя от нея. И тогава ние, съвременните хора, които имаме един морал, казваме: Малко очите ни са повредени. Защо? Знаете ли? Малко ушите ни наболяват. Дойде докторът и каже: Простуда има. Туй не е причината. То е само едно последствие. Причината не седим там. Ако сърцето ви охладее, ако вашият ум престане да мисли, кои са причините за това? Аз сега няма да разрешавам тая задача. Няма да кажа защо охладяват сърцата ви. Има християни, които казват: Изгубил съм първата любов. Някой мъж казва: И аз изгубих тази любов. Учител, свещеник, всички изгубили любовта си и казват: Условията са такива, тия хора не може да се обичат, всички са изгубили първата любов. Причината седи в това, че ние искаме да коригираме природата в нейните проявления, но понеже тя не е завършила своите работи – има някое криво тълкуване: Бог всичко е направил добро, но природата в своите проявления не е завършила още работата си. Ние не може

да се произнесем върху това. Защо? Защото то е един акт незавършен. Какво бихте казали на онази красива мома, на която сополът тече надолу? Но ти трябва да благодариш на тази възлюблена, че има сопол, иначе тя 10 пъти би умряла. Едно предпазително средство е това, но то трябва вътре да седи. Това е пак символ. Носът – това е емблема на човешкия интелект, и човешкият интелект има понякога своите сопони. Особено когато има някой хрема. Понякога някой писател седи и пише и капне сопол, той го изтрие и после казват: Плакал е той! – Какво е плакал? Този поет толкова се е въодушевявал, че като е писал, плакал на писаното, тъй казват. Аз пък казвам: Той е имал хрема. А те държат туй написано като свещено. Този поет какво е чувствал? Той е чувствал своята хрема.

Някой пък казват: Ти не плачеш. Казвам: Трябва да ме стиснат много натясно, за да мога да плача. Но не се заблуждавайте, защото и мен ме хваща хремата. Но тогава не плача, а имам хрема. Не си правете илюзии, но аз казвам, че имам хрема.

Аз зная само **един човек** в света, който е плакал. Кой е той, знаете ли? – Христос. Да. Той истински е плакал. И казва Христос: Колко пъти исках да ви събера като пилци, но вие не рачихте, и затова от нине върху вас ще дойдат големи страдания, заради вашето неразбиране. И той плака за бъдещите страдания, за бъдещите падания на тези души. И още плаче Христос. И днес аз го виждам, че още плаче. Сега се събират да оправят света без него. Не питат какво казва той, а какво са писали светите Отци. А светите Отци са плакали все от хрема. Да! Да ви кажа аз това – от хрема. Тия капки върху техните постановления са все от хрема. Такава хрема и аз я имам по някой път. Не считайте това за извънредно. Не се заблуждавайте. Онзи, който плаче, казва истината. Детето, което плаче, показва, че има живот в него. Онези хора, които не плачат, те са мъртви. И питам: Колко свещеници има, които са плакали? Има някои, които плачат, но те са все от хремавите. Аз съм слушал някой проповедник да разказва как потъвал някой параход в океана и как някоя майка давала детето си и какво казвала, и натъжил се проповедникът, заплакал се, заплакали се и другите. Но като излезе вън, дето плаче някой беден пред него, той не го вижда. И казвам: Съвременният християнски свят е хремав: ако плачат някои, то е от хрема. Аз бих желал да ги видя да заплачат, но тъй, както Христос е плакал. И аз бих се радвал и бих изпял една от най-хубавите песни, и бих казал: **Дошло е спасението на света**. И искам и вие сега да заплачете.

Второто нещо, следователно, **за един ученик, като влезе в училището, е да заплаче**. Не заплаче ли, учителят няма да му предаде нищо. Може да го приемат, но като влезе в училището, той трябва да заплаче. Това е символ. Ще го преведа. Тогава Великият Учител на това Божествено училище ще му предаде първия урок. Той е урокът на Любовта. Когато малкото детенце излезе из утробата на майката и заплаче, то казва: Мамо, без тебе аз погинвам. А майката го вземе на ръцете си и казва: Не бой се, ти си в моята ръка на Любовта, аз ще положа всичките грижи за тебе. То е пак символ. Аз вземам всички примери от природата, говоря за възрастни, а не за деца. Това, което аз говоря, вие знаете, че е тъй. Детето, което заплаче, започва да живее. Следователно и ние като заплачем, в нас се ражда съзнателният живот, ние ще бъдем благородни и никога няма да може да ни подкупи. Веднъж говорих с един интелигентен човек – един български инженер, разговаряхме се с него в една книжарница и той ми казва: Хората не могат да ме подкупят, за 10,000 лева не се подкупвам. Но се спира: Ако ми дадат 100,000, 200,000 лева, бих се решил да напусна България. Значи за 200,000 лева е готов да напусне България. И тогава аз казвам на туй отгоре: Ако направя един барометър за честността на хората – има хора честни при 100 лева, други при 1,000, 10,000, 100,000, при 1,000,000; но от 1,000,000 нагоре топлината става толкова голяма, че като дойде милионът, не зная дали ще намеря честни хора в този свят. Такъв един честен човек беше този англичанин, който се удави в Атлантическия океан – Стед. Той беше оставен наследник на един богат англичанин, дадох му 350,000,000 шилинга, той се отказа с думите: Това богатство, което е добито с неправда, не го искам. Но това беше един-единствен Стед, с 350,000,000 не се подкупи, но отиде в морето. А в България дали ще се намери един? – Може. Вярвам, да има един. И той ще бъде само онзи човек, който плаче не от хрема, а който плаче като Христа пред Йерусалим. Той е, когото не може да подкупите с 350,000,000 английски шилинга. Той ще каже: Не искам това.

Аз искам да нахвърлям нови мисли и нови желания. Не мислете, че може да бъдете ученици, тъй както сега мислите, с китари. В Небето има китари, но ти трябва да знаеш да свириш. С тая китара на Небето можеш ли да свириш? – Ама там ще ме научат. От тук трябва да се научиш да свириш най-елементарните уроци на свиренето, да станеш един от най-знаменитите виртуози и тогава в Небето ще почнеш небесната музика. И сегашните християни казват: С китари ще свирим.

– А-а, тежко и горко! Аз не съм видял една сълза да пролеете, та ще свирите! Може да свири само онзи, който знае да плаче.

И тъй, първият принцип за ученика е: За да станеш брат, и сестра, и майка на Христа, трябва Любовта Божия да изпълни сърцето ти, душата и духа ти, и тогава ще станеш брат, сестра и майка. И след като приложим този принцип, ти ще бъдеш ученик. И тогава Христос се обръща към учениците си и казва: Ето тези са Моите братя и сестри, които вършат волята на Отца Ми. И понеже Ми станаха братя и сестри и изпълниха волята Божия, те се приемат за ученици. Аз казвам и втория принцип. Христос не го е засегнал. Плачът е второто условие за ученика на една окултна школа в пълния смисъл. И като заплачете, ще почувствате в себе си един изобилен живот, пълен най-първо с тъга, който постепенно се превръща в Божествена светлина. Такъв живот не сте почувствали никога. Вашата душа ще се разшири тъй, че ще искате да помогнете на всички. Ще започне във вас новият живот. И понеже вие заплаквате и тъжите, тази Божествена ръка ще се простре върху вас и ще каже: Понеже плачеш, ще бъдеш мой ученик, под мое ръководство, аз ще ти дам всичките уроци. Тъй казва Господ сега! Спасени има много, те са хиляди и милиони, но ученици – малцина. И до онова време, когато Йоан е писал своето Евангелие, е имало 144,000 ученици. Това са всичките ученици, които се записали. А оттогава насам колко са се записали? Запитайте свещениците и евангелските проповедници. Те ще ви кажат: 144,000; а аз казвам: те са 288,000, т.е. два пъти повече. При мене беше дошъл един съботянин и ми казваше, че е на правия път. Казвам му: Ти ученик ли си на Христа? Де ти са документите? Знаеш ли, че си записан и че си един от тия 144,000? Той почва да ми разправя, че е чел Мойсей. Питам го: Ти чел ли си по-голямата Библия? – По-голяма няма. Да спрем тогава, казвам, ти си съботянин от малката Библия, а аз съм ученик на Божественото училище, на голямата книга. Аз изпълнявам волята Божия, плакал съм и ме приеха. Две неща само се изискват, за да те приемат. Това са условията в туй училище. Е-е, тия неща не са правоверни, ми казва той. Аз му казвам: Твоите пък хептен не са. На отиване той ми казва: Сбогом, аз те извинявам. – Глупави хора да ме извиняват, не искам. Защото нито те считам виновен, и няма какво да се извиняваш. Но говоря истината. Ние трябва да изпълним волята на Отца. На този Господ чувал ли си гласа? Разговарял ли си с Него? А не да гледаш какво са говорили пророците. Ти трябва да имаш една опитност: не в бъдеще, досега поне веднъж в този живот трябва Господ да ти е говорил. Щом не ти е говорил, аз зная, че ти не си изпълнил волята Божия, не си плакал. Може да си плакал, но само от хрема.

Тия са условията, при които ние може да бъдем ученици на Христа. Върху тия два принципа лежи учението. В друга беседа аз ще говоря върху един трети елемент. Първото условие е: **Да почнеш да изпълняваш волята Божия – да станеш брат, сестра и майка на Христа. И второто, за да познаеш Мъдростта, да заплачеш веднъж като Него.** Веднъж заплачеш ли, то после хиляди векове ще ти държи влага. Заплачеш ли веднъж, ти си в Божествения живот и в тебе започва Божествената музика. Лошо ли е да се плаче? Не е лошо. То е едно благословение, а вие плачете от хрема. Не искам да ви съдя, че не сте спасени. Християни сте, спасени сте и в църквата Божия ще влезете, но ви казвам: Братя, и сестри, и майка на Христа не сте, и ученици още не сте, още не ви се преподава тази велика Мъдрост. Общо казвам. Може да има някой, но това са малцина. А за онези, които се готвят, това е условието. Вие може да бягате от единия край на земята до другия, да отидете в планините, да се покалугерите, царете може да станете, нищо няма да ви помогне. И мъж, и жена да сте – не помага. Само едно условие се изисква: Да изпълним волята на нашия Баща, който ни е пратил на земята. Изпълним ли я веднъж, считат ни, че в нашите жили тече Неговата кръв; ние сме братя, и сестри, и майка на Христа и имаме право да влезем в туй велико училище. Като дадеш всичко и заплачеш, това подразбира, че новият живот ще дойде – ще преминеш от смърт в живот. Бирникът, като отиде при някого, вземе му всичко и човекът се разплаква, но той не е дал всичко. И Христос казва: Когато ние дадем всичко и заплачем, тогава ще минем от смърт в живот. Детето в утробата на майката не плаче, то само рита: там е друг живот. И първото нещо, като излезе на белия свят, то трябва да заплаче, и вие почувствате една радост. Един християнин трябва да плаче. Защо си будала, че плачеш?, ще каже някой. – Не е будала. Добре е, че плаче, не го осъждайте. Ако той плаче, то е най-свещеното нещо. Истинският живот с плач започва. Плач трябва, ама истински плач. И този плач ще покаже, че започва новият живот, ново дишане има. Ония, които не плачат, носят ги на гробищата. И възрастният не плаче ли, и той отива на гробищата. Защо? Защото не плаче, и тогава другите плачат заради него, но те плачат от хрема.

Сега не считайте, че искам да се подигравам с чувствата ви. Онзи мъж, който е биел жена си и тя умряла, у него затекат четири реда сълзи и тогава казва: Марийке, Марийке, колко съм виновен! Тогава той плаче, защото няма кой да му готви. Това не е плач, това е хрема. Той трябваше да плаче, когато тя беше жива, а не сега, когато я няма вече. Всички тия проявления в нас трябва да стават от дълбоко разбиране. Това е една дълбока философия в света, един велик морал, да не бъдем дребнави. С 10,000 лева да не ни подкупват. Но да знаем, че пред нас седи едно велико бъдеще: **Да бъдем братя, и сестри, и майка на Христа. То е най-великото.** Станал ли си брат, сестра и майка на Христа? Не си. Ще положиш всичките усилия, за да станеш. И ще заплачеш.

Мислете върху тия принципи и работете за тях. Говоря само за онези, които ще бъдат ученици. Не искам всинца ви да ви турна в бояджийски кюп и да ви боядисвам. Тъй е по закона на свободата. Ни най-малко не искам да ви изнася. Вие сте се предали на много по-глупави работи. По-умни от мене не сте. В България по-глупав човек от мене няма, но другите са 10 пъти по-глупави от мене. Няма по-глупав, но и по-умен няма. Тъй разбирам живота. По-умен от това – да изпълниш волята Божия, – то значи да не се подкупваш от нищо и да знаеш да плачеш. То е да любиш и със своята любов да изчистиш не хремата, а сълзите, истинските сълзи. Аз тях ги събирам: в България аз нося едно шишенце и търся такива сълзи за спомен, а не от хрема. В света хремави сълзи има, колкото искате. Аз ще ви приведа сега един пример. В България един адвокат защитавал един свой клиент, който бил откраднал 25 лева, и казва: Моят доверител не е виновен, защото ако той искаше да открадне, на същото място, дето бяха 25 лева, имаше 10,000 лева на масата. То е една случайност. Съдията забелязал, че на обвиняемия текат четири реда сълзи, помислил, че се разкайва, и го питал: Защо плачеш? – Плача, защото не видях десетте хиляди лева.

И тъй, плачът е нещо свещено, който показва началото на един нов живот. И тогава няма да казваме: Махни се ти. Време е вече за вас всички да станете братя, и сестри, и майка на Христа. И в жилите ни, в сърцата ни, в умовете и духовете ни да тече тая Божествена кръв, от горе до долу – Неговото живо слово. И тогава във вас ще има един непреодолим стремеж във всичкото ви битие да вършите волята Божия. И всички ще я вършим и правилно ще разрешаваме тази велика загадка на живота: Какво нещо е животът и защо е той?

И тъй, Блажени, които плачат, казва Христос: Разбрахте ли сега защо казва Христос: Блажени, които плачат?

Това е дълбокият, окултен смисъл на тази велика истина, която е скрита в това дълбоко учение на Христа.

Беседа, държана на 16 ноември 1921 г. в София.

Ананий и Сапфира

И станаха по-младите, обвиха го и изнесоха, та го погребяха. (Деяния 5:6)

Тия, младите хора, друга работа не могат да правят: като умре някой си, те го погребват. Новите идеи изместват старите. Сега, понеже говорим в съгласие със законите, които владеят в природата, аз всякога имам за цел да изнеса в символи действията, които стават в тази жива природа. Защото ако вие не научите тия символи, всичко друго, което е превод, не можете да разберете. И станаха най-младите, не казва по-старите. Най-младите, значи най-силните, най-здравите хора, на които мишците са здрави. Във всяко едно отношение този закон е верен. Защото здрави мишци показват здрав ум, здраво сърце. А здрав ум и здраво сърце показват една нормална душа. Аз няма да се спирам сега върху тия работи да ги обяснявам: можете да ги четете по книгите. Нормална душа е душа, която се проявява и развива правилно. Не се учудвайте защо не се проявява още правилно. Защото тя е още в първия етап на своето развитие. Туй, което се проявява, то е човешкото сърце и човешкият ум. Още платното се тъче. Докато то е на стана и се тъче, то е тъкане, а когато този плат се изтъче, тогава душата ще се прояви. Обаче не в сегашната епоха и при тези разбираня, а в следующата епоха, в шестата раса – тогава, когато двата принципа на сърцето и на ума, или двата принципа, както сега се проявяват в мъжа и жената, дойдат в съгласие и схванат защо са слезли на земята. Защото докато мъжът разбира, че е дошъл в света като мъж, и докато жената разбира, че е дошла като жена, всякога ще има в света разбити носове, счупени крака, извадени ребра, разбити сърца и тям подобни. Сега жените ще кажат: Защо ние да се

раждаме жени? Аз ще обясня на вас, защо се раждат жени. Питате: Защо да не се родим мъже? Господ е направил света толкова хубав, той е толкова справедлив, че всякога слабото е компенсирано с по-големи блага. Законът е такъв, за да няма разногласие. Мъжът е компенсиран на земята с Мъдрост, а жената – с Любов. Мъжът – с мисъл, а жената – с чувство. И всичкото развитие в света зависи от малкото, а не от голямото. Мимоходом ще ви обясня това. Подтикът на развитието зависи от Любовта, а после иде Мъдростта да помага. Следователно първо е слабото, малко семенце, а после – грамадният дъб. Но ако не би започнало семенцето, тогава и дъбът не би свършил нищо. Сега, като ви обяснявам това, вие, жените може да кажете: Все жени искаме да останем. Вие трябва да градите новия морал, не оня морал, за който се пише в еди-коя си книга, но вечния, Божествения морал, който е абсолютен, неизменен, т.е. в който няма никакво изключение. Допуснете ли едно изключение, дяволът си е турил малкото си краче, колкото микроскопично и да е то. А в Божествения морал се намира абсолютна мярка за нещата. Тъй е. Сега вие, която сте една жена долу на земята, горе в духовния свят сте мъж. А мъжът, който е мъж тук, на земята, в духовния свят е жена. Сега ще ви кажа защо мъжът не трябва да ругае жената. На земята тя е слаба, а той е силен. Ако той я опозори тук на земята, него пък ще опозори жената, която е горе на небето. А щом тя го опозори горе, на небето, всичката слава на мъжа се губи. И като се казва: Жени, почитайте мъжете си, подразбира се този велик принцип, че вашите мъже са горе на небето. Да ги почитате, това значи да знаете, че вие сте силни и че вашата сила е горе, а не на земята. А вашата погрешка е, че вие търсите сила от мъжа си тук долу, на земята. Някой казва, че в жена му седяла силата. На мъжа силата е в неговата жена, която е горе. Следователно, мъже и жени на земята, трябва взаимно да се обичат и почитат, тъй както се обичат онези мъже и жени горе. Следователно има едно прекръстосване. Аз употребих тия думи в най-чистата им форма. Вземете туй без извъртане. Употребявам ги, като разбирам Божественото съчетание и хармонията на душите. И жената трябва да бъде абсолютно чиста, и мъжът трябва да бъде абсолютно чист. Знаете ли защо вие, жените, трябва да бъдете чисти? Понеже вие, жените, като се огрешите на земята, огрешавате вашия мъж горе, оцапвате великия принцип. И следователно вие сами си създавате своите нещастия. Сега някой допускат, че като бил той мъж, неговият грях не се хваща, а грехът на жената се хваща. Да, но пък грехът в небето се хваща, там той е жена. Туй, което на земята не се хваща, на небето се хваща; а туй, което на земята се хваща, на небето не се хваща. Следователно мъже и жени трябва да живеят абсолютно чист и свят живот, без никакъв примес от площадски морал. Мъжете казват: Може и иначе. Може, но тогава ще си натрупат една карма, от която ще страдат ред поколения, и децата им, и внуците им, и ще се питат: Защо са тия страдания? Вие можете да си теглите заключение защо. И тъй, всички, мъже и жени, сте равни. Едни горе, а други долу. Жената, която е слаба на земята, е силна на небето; мъжът, който е силен на земята, е слаб на небето. Следователно тия величини се уравновесяват. И тогава тази Любов трябва да почне отгоре надолу и да се преплете с Мъдростта. По същия закон трябва да живеете всички. Жената във всеки един мъж на земята трябва да вижда своя мъж; и мъжът във всяка жена на земята трябва да вижда своята жена. Разбирате ли? Така той трябва да обича всяка една жена на земята, разбирате ли? Това е морал, а въвн от това – всичко е тиня. И никакъв друг морал в света не съществува. Така трябва да се разбират тия работи. Сега, казва се в тоя стих: И станаха по-младите, обвиха го и го изнесоха, та го погребяха. Сега виждам какво вие мислите: Трудна е тази работа. Е, да, трудно е, мъчно се влиза в Царството Божие. На младите говоря днес, на младите момци и моми, вие ще изнесете старите навънка; и аз ще ви изпратя да ги изнесете. Старото, което е окапало в разврат, ние ще го погребем. Ще го погребем без молитви, без попове и без владици, ще го погребем без музика и без песни, ще го погребем и няма да му турим нито кръст, нито паметник, нито надпис, ще го турим в пълно забвение, понеже е пълно с всички отвратителни деяния. А онези, които искат да го защитят, те искат да лъжат още. Това е, което казва Ананий, и то е, което иде сега в света за всички без разлика. Нали вие очаквате сега от нивата ви? Питам: Нивата за колко я продадохте? Дойде мъжът най-първо и казва: Осигурихме се, една част има в банката. Идва и жената: За толкова ли продадохте нивата? – Да. Съгласиха се и двамата, но и двамата се погребват. И кой ги изнася? – Младите. А младото кое е? – То е Любовта в света. Те са младите. Младите, които сега идат с този Дух. И младото е всякога готово да жертва, детето всякога дава, не гледа като стария, който прави сметка: На стари години жена нямам, деца нямам, кой ще ме гледа, аз не мога да дам. – Тъй разсъждава старият. И неговата култура може да се провери. Онези стари с бели косми по брадата:

А-а, колко е благороден човек! – Да, бяла брада, благороден е. Но каква култура може да се гради на тези бели глави и бели косми? За колко продаде нивата? Е-е, е-е... – Е-е, знаем сега как е, и тогава ще говорим при отворени карти. За колко продадохте нивата? – За 1000 лева, нито една стотинка повече или по-малко. Свършена работа. Защо ти е да скриеш един лев? 1000 лева, и жената, и мъжът да кажат: Продадохме нивата за 1000 лева. Ще кажете: Ама 10 лева за сина. Не бива, всичките пари ще дадете.

Сега вънка е малко студено, но вие имате преимущество: студеничко, но въздухът е чист, като влезе в дробовите ви, освежава. А пък тези, те имат привилегии, но нямат туй, което вие имате, тъй че взаимно се компенсирате. Те са мъжете вътре, а вие сте жените. Тъй ще ме разберете. Аз днес говоря много сериозно, без никаква задна умисъл. Да не мислите, че има някаква подигравка, говоря много сериозно, говоря великата истина тъй, както си е, нищо повече. Да не замине ни най-малко.

Изнесли. – Кого? Онзи, който е казал лъжа, излъгал себе си и Бога. И следователно вие от себе си днес ще изнесете навън вашия Ананий и Сапфира и ще ги погребете. Като дойде той, ще го попитате в себе си: Ти за колко продаде живота? И като дойде жена му, и нея ще попитате: Вие за колко продадохте живота? И ако ви кажат лъжа – погребете ги, приложете закона абсолютно. И нека вашите млади изнесат и него, и нея, и нека се свърши веднъж завинаги с тази драма в живота. Сега в природата младите винаги изпъждат старите. Онези млади листа изпъждат старите от дървото, и какво става с тях? Падат долу, и младите завземат тяхното място. Следователно онзи, който лъже, ще падне като листата долу. Всеки, който мисли, че може да измени на законите в природата, той ще се намери в положението на един лист, който ще увехне, и на мястото му ще се яви друг, по-достоеен. Сега Бог е Любов, но и ти трябва да бъдеш Любов. Любов с Любов се разбира; Мъдрост с Мъдрост се разбира; Правда с Правда, Истина с Истина; Добродетел с Добродетел се разбират. Тъй стои тази работа. Ще любиш и ще те любят; ще мислиш и ще мислят за тебе; ще озаряваш и тебе ще озаряват; ще оправяш ли, и тебе ще оправят; ще туриш основа в живота на хората, и на тебе другите ще турят такава основа. Тъй седи великият закон в самата природа. Следователно всички вас наричам млади и стари, но ви разграничавам: стар човек, в този смисъл, както се употребява в Писанието, означава човека на греха, а млад човек – човека на Божественото, на добродетелта, който е готов да служи на Бога. И тъй, имайте предвид, че в днешната беседа под думата стар подразбирам човек, който означава греха, а не я взимам в онова първоначално значение, както се употребява стар човек, т.е. човекът на Мъдростта. Старият човек е човекът на егоизма, т.е. оня, който мисли само за себе си, а младият човек е човек на Любовта. И следователно ще забележите у всички стари хора, че нова идея в техния ум не може да внесете: те постоянно със старите идеи живеят, все старото повтарят. Те само четат молитви. Старият човек смята, като завърти колелото, колко пъти го е завъртял, и от това заключава колко се е помолил. Но това старо колело нищо ново не внася в живота му. Старият човек не иска да страда. Той иска всичко да му бъде охолно. Като натисне звънеца, каже: Маро, Марийке, Стоянке, ти не знаеш ли, че аз съм стар човек, моите крака не държат, аз не съм на млади години. И свърши. Светът сега е остарял, ще видите във всички тези учреждения звънци, телефони и телеграфи. И всички казват, че днес имало голяма култура, по жиците можели да се разговарят. Но аз зная една култура много по-велика от културата на тия звънци, телеграфи и телефони; и аз мога да проектирам моя телеграф всякога, много лесно и без разности. Сега вие седите на масата, искате някой да дойде и казвате на тоя човек: Елате при мене. Но когато аз искам един човек да дойде, отивам при него и в една–две минути ида, разходя се. До слънцето някой път отивам за 8 минути. Тук с вашите телефони, след като платите, трябва да чакате 4–5 часа, докато ви дадат линията, до второ разпореджане, а ние за 4–5 часа можем на 100 места да отидем. И тогава питам, каква е вашата култура в сравнение с оная на духовния свят? Ще кажете: А-а, ти знаеш ли, ние с телефони си служим! А ние ще кажем: А ти знаеш ли, че ние със светлината и мисълта си служим? И вие сте на правата страна, и ние сме на правата страна, но ние не бихме желали да заменим нашата култура с вашата. Сега, в следующата фаза, в която вие ще влезете, всичките ваши жици вие ще ги замените, с какво? – С други жици, много по-еластични, да възприемат нова енергия, но тия, младите, трябва да изместят старите. Старата инсталация трябва да се замени с нова. Но казвате: Ако ние вложим новото учение, как ще живеем? Тия хора са със своите стари навици, те казват: С тия стари навици как може да се приложи новото учение? Не може да се приложи. Всички трябва да станат млади, в новата култура

няма да има болни, хилави, умопобъркани хора, всички ще бъдат със здрави мозъци, със здраво телосложение, няма да мислят за умирање, защото в новата култура ще бъдат съединени тия два свята, и като са съединени, душата ще слиза на земята и ще се възкачва свободно. Но на тази земя няма да слиза душата, а ще слиза на новата земя, която сега се строи. И тогава ще дойде новият Йерусалим, и ще започне културата на Божествената душа и на Божествения Дух. А сега казвате: Сърцето ми е разстроено, малко съм неразположен, а някой път вие смесвате и казвате: Боли ме душата. Душата, твоята душа не може да те боли, тя не е слязла, тя е горе и чака.

И станаха младите да извършат, какво? – Да изнесат този Ананий, човекът на лъжата. И тогава, ако вие, съвременните хора, не извадите тази лъжа от себе си, каква наука може да имате? Не може да имате една положителна наука. И причината на съвременните криви схващания, всички погрешки в науката стават, понеже умът не е толкова еластичен да схваща нещата отвътре, точно, а ги схваща отвънка, погрешно. Вземете двама хора, те се питат: Колко е това разстояние? – Мисля, че е два километра. А то е 4 километра. Мисля, че е 10 километра, а то е 5. Лъже се човек. А в ума си има такъв прибор, мащаб! Бог, като е създал човека, е вложил в него всички тия прибори. Ние можем да измерим всички неща, и то само с едно изключение в милион. При сегашното развитие можем да изчислим нещата с едно изключение, т.е. в милион постъпки може да направим една погрешка. То е малко. После – в символ ще взема – вие не считайте как се изразява външната страна на видимия свят. Вие мислите, че този свят е много грешен. От човешко гледище е така, но от Божествено не е тъй. Когато вие донесете това чисто платно на художника и не знаете каква е целта му, а той вземе четките, че нацапа хубаво туй бяло платно, вие ще кажете: Отиде платното, той си играе с него. Не, този художник иска да вложи една идея в туй платно, но тази идея не може да се изрази моментално. Във фотографията не всякога се проявява идеята. На този художник му трябва време да вложи тази идея, и ако вие почакаете, тя ще изпъкне в тази велика картина, и туй платно ще придобие своята ценност. И Бог, като дойде да работи върху вас, най-напред ще ви нацапа. Ще се изменят мислите ви, почакайте ден, два, месец, два, три месеца, и ако от туй платно не излезе нещо, тогава – да. Туй не могат да разберат съвременните хора; като дойдете при мене, и аз ще ви нацапам, а те казват: Обърнал ви ума. Че съм обърнал ума ви, че съм ви нацапал от вашето гледище, признавам, но чакайте ден, два, три, месец, ако не излезе нищо, тогава говорете. Да не мислите, че аз разсъждавам несериозно или пристрастно. Допуснете, че хората са платното, а този художник, тази Божествена четка е почнала да цапа. На онази хубава мома, когато стане бременна, излизат петна по лицето. Този велик художник рисува вътре своята картина, а туй, бялото платно, трябва да се нацапа, защото ако не се нацапа, нищо няма да излезне. Аз имам предвид – не глупавият художник да те цапа, а умният, гениалният, Божественият, той да те цапа, а не онзи, кой онзи? Хайде да го заминем. Сега, правете разлика. Някой ще тегли друго заключение. Като го нацапаш, трябва да изкараш нещо, т.е. не само да нацапаш човека, а трябва да го очистиш, да нарисуваш тази картина и да кажеш: Братко, доволен ли си? Хайде, иди си и се радвай. Когато някои дойдат между нас, те искат да ни видят всички чисти. Те са стари хора, бягат от външния свят и идат при нас, като в някой приют или спасителен дом, като ония домове по планините, и казват: Не са те добри хора, аз ги мислех, че са благородни хора, а те ми дадоха мотиката да копая; аз дойдох да живея като хората, да си похапнем с пражолички, от рибиците, посипани със солчица и червен пипер, с винце от избата, седемгодишно, и тогава – а-а, велик е животът! Е-е, какво мислиш, Иване, кой е хранил това прасе? Отлично прасе, а пък туй винце – благословено е. Какви велики работи Господ е създал! И пие: една, две..., да има, бих написал една велика поема, а като пия още две чаши – нещо повече. И жената почне сега: Е-е, наздраве, хубаво прасе, нали? – Много хубаво. И сега всички тия хора седят с чашките, със своите ножове, седят и пишат морал, как трябва да се живее. Как трябва да се живее ли? Прасетата ще квичат, кокошките ще кречат, агънцата ще бляят, кравите ще мучат, жените ще плачат. Защо тъй? Сватба ще стане, с винце, с месце; църкви се освещават, и после: Хайде, на хаирлия да е. Навсякъде все на хаирлия, пък освен че не излиза на хаирлия, ами все с разправия. И в Америка се е забелязало, че щом се направи една църква, на тия хора не им върви напред.

Сега ще ви приведа два анекдота, аз съм ги слушал и ще ви ги разправа. Минава един благороден християнин по улицата, той имал един съсед, който постоянно се молил пред комина, от там да слезе Духът Божи, но гледа на този комин все един дявол седи и го пита: Защо седиш тук? – Тук долу има един човек, много се моли и ми пречи. – Защо не идеш в църквата, там всички

се молят? – Онези в църквата са мои, но този много кади, искам да му затуля комина, да не кади, не мога да го търпя.

Вторият пример за този дявол е следният. Излезнал дяволът отдолу и дошъл да посети църквите. Гледа, най-първо, църквите в какво положение са. Влиза в една православна църква, гледа всичко запрашасало: клепалото, иконите, а кандилата неизчистени. А-а, такава църква не ми трябва, и си излязъл. Продължил другаде. Най-после намерил една църква, вижда вътре полилеите хубаво изчистени, прах няма, кандилата чисти: А-а, тази църква е за мене, тук може да работя.

Докато нашите кандила са запрашасали, дяволът казва: Мене не ми трябва тези църкви; но щом кандилата ни са чисти, тук идва дяволът и той работи – почва да цапа. И той носи четка и казва: Чакайте, и аз ще нарисувам нещо. Художник е той.

Тия, младите, трябва да влязат да изнесат този Ананий навънка. Аз сега ще кажа на младите момци да изнесат Ананий, а младите моми да изнесат Сапфира. Мъжете мъже ще погребват, а жените жени ще погребват. И когато вие погребете старото, новото ще дойде на неговото място. Следователно, когато във вас се явят разочарования, съмнения, подозрения, вие сте в пътя на истината. И при най-големите подозрения, при най-големите страдания, при най-големите мъчнотии вие сте най-близо до Царството Божие, вие сте близо да разрешите задачата. И когато учението е най-мъчно за ученика, той е най-близо до своето решение, и даже в него се заражда едно желание: По-добре да го напусна. – Почакай малко! Ако във вас се яви някоя мъчнотия, дали сте на правия път, трябва да разберете кой е правият път? Правият път е в Любовта! Правият път е в Мъдростта! Не трябва да разбирате тази любов, обикновената, а Божествената Любов, и Божествената Мъдрост. Правият път е в Истината, в онази Божествена Истина, която гледа на работите без никакво изключение – то е да признаем факта такъв, какъвто е. И сега тия, младите, трябва принципно да погребат старото в себе си. И като дойде новото, тази нова четка, Божествена четка, която сега иде, като почне тя да цапа туй платно, да имате всичкото търпение да почакате, за да видите какво ще изработи във вас Божественият Дух. И няма да имате понятие, че Духът е нещо въображаемо, без същина. Това е Духът – основа на битието. И когато този Дух дойде, той ще донесе онези блага, онзи живот, в който вие ще се почувствате като слепия, на когото Христос отвори очите, и ще кажете: Едно време бях слеп, а сега виждам! И аз затуй съм казвал и друг път: Когато се потопите в Божествената Любов и почувствате всичките нейни вибрации, когато разберете тази Любов, тогава ще разберете симфонията на тоя живот. А сега вие цените живота само от свое гледище. Жената казва: Като моите деца няма, и като моя мъж няма. Тя се радва. И мъжът казва: Като моята жена няма тук. Не, не, твоята жена не е тук, а горе. А горе какво е? – Неопетненото. Опетнил ли си святото в себе си, чакай, докато станеш чист. Защо ние трябва да се очистим? Този, горният мъж, и горната жена, тая Божествена Мъдрост и Любов, като се съединят, ще прекарат сегашния човек през 7 живи огъня, и тогава ние така ще се префиним, ще се трансформира сегашната материя, че ще придобием нови тела, в които грехът няма да има свърталище. И тогава няма да става въпрос, че еди-кой целунал и прегръщал някоя жена или че някого похванали. – Да, но тъй, както светлината целува и прегръща. Светлината не целува ли всички ни? Всеки един лъч, който иде отгоре, той е жив, той ви целува по лицето, по мозъка, прегръща ви. И вие благодарете се, че е тъй: ако той не ви прегръщаше, вашата работа отдавна щеше да се свърши. И онази жена, която казва на мъжа си: Онзи любовник какви целувки ми е давал? И мъжът каже: Зная, зная, от 5–6 години твоята любов не е такава към мене. Външният мъж да не те целува, а Божественият Дух. Мъжът и? си мисли, че друг мъж я целува. Външният мъж, който и да е, нищо не може да даде. Хората, когато се сдобият с тази Божествена Любов, само тогава могат да дават. Отвътре трябва да дойде Любовта: изворът отвътре тече, като чешмата, за да можем да вкусим от този живот. И младите, и те се лъжат като старите: те знаят, че в женитбата, както сега става, всичко в нея е лъжа. Ще ме извините сега. Женитбата, както сега се разбира и се практикува, е един позор на Божествения първоначален Закон, на Божествения Дух, на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Съвременният брак е един позор! Аз говоря от името на тази велика Божествена Любов, в която няма абсолютно никакво изключение. Един позор е бракът! Че е един позор, целият свят е покрит само с кости. Хората не се раждат по Божествения Закон, по Любовта, а се раждат по своите похоти, и затова не идват хора отгоре, а от земята, отдолу излизат повечето и се раждат, затуй светът сега е пълен само с престъпници. Разправяше ми един господин за един свой приятел: неговото дете, 12-годишно

момче, със свои другари разбиват касата на баща му и взимат 2,000 лева и избягват. И баща му ходи в градоначалството да търси сина си. Това 12-годишно дете да бяга от баща си и отсега започва с търговия, тогава как ще внесем ние морал? Търговия е навсякъде – в църквата, в училищата, и всички тия търговци идват и казват: Морал трябва да има. В какво седи моралът? – Че много ми взеха. Много му взели, и сега вече какво? Един господин разправя на друг господин как става подкупването. Отива търговецът там, в някое влагалище, и казва: Пет дена ми трябват, и сочи с петте пръста на ръката, т.е. 5,000 лева ви давам, не можете ли да ми услужите? А той седи. Онзи сочи тогава с двете ръце: А, тъй ли, т.е. 10,000 лева, той бърже подписва: Дайте на този търговец. – Деца имам, жена имам... Нали хора сме, разбирам, влизам в положението ви, аз съм човек много чувствителен. – Да, да, господин началник, затова ви говоря, защото много ми съчувствате. – Туй отвънка се гледа комично, но тия действия произвеждат такава зараза, такава живеница в духовния живот, че с хиляди години цял преврат става в нашето органическо развитие. Ти ще кажеш тъй с ръката си, но знаеш ли какво може да произведе след време тази ръка? Тия малки причини произвеждат много големи последствия. През 75-та година целият град Чикаго изгоря от голям пожар: отива някой кравар да си дои кравата, кравата ритнала с крака си свещта, запалила се сламата там наблизко, вятърът бил благоприятен, разгоряло се всичко наоколо. Най-големият пожар в Америка бил причинен от една свещ! Този огън, при известни условия, дава най-големия пожар. Ти ще кажеш: Тъй, господин началник, и ще сочиш с петте си пръста, но след няколко поколения ще се види какво значи това господин началник – лоши последствия ще има. И в този пожар много добър пример е дал един беден човек. Минава един богаташ и казва на един работник: 200,000 лева ви давам, изнесете касата до края на града. А той му отговорил: Не ви искам парите, аз искам да спася живота си. А вие сега, когато светът гори, голям пожар иде, ще кажете: Де е? – Ще го видите. Забавлявате се с касите си и казвате: Как да я не взема? И гледам сега, християни нарамили касите си. За какво ти е братко? – Искам да прехраня децата си. – Скоро ще ги прехраниш, огънят отподире ти иде. – Друг един случай: един от Варна спечелил 50,000 лева и си казал: Отсега сбогом на сиромашията, и децата ми и аз се осигурихме. Още вечерта той умира – взел касата и умрял. Това са разсъждения на старите хора. На младите хора не трябват никакви каси и пари. Ние трябва да имаме чисти души и светли умове, а не да туряме доверието и надеждите си в банките. Това е разврат! Тия пари вие ги създавате, те са за улеснение, а не за доверие. И следователно не трябва да влагаме парите в банките, а трябва да станем живи банки на Бога. И мъже, и жени тази енергия, която Бог е вложил в нас, да я употребяваме все за добро. Старото трябва да се обнови. И туй учение е, което ще обнови света. – Ама – казва някой – те искат да се обнови старото. Старото трябва да си замине, нищо повече! Сам Господ казва така, това не са мои думи. Старата земя и старото небе си отиват, като вехта дреха. Господ го е вложил, то е учение на Бога. Вашето старо небе Господ го помита, слугите му идат – те са милиони, – идат със своите метли, всичко ще пометат. Разбирате ли? И всичките въпроси Господ ще ги реши тъй, моментално! А сега и богати, и сиромаси вкъщи водят война. Гледам, един ден две малки дечица, майка им дала две ябълки, братчето казва на сестричето: Дай ми ябълката си, защото е по-голяма от моята. – Не я давам. Той отива, взима ябълката и? насила. Питам сега, братче е, но като я хваща за косата, разтърсило сестричето си, за да вземе ябълката. И майката казва: Ето ангелчето ми. Този герой, който казва: Аз написах едно стихотворение, – да, написа той на главата на сестричето си. Не, такива братчета и гении нам не ни трябват. Когато сестрата вземе ябълката и я разреже наполовина, Господ разбира такива сестри; а братчето да каже: Моята ябълка е по-голяма, чакай да и? я дам, че нейната е по-малка, а не да я хване за косата и да каже, че той е по-голям. Туй, което малките деца вършат, отде го виждат? – Виждат го от старите.

И каза Петър на младите: Станете и изнесете Ананий. Защо? – Искал да излъже Духа Святаго. И Петър му казал: Нали туй е твое? И следователно, според туй Божествено учение, ние трябва да вършим всичко доброволно. Ние не задължаваме никого. Опитай и виж! Туй, което ти извършваш, трябва да го извършиш съзнателно, от тази велика Любов! Можеш ли да го направиш тъй, то е прието от Бога; не можеш ли да го направиш от Любов, то не е прието. И в туй отношение ние трябва да бъдем умни. Умният в света много нещо може да извърши. Ще ви кажа един пример из американския живот, да видите в какво трябва да седи тази съобразителност. Един богат американец направил една железница от Чикаго до Бъфало, близо 400 километра, и похарчил толкова милиона, и така заборчял, че нямало как да посреща своите полица. Замислил той да се

самоубие, винаги се отделял, никого не пускал в стаята си. Жена му била много умна. Един ден тя идва при него и му казва: Моля ти се, ти имаш една голяма мъчнотия, кажи я на мене, аз ще ти помогна. И той и? казва: Аз съм заборчял, този позор не мога да понеса, не мога да живея. – Бъди спокоен – казва му тя, – аз ще уредя тази работа. Отива тя един ден при един от американските милиардери: Искам да видя този милиардер само за 5 минути. Той я приема и и? казва: Госпожо, кратко говорете, понеже времето ни е скъпо. – Искам само да пропътувате по нашата железница от единия край до другия; колкото ви струва времето, ще ви платим, само съгласете се да пропътувате от единия край до другия. Той помислил, помислил. Ще ми направите една услуга като жена, искам вие да сте първият, който да пътува по нашата железница. Той се съгласил. На следния ден дават обявление, че еди-кой си милиардер ще мине по новопостроената железница, и той пръв с влака ще мине. Понеже тази железница била паралелна с линията на друг милиардер, последният веднага запитал: Продавате ли тази железница? 20,000,000 долара давам. – Добре. – И те му я продали. Ето, умната жена наредила само този милиардер да мине от единия край до другия по железницата. И аз ви казвам: Оставете, железницата е дошла до фалиране, нека жена ви да иде при Христа и да каже: Моля ти се, Господи, само да минеш по нашата железница, и ще се спасим. Това е символ. И 40,000,000 долара ще имате във вашата каса. Сега вие ще кажете: Философия! Христос може ли да мине по железницата? И Христос, като този милиардер, може да мине по вашата железница. Целият ви живот – това е една железница. Христос сега слиза от време-навреме, но той казва: Моето време е много скъпо, ако ти си от новото учение, и от тебе човек може да стане – аз съм готов да мина; но ако ти си от старото учение, аз не се мърдам крачка оттука.

Светът, за който ние говорим, е един реален свят. Не мислете, че за вас няма кой да се грижи. Има кой да ви обича, поне един има да ви обича. Знаете ли кой е? Ако си мъж, има една жена, която те обича, аз съм я виждал каква е, и знаеш ли колко те обича? Сега ще кажете: Вярно ли ми говориш? Вярно е. На жената казвам: Има един да те обича, да! Има, има. Той е верен, абсолютно верен, аз го приемам без никакво изключение. Има един, който ви люби, който е готов да жертва всичко за вас. И като мине той по пътя на вашия живот, всичките ви мъчнотии ще изчезнат и вие ще замязате на една цъфнала роза. Ще кажете вие: Всичко това е хубаво, ама ние треперим сега. Е-е, хубавите работи тъй лесно не се вземат. Онзи говорител, всякога, когато някой има да декламира нещо, той все трепери. Туй треперене е вдъхновение у вас. Ако ви дадем трибуната, какво ще правите? Можете да декламирате много добре.

Сега ще ви приведа един пример от времето на Нерона. Вие ще кажете: Знаем ги ние. И вие, и аз много работи знаем, но мълчим. Във времето на Нерона – не искам да го вземете като един проверен исторически факт, то е предание – живял някой римски патриций, на име Онорций, млад, на около 35 години, един от най-благородните римляни на времето, човек много учен, запознат с философията, който добил своето образование, като ходил в Индия, Египет, дето и се запознал с тайните на окултизма. Един ден, след завръщането си в Рим, среща на пътя едно 10-годишно момиче, много оцапано, много грозно, обаче в неговата душа се заражда голяма любов да му помогне, без сам да може да си даде сметка за своето разположение. Хваща го за ръката, завежда го в дома си. Името на това малко момиченце било Амриха. И той турил в ума си да му даде по възможност най-доброто възпитание, с което римляните са разполагали. И наистина, тя посещавала школата на Сенека, запознала се с гръцката култура. Но Онорций забелязъл, че с постъпването на туй момиче в училището, лицето и? започнало да се изменява, изменява и към 16-годишна възраст тя е станала една от най-красивите римлянки. Не само това, но той забелязъл, че в ръцете на това момиченце имало грамадна сила. Като си простирала ръката да хване някой камък, камъкът се издигал нагоре. Вие ще кажете: Това е преувеличение. Не, туй е близо до истината. Преди повече от 25 години в Америка се яви една мома и с нея са правили опит някои учени американци: 8 души, най-силни хора, не са могли да задържат едно много дебело дърво, защото когато тя си туряла ръката си отгоре му, туй дърво се въртяло. А като турила дървото на едно менгеме и го стегнала здраво с щипци, тя прекарала ръката си отгоре му и то станало като очукан коноп.

Онорций се заема да запечати в нейното съзнание да употреби тази сила за добро. Но забелязъл, че в туй момиченце, всичките и? думи били отмерени, никога не е чувал да излезе от нея някоя несериозна дума. Всичкият и? говор, всичките и? думи били избрани, като най-хубави бисери, и никога от нейната уста не излизала дума нецензурна. И тя се отличавала с голяма

чистота. С тази красота почнали да я обикалят римски патриции, синове на богаташи, за да може да я привлекат. Един ден, както онази първата Винцила, която избягала от Нерона, по същия начин минавал по пътя Нерон и я вижда, и и? казва да иде в двореца му. Тя отива. Нерон мислил да си поиграе с нея, да разполага с нея, като красива. Вечерта тя останала и когато той я хванал, тя положила ръката отгоре му и той се вдигнал във въздуха. Намерил се в чудо! Той за пръв път срещнал такова нещо. Тогава в него се зародил страх. Той я погледнал и казал: Моля ти се... Като си отдръпнала ръката, той се успокоил. Втори път той пак посегнал на нея, тя положила ръката си на него и той пак нагоре – във въздуха. Тогава тя си отворила вратата и излезнала вънка. Искали да я спрат, но всички, на които тя си полагала ръката, увисвали във въздуха; така постъпила и с всички преториянци. И в целия Рим тя е била пословична. Срещне някого, когото карат в затвора, положи си тя ръката на ония, които го конвоират, те увисвали във въздуха. А тя казвала тогава на затворника: Хайде върви си, свободен си. А дето срещала бедни, помагала им. Дето се явявала – пътят се отварял. Но Нерон издал заповед да не се говори и пише за Амриха, понеже е опасна мома, и бил толкова амбициозен, че не искал никой да знае за тази велика истина. Казвам: Вие, съвременните, можете ли да играете ролята на тази Амриха? Всички велможи и знатни римляни благовеели пред нея, навсякъде пътят и? се отварял, когато си турнела ръката на някого – издигал се във въздуха. И всеки признавал, че Амриха не е мома от света да си играе с нея всеки, който поиска. Вие сте игра на света. Имате ли вие езика на Амриха? Знайте, че силата на човека се крие в неговото слово, в неговата реч. Ако можете да пречистите вашия ум, тъй че всичките ви думи да бъдат отмерени, да разчистите всяко едно неразположение към когото и да е, и от сърцето ви да излезе всичко нечисто, т.е. да се залюбите в Бога, да сте го залюбили и заради неговата Любов да имате най-хубавите думи и мисли, и сега може да имате тази сила на ръката си. Ето, аз ви давам един начин: турете 10 години да пречистите вашия ум и вашето сърце, и тогава, като поставите вашите ръце, ще придобиете тази сила на Амриха. А вие, сегашните християни, защо не я добивате? Защото много се хвалите: Аз ще ти направя нещо, но ще го окича, ще кажа: Знаете ли, този нямаше да оздравее, но аз само като турих ръката си, излекувах го. Въпросът седи тъй: Този човек аз го излекувах по закона на Любовта. Тъй е истината! А тази Любов, тя е Божествена! На този човек, по закона на Мъдростта, аз му дадох знание. Река ли да притуря малки качулчета, че само аз мога да сторя това, силата си отива. В ума си трябва да имате мисълта, че вие сте само един проводник на великия Божествен Дух в света, че вие сте една малка нота на петолинието, и милиони такива ноти в живота ще образуват една велика ария. Като мине този Божествен такт, ще внесе великото във вашия живот. Аз не трябва да се хваля за своята святост, за своята сила и своите знания. С всичките тия похвали човек губи своята сила. Скромност, абсолютна скромност се изисква като сила, която изтича от вас. Бог, Който живее във вас, ще ви въздигне. Писанието казва: Бог да ви въздигне, а не вие. Щом имаш сила, Бог ще те въздигне, но само когато душата и сърцето ви са абсолютно чисти. Бог, великият Дух, ще дойде, но той може да живее само с нашата душа, а с нашия ум не може да живее, защото мислите ни се менят. Вие знаете какъв е умът на хората. Някой пише един ден: Това е тъй, утре пише: Не е тъй. Сърцето днес каже: Аз те обичам, утре каже: Не те обичам. Питам: Каква е моята любов? Колко пъти аз съм я изпитвал? Дойде някой, аз съм любезен, седя с него, занимавам се с глупави работи. След това дойде някой друг, умен човек, казвам: Нямам толкова време. Той ми казва: С този глупак говори толкова време, а с мене не искаш. И – знаете ли? – Тогава аз изпитвам тяхното търпение. Сега ще ви приведа още един разказ. В какво седи този разказ? Мене са ми го разправяли други, но аз ще го разкажа с мои думи. То е от индуския живот. Един ревностен ученик на Индия, който искал да се запознае с учението на йогите, отива при един виден учител и му казва: Аз искам да науча великото на света, искам да бъда твой ученик; търсех много учители, но само ти можеш да ми предадеш великото учение, какво да правя? Обаче учителят мълчал, дълго мълчал – като пън, казват българите. Тъй мълчал той и нищо не говорил – един ден, два, три, четири, цяла седмица, най-после ученикът казал: Учителю, кажи какво да сторя, само ти си, при тебе идвам аз. Хваща го за ръката този учител и го завежда в една празна стая, дава му един чувал с едра сол и му казва: Ще счукаш тази сол, да стане ситна, за всичко може да мислиш, само за думата носорог абсолютно нищо да не мислиш, тази дума да не ти идва в главата, и си отишъл. Започнал той да чука; свършил всичката сол, отива при учителя, той го пита: Е-е, какво мисли през това време? – За нищо друго не можах да мисля, освен за думата носорог.

Сега аз ще ви дам едно малко обяснение. На този ученик учителят му дал свобода да мисли за всичко, само за носорог да не мисли, туй е забранено. Това значи – всичко да вършиш, само за греха да не мислиш, а вие, съвременните хора, само за греха мислите – то е носорогът. И казвам: Докато вие не престанете да мислите за носорога, тази сила не може да дойде във вашите ръце. Когато вие изключите тоя носорог и не мислите за него, тогава силата ще дойде. За индусите носорогът е един символ. И тази сила ще потече през вашето сърце. И вие ще станете силни и мощни!

Моята цел не е да ви осмивам, защото да осмивам вас, ще рече да осмивам себе си. Но слабата страна не може да не се прояви, понеже вие не можете да спазите това, което Божественият Дух изисква, а ние трябва да бъдем проводници на Божествения Дух. Тази Амриха живяла във времето на Нерона, докато дошли християните, и била почитана навсякъде, а когато тя се отдалечила от Рим, тогава започнало гонението на християните. Но защо тя заминала от Рим? Защото тогавашните християни, като била тя запозната с туй учение, започнали да се питат дали тази сила е от Бога или е от дявола. И тъй, християните, със своите мисли дали тя е от Бога или от дявола, я заставили да си замине от Рим; и след това дойде най-голямото гонение на християните, защото Амриха и Онорций си заминаха. И ако днес дойде едно страдание в света, то е, защото Амриха си отиде. Изисква се Истина и Чистота в този свят. Чистота голяма трябва да има. Някои мислят, че ние говорим едно, а в тайно вършим друго. Чистотата е като пред Бога. Един ден ще се открие всичко. Нашият живот ще се отвори. Няма скрито-покрито – казва Христос, – което да не се разкрие. Нас не ни е страх от нищо! Аз и на вас ви препоръчвам, има само един начин, и Писанието казва: Страхът от Бога е основа на Мъдростта. Следователно бойте се само от Бога. Страх да имате от Бога, а от нищо друго да не се боите. Всеки друг страх ще внесе грях във вас. Страхът само в един случай ще го приемем – от Бога, а във всеки друг случай страх да няма!

И сега, тия, младите, да погребат старите. Казвам на младите, които не са остарели, защото и аз не бих желал да остареете: ако остареете, други млади ще ви погребат.

Искате ли сега да ви вдигна всинца във въздуха? (Учителят простря ръката си.) Ще ви вдигна, ще ви вдигна; не само аз, но искам всички така да простирате ръцете си. Моето изкуство ще го дам и на вас, и няма да мине дълго време, ще видите, ще почнат да увисват във въздуха. И щом почнат да увисват във въздуха, тогава младите да бъдат готови да погребат старите: Ананий и Сапфира. В света лъжата трябва вече да си замине. Първото нещо за нас, за онези, които ме слушате, онези, които искате вашият живот да придобие смисъл, да се повдигнат сърцата ви и умовете ви, да станете силни и крепки, първото нещо е: свършете с лъжата, не се борете с нея, аз не искам да се борите със земното, не. На Дон Кихота няма да подражавате. Наместо лъжата, ние ще внесем истината; вместо отрицателното, ние ще търсим положителното в нещата. Не мислете за лъжата, мислете за истината. На мнозина, които са идвали при мене, съм им давал тази сила, казвам: Ти ще живееш чист и свят живот! – Ама ако аз направя едно малко прегрешение? Аз казвам: Този ми говори за носорога. Щом ви казвам, че трябва да живеете чист и свят живот, разбирам това без изключение. Вие ще кажете: Ще бъде ли тъй? – Тъй ще бъде! Не ви говоря аз, и ако Господ тъй ми говори, аз казвам: Тъй, Господи, тъй да бъде, и вие ще кажете: Господи, да бъде Твоята воля. Аз казвам: Когато си ми говорил, без никакво изключение, тъй, и Твоето име ще бъде едно съкровение в сърцето ми, най-святото, най-ценното то ще бъде. Искам всички да имате Божието име, да го пазите в душата си, то да бъде чисто и свято, неопетнено вътре, и тогава ще дойде тази сила, и ще бъдете силни, и животът ви ще придобие светлина, и ще започнете да разбирате новата наука на окултизма, по друг начин да разбирате; не че не мога да ви говоря, но трябва да се развият новите чувства, защото органи се изискват. Сега ние употребяваме символичния език, понеже символите съкращават времето, а пък аз нямам много време. Ако река да ви говоря една реч според вашия език, трябва ми цяла година да ви разправам на обикновен език. Аз ви казвам: Вселената – това е едно единство в разнообразие, в множество. Тъй се проявява вселената. Вземете едно житно зърно, то е едно, но посеете го, веднага ще поникнат хиляди листа, много корени, едно разнообразие, но то е едно в себе си. Следователно многото има един принцип, от който всички са излезли, и движението на този принцип произтича от едно Божествено начало. И следователно движението е начинът, по който може да се предаде тази енергия, единният принцип в нас, а пък числата, математиката – това е резултатът, с който ние обуславяме нещата, резултат на туй движение. А когато кажем, че някоя работа се е завършила, това показва, че ние

всички се връщаме в този единния принцип, при единия Бог, от Когото сме излезли. Вие сега ще кажете: Краят му вече дойде. Краят показва, че всичко се е завършило и ние ще се върнем при единния Бог. Той е Онзи, от Когото сме излезли и при Когото ще се върнем, с тази богата опитност, да живеем в Него и да разбираме смисъла на всичките светове, които сега съществуват. Ако аз взема сега да ви разправам какво има в Сириус, каква култура се развива в Плеадите, Северната мечка, Ориона, какви същества има в Млечния път, в тия 18,000,000 слънчеви системи, такъв един свят за пътуване! А сега седите вие и казвате: Какъв смисъл има това? Ако аз бих ви взел на крилата си, като един ангел, и ви занеса горе, ще кажете: Имало смисъл да се живее. Но трябва простор, а сега вие си поплаквате. Всяка една звезда казва: Сестро, защо плачеш, при мене ела, ти гледай да дойдеш тук. Слънцето, Марс това ти говорят. Не само те, но в тайно някой дух крилат ви казва: Не бой се, не бой се! И в тишината, когато се молите и мечтаете, духът ще ви шепне нещо, някоя опитност, ще кажете: Има нещо, което ми шепне. То е реалното. Та ние сме заобиколени от един свят свидетели, горе и долу, видими и невидими, които казват: Не бойте се! Вяра, Любов, Истина, всичкото е за вас. И всичките ваши страдания са нищо. Вие можете да бъдете силни. Ако на земята сте слаби, горе сте силни. Силни ще бъдем! И седим сега, някой казва: От мене нищо няма да стане. Тъй както мислиш, нищо няма да стане. Но ако станеш една Амриха, да бъде избрана твоята реч, да бъде чисто твоето сърце, тогава целият Рим ще бъде една отворена врата и Нерон ще виси във въздуха и няма да издава тогава прокламации: Този да се изпъди.

Казвам на младите: Да се стягате да погребете старото. На момците казвам: Вашия Ананий да го погребете. На младите хора, днес само на младите говоря. На момите навсякъде казвам: Вашата Сапфира да я погребете. И ще казвате тъй: В нашия дом трябва да царува пълна Истина – без никаква лъжа, пълна Любов – без никаква омраза, пълна Мъдрост, пълна Правда, пълна Доброта. Ние сме решили да служим на Бога без никакво изключение! Ние няма да си изкривим душата за никого! Но нашият Господ, на Когото ние служим, Той е верен, тъй се нарича: Верен и истинен, тъй Го знаем ние, тъй се казва в Библията. И бих желал всинца да знаят кой е Христос. Той се нарича верен и истинен. Този верен и истинен в църквата ли е? Този верен и истинен в техните сърца ли е? Този верен и истинен в съдилищата ли е? Във вашите домове ли е? И това се изисква. За Него аз говоря. Аз искам този верен и истинен да Го турите на неговия трон и да казвате навсякъде: Верен и истинен е Бог, Който живее сега в нас! И желая и вие да се наричате всички верни и истинни.

Сега върху мене се хвърля някой път един упрек, и той е следущият, че мене са ме правили за някакво божество, че съм бил заобиколен с жени, с това-онова. Божество, като Бога ме смятали. Бог ли съм? Аз бих желал всички хора да бъдат богове. Що значи Бог? – Да любиш като Бога. Благ е, казва Христос. Ти благ ли си? Докато не си Бог, ти ще грешиш. Да любиш всички хора, без никакво изключение. Душата ти да бъде пълна с Любов. Не само аз, но всички да бъдат божество. В какво отношение? Ако имам Любов, божество съм, а без Любов – тогава съм един паяк и паяжината ми може да бъде отнесена от вятъра. Не отричам – Бог е Любов. Любовта, която е в мене, е Бог. И аз съм благодарен, че Бог се е ограничил в мене, за да се прояви в мене – видимият, ограниченият Бог се е ограничил със своята Любов в мене, и аз искам да възприема неговата Любов, да се жертвам заради него. Какво противоречие има тук? – Ти не трябва да се правиш божество. Не, братя, аз искам да ви кажа всички да бъдете подобни на Христа. И Писанието казва: Трябва да бъдете подобни на Бога, свършени. Павел казва: Подражайте на мене, както и аз подражавам на Христа. Като Бога трябва да бъдете. Да бъдем благи, както Той е благ. Да бъдем милостиви като Него – това аз проповядвам. Туй е учението, което аз проповядвам. И съм готов още един път да умра, хиляди и милиони пъти съм готов да умра за това учение, знаят ли те това? Ако е въпрос за умирање, аз съм готов, стига това да изискват! Но Господ сега не иска смъртта на праведника. Веднъж е умрял Христос. 100 пъти не може да умира Той; сега други ще умират. И когато Той дойде, евреите не повярваха в този закон, не Го разбраха. И когато си заминаха Оморций и Амриха, какво стана? Целият път от Йерусалим до Рим беше послан само с кръстове. 60,000 души евреи бидоха разпнати на тия кръстове, когато Тит превзе Йерусалим. По колко души се пада на километър? – По 6 души евреи.

Като си замина аз, ще видите какво е моето учение! Колко километра има от Рим до Йерусалим? На всеки километър – турете 10,000 километра – по 6 души на един километър. Мислите ли, че Христос няма да тури в действие своето учение? Аз казвам: Ако сегашният свят не

приеме Христовото учение, ще има 100,000,000 християни разпнати на кръст. Разбирате ли добре това? Тогава имаше 60,000, сега ще има 100,000,000 християни. Земята ще бъде опасана няколко пъти само с кръстове. И тогава ангелите ще изнесат всичките Ананиевци и Сапфири, и всичките Юдовци, които съществуват; и от този свят, от тази култура няма да остане ни помен! Това е великото решение на небето, на Бога, на ангелите, на светиите, това е решението на всички добри хора, да пометат резултатите от тази култура. От света помен няма да остане! Ново небе иде и нова земя иде! И младите трябва да погребат старите!

Говоря открито, открито трябва да говорим. Такъв морал трябва да се проповядва: Любов, а не бабина любов. Мене не ми трябва мъртва любов! Не искаме да убиваме, не че сме баби; ние искаме да съградим нещо добро, ние искаме всички хора да се спасят! В какво отношение? Всички да заживеят като братя и сестри, да се разбират. И всички блага и духовни богатства са общи за всички братя, за да ги използват всички. Тъй е писал Господ! И всички ние сме братя, и можем да ги употребим, но кога? Когато станем като Онорций и като онази мома Амриха. И няма да питаме от Бога ли е, или от дявола е нейната сила. Ще кажете сега: Дали Христос говори в този човек, или дяволът? Ако аз си замина един ден от България, тогава ще знаете кой говори – дали Христос е говорил или не. Всяко нещо трябва да се опита. Какво ще им кажа? – На онази свещ можеш ли да четеш? Ако можеш да четеш, свещ съм; ако не можеш да четеш, никаква свещ не съм. И желая не само аз, но всички вие да бъдете като мене. Бих се радвал и желая всинца да имате моя ум и моя стремеж. Всинца да говорите като Амриха. Като излизат думите ви, да бъдат сладки като мед и кристални като росни капки. Като дойда при вашия чучур, като пия, да кажа: Колко е хубава тази вода! Този чучур аз го считам плод на слънчевите лъчи.

Светът ще погине! Не физическият свят ще погине, а всички тия стари, криви разбирания в умовете на хората ще изчезнат. И нова култура ще се яви! И тия тела, и те ще се изменят, ще се явят нови тела и светът ще се измени. Ще кажете: Свърши се, няма живот вече! Но вие още не сте живели. Отсега нататък иде животът. Небето трябва да дойде на земята, че да заживеем ние в Любовта. Да има две сладки думи, че като каже мъжът на жена си една дума, да и? падне като мед на сърце. А сега имате ли вие тия капки? А-а, носорогът докато е в света, няма.

После някои ми правят бележки, че всякога не съм достатъчно сериозен. Говоря умни работи, ама тъй несериозно, не ми подобава. Някои думи са малко грубички, но езикът ви е такъв, какво да правя? Аз българския език от 20 години го изучавам, има думи толкова груби, и аз виждам, какво да правя? Езикът е такъв. Ако този език беше пластичен и имаше 100,000 думи – да! А сега колко хиляди думи имате?

Аз не съм много сериозен, но ако стана много сериозен, вие щяхте да заспите. Аз не обичам да се смее, но някой път се смее, искам да видите, че и аз съм донейде като вас, да не кажете, че аз не съм. Аз съм много естествен, някой път се поухиля и аз като вас. Казват, че по някой път обичам да поухапвам. Казвам: Мязам като вас, но не съм като вас.

Да не мислите, в душата си нямам абсолютно никаква мисъл да ви обиждам. В моята душа аз ви обичам и ви се радвам. И желая да ви видя, че имате знание. Знаете ли каква радост усещам, когато видя в някого да има знание? И бих желал всички да растете тъй, както Бог ви е създал. Ами че вашето растение е и мое. Вашите мисли са и мои мисли; вашите чувства са и мои чувства. Така е, ние не можем да постъпваме разделно. Всеки ще живее отделно, но всички ще участвате в Божественото развитие, което ще разберете един ден, когато идете горе, когато свършите своето развитие.

Не говорим нещо много научно. Аз мога да имам езика на учените хора, но този език не би принесъл полза. Аз се разговарям с вас тъй, както с някои деца. Ще седна като дете, ще видя как те разглеждат и как аз разглеждам.

А че сте деца, то е много хубаво. Децата – казва Христос – ще наследят Царството Божие, а не старите хора. Сега ще кажете: Учителят, той още като деца ни смята. Докато вие сте деца, вие ще имате всичката моя любов и аз ви обичам, но щом остарее, аз ви погребвам в мене. Ако сте млади, имате моята обич, ако сте стари – носилката.

И тъй, желая всинца да бъдете млади, млади, млади, верни и истинни, да служите на туй **велико Божествено учение**. И този Господ да говори на всинца ви, да говори на сърцата ви, на душата ви и да не се отказвате. Той говори на душата.

Всинца да бъдете подобни на Христа: да любите като Бога и да обичате, както Бог обича.

Тази е Любовта, която новата култура носи в света и за която ние се готвим.

И аз желая този ден скоро да изгрее, още един час остава да изгрее слънцето. И като изгрее слънцето, всичките мъртъвци ще бъдат погребани.

И всички ще изпеем новата песен. Няма да ви кажа коя е тя.

Беседа държана на 20 ноември 1921 г. в София.

Аз ще го възкреса!

Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен: и аз ще го възкреса в последния ден. (Ев. Йоан 6:54)

Ще ви прочета част от 6-та глава на Евангелието от Йоан – от 41-ви стих нататък. Някои изваждат заключение, че никой не е видял Бога. Не е тъй: мнозина са го видели. Христос казва: Никой не е видял Отца, освен онзи, който е от Бога: той е видял Отца. Всеки, който е от Бога, той е видял Бога.

Ще говоря върху 54-ти стих. Някои от учениците на Христа, макар и ученици, се съблазниха, когато Христос им каза: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си. Това е един факт: месото на всички животни и тяхната кръв – на гъски, на пуйки, на агънца, – което хората си похапват, това е тялото на Христа. И тия хора се съблазняват. Това е в буквален смисъл вярно. От 8,000 години насам хората се хранят с плътта и кръвта на тия агънца. Христос иска да каже: Вие ядохте от плътта ми и пихте от кръвта ми, но вечния живот не добихте – това е по форма, в прав смисъл е вярно, но по отношение на неговото учение има нещо по-съществено: Ако вие не ядете от тази плът, и не пиете от кръвта ми, вие няма да имате живот вечен. Т.е. ако вие не приемете моето учение и не го приложите, не можете да придобиете вечния живот. И после добавя: В последния ден аз ще го възкреса. Първата фаза: ще ядат и пият – тъй правят хората. Но това не е смисълът. Кога ще дойде този смисъл? – В последния ден! Т.е. ще ги възкреса, когато хората изменят този ред на нещата. Кой е този последен ден! – Онзи, от който всички се плашат. Той е ужасен ден! Казват: Последен ден е той! Онзи търговец, който има да плаща 100,000, казва: Последен ден е, утре ще дойдат, а той няма нито пет пари. Съдят някого. Трепери му сърцето – последен ден е, може да го осъдят на 10 години затвор. Момата излиза от дома на баща си, отива при момъка – последен ден е, има едно преходно състояние. Следователно последен ден е онзи ден, в който почва великият живот. Великото, безграничното, туй, което има смисъл в себе си, започва все от последния ден. И следователно всеки един от вас, който не започне с този последен ден, той не може да се домогне до онази велика Божествена наука, която Бог е отредил и вложил в недрата на природата, т.е. до ония блага, които са приготвени за неговите избрани деца, които днес живеят на земята. Досега са ви проповядвали все за небето, и всички се готвите все за небето; как ли не си представяте рая, как ли не си представяте ангелите, светиите? Но всички тия неща са неопределени във вашите умове. Вие били ли сте на небето? Били ли сте? – Не сте били. Като казвам, че не сте били, аз подразбирам във формата на вашето сегашно съзнание, а не на миналото. С туй съзнание вие не сте били в рая. И когато някой каже, че е бил в рая, ние разбираме не такъв, какъвто е сега, но то е друго съзнание – свръхсъзнанието, чрез което той може да влезе. Христос казва: В последния ден ще го възкреса. Сега, между съвременните религиозни хора и светските има вечен спор. Едните искат да живеят постоянно в небето. Религиозните казват: Дотегна ни животът на земята, – в небето, в небето! Другите казват: Нам ни дотегна да слушаме за небето – на земята, на земята! Тук е то, това е всичката философия. Спорът е, дали да се живее на небето или на земята. И във всичките лекции в университета доказват субективно и обективно, посредством понятията, чувствата, волята, всички доказват дали на небето да бъдем или на земята. А ние казваме: Ще бъдете на небето и на земята. Защото в Писанието се казва: Когато Бог създаде небето и земята; но понеже небето е било устроено съвършено, а земята трябвало да се развива, Писанието казва: А земята не бе устроена. Това подразбира, че земята трябвало да мине през един период на еволюция, да се самоусъвършенства. А усъвършенстването е един естествен процес. И аз казвам: момата, когато се готви да се жени, нали трябва да мине известна еволюция, та булски дрехи, та корделки, та чепици, та панделки, та това, та онова – цяла еволюция; после, зълви наоколо десетина ще я обличат, ще я редят – цяла еволюция трябва да мине, и като я облекат, цял

ескорт ще има подире и? – със сватове, с кумици, с гайди. Що е сватба? – То е една цяла еволюция. Булката е била неустроена, необлечена в булченски дрехи, и е трябвало да се облече. Това значи: Земята не е била устроена, обикновена дама е била, та за женитба е трябвало един дълъг период, додето се накичи като булка. И като стане тази сватба, тогава всички тръгват с гайдите, със свирките. Това е приятно в живота. Сега някои, като ме слушат, казват: Този език не е религиозен. Аз отдавна съм се отказал да говоря на религиозен език. И аз пиша един нов речник, в който казвам тъй: Всеки разумен човек трябва да се научи да говори по Божественому; всеки разумен човек трябва да изучи Божествената граматика: глаголите, прилагателните, съществителните, съюзите, местоименията, представките, приставките – там как ги казвате, – всичките тия неща трябва да се научат. Знаете ли колко велико е това нещо?

Сега ще ви позанимая малко с математика: И в последния ден – казва Христос – ще го възкреся. От думата възкресение колко пермутации трябва да направите, за да се осмислят? Ако вземете тази дума вие, които сте математици, колко пермутации можете да направите? Аз взимам за пример четири букви: *a, b, c, d*. Вижте колко пермутации аз правя от *a, b, c, d*:

<i>abcd</i>	<i>bacd</i>	<i>cabd</i>	<i>dabc</i>
<i>abdc</i>	<i>badc</i>	<i>cadb</i>	<i>dacb</i>
<i>acbd</i>	<i>bcad</i>	<i>cbad</i>	<i>dbac</i>
<i>acdb</i>	<i>bcda</i>	<i>cbda</i>	<i>dbca</i>
<i>adbc</i>	<i>bdac</i>	<i>cdab</i>	<i>dcab</i>
<i>adcb</i>	<i>bdca</i>	<i>cdba</i>	<i>dcba</i>

– 24. То са все пермутации на тия числа. Това са математически съотношения на тия елементи, които влизат в тая редица. Ние направихме 24 пермутации от четирях букви: *a, b, c, d*. Колко съединения вие може да образувате от думата възкресение? Аз бих желал да зная това. Следния път да ми кажете. Жените, които знаят, когато нямат друга работа, и ония от тях, които не знаят, да повикат мъжете си и втори път да пресметнете колко пермутации има. Трябва да се разбира основният закон на възкресението. Възкресението е едно преходно състояние от подсъзнателен живот към съзнателен и свръхсъзнателен живот. Следователно, когато едно низше животното мине от подсъзнателен в съзнателен живот, самосъзнанието, което се заражда, е възкресение, оживяване. Следователно в сегашния живот самосъзнанието у вас е необходимо, за да изправите вашите минали и сегашни грешки, като ги замените с нещо разумно. Вашият живот не е онзи, който вие очаквате. Като съзнаете всички ваши погрешки, всички тия недостатъци и недоимъци на тоя живот, страданията, които произтичат от незнание на тия закони, тогава ще се пригответе за възкресението. Вие ще се решите да излезете най-после като една жаба от това бласто, което е вече пресъхнало. Докато човек мисли, че в живота му не става никаква промяна, той живее в процеса на подсъзнанието. Сегашната бяла раса ще мине изцяло в пълно съзнание, а не в пробуждане и заспиване. То е една връзка на свръхсъзнанието. То е възкресение, то е новият живот вече. Следователно Христос казва: Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен. От низшето излиза висшето. Всички, които са яли и пили, аз ще ги възкреся. Защо? Има си дълбоки причини, понеже Христос не искаше да изгуби своя капитал – Неговото слово да остане безплодно. Не е въпрос сега да се спираме, дали трябва да ядем плътта на Христа или не. То е друг въпрос. Казва Христос: Аз ще го възкреся в последния ден. Вие сега сте в последния ден. Ако вие се решите днес да пробудите това самосъзнание, вие можете да възкръснете. И Писанието казва, че когато Христос възкръсна, много телеса възкръснаха с него заедно и се явиха на мнозина свои приятели и ги убедиха, че има друг живот, по-разумен, по-устойчив и по-щастлив, отколкото е сегашният. Понятията на съвременните религиозни и светски хора за живота са толкова изопачени! Това не произтича от зла воля, а от една оптическа измама на човешкия ум. В съвременните хора висшият ум не е още развит. Теософите го наричат висшият манас. В ущърб на висшия ум се е развил низшият, в който се намира локализиран човешкият егоизъм. А стремежите на този низш ум са диаметрално противоположни на висшия манас. Вие често се питате и не може да си обясните защо има борба между плътта и духа? Това не е борба – мнозина се мамат, – това е един закон, необходим за развитието на човешката душа. И той се обуславя от следния факт: ако вземете двама неприятеля, които кръвно се мразят, и ги турите на една греда или дъска, под която има пропасть, единият е на единия край, другият – на другия край, и двамата са поставени над една

опасност, – какво трябва да направят? Ще напуснат всеки спор. Те не бива да се приближат. Трябва да пазят равновесие. Ако плътта се противи на Духа, има си причини; и ако Духът се противи на плътта, пак си има причини. Защото ако те нарушат равновесието, и двамата губят. Съвременните хора цитират стиха: Трябва да унищожим плътта, защото тя се противопоставя на Духа. Не, не трябва да унищожите плътта или пък да премахнете Духа, защото Духът и плътта са два елемента в Божествения свят, необходими за развитието на човешката душа и на човешкия ум. Тук няма вътрешен антагонизъм и вътрешен спор. Спорът е само за условията, при които се намират Духът и плътта. Сега ясно ли е това? Нещата трябва да станат много ясни във вашия ум, за да няма спор. Сега да ви обясня друг един закон. Старите алхимици са взимали земята, водата, въздуха и огъня като четири основни елемента, а съвременните химици имат за основни: въглерода, водорода, азота и кислорода. Тъй, тия елементи са като основни, водородът – като един от най-леките. Сега тия 4 елемента играят важна роля в човешкия живот. Кислородът и азотът са смесени и тъй образуват въздуха, не са съединени, а само смесени. Докато са смесени, нашето развитие върви правилно, но в деня, когато се съединят, образува се една отрова. Казва някой: Ние не сме пратени на земята да образуваме съединения, а само да бъдем смесени. Казвате: Образуваме братство чрез съединение. Казвам: Вие не може да се съедините, за да образувате братство, защото ако се съедините, както кислородът и азотът, ще образувате една отрова и ще отровите цялото човечество; но можете да се сдружите. Следователно не е позволено за въздуха да се съедини кислородът с азота му, защото тогава въздухът ще изчезне. И каква е философията? Мъже и жени искат сега да се съединят. Не, не трябва да се съединят. При сегашните условия не е позволено мъже и жени да се съединяват. Единият е като кислорода, а другият – като азота във въздуха. Ако вие се съедините, ще отровите живота си, ще отровите децата си. И мога да ви дам пример: на много майки и бащи, на които измират децата, причината е, че те са съединени и вследствие на това те отравят организма на своите деца. И ще кажат хората: Тя е дълбока работа, кой ще се просо на тези корени? Ако не сеете просо, децата ви няма да живеят. Ще сеете просо и боза ще правите от него. Някой казва: Няма да сея просо. Ще сееш просо! Потребно е, това просо трябва да се се. Тия корени са необходими за развитието на нашия живот. Вие трябва да бъдете смесени, за да разберете вашите длъжности един към друг. Защото ако майката и бащата се влюбят, те забравят децата си. Ако мъжът и жената цял ден се целуват, ако те постоянно си казват: Колко те обичам, за тебе умирам – децата гладни ще умрат. Сега и мъже, и жени се оплакват: Няма любов в света. Искате да се съедините. С когото и да се съедини тази жена, тя ще образува азотна киселина, която ще даде отрова за когото и да е. Следователно, при сегашните условия на земята, жената не трябва да се съединява! Знаете ли това? Това не го изваждам като абсолютен закон. Ако нямате деца, бих казал да се съединявате. Но за благо на децата ви казвам: Няма да се съединявате, защото ще пожертвате техния живот. Логично ли е това? Да, аз разсъждавам логично, тя е една философия, която има приложение в живота. И вие питате: Защо са тези нещастия? – Защото има не смешения, а съединения. Всичките експлозии произтичат все от съединения. И в съвременния европейски живот е доказан фактът, че след всяко съединение, т.е. когато тия народи се съюзят, са наставали най-големите войни. Руският цар Николай II, миролюбецът, взе инициативата да се свика Хагската конференция, за да се образува съединение на народите. Но след туй съединение какво дойде в света? Дойде войната. Не е ли туй един факт? Ще кажете: Е-е, факт е, но не е доказателство. Да допуснем, че 50% е вярно; тия 50% да ги не вземем ли предвид? Следователно при тия условия, при които живеем, съединение не се позволява. Има само един закон, той е следният: **Ние имаме право да се съединяваме само с Бога**, и с никого друго в света. С Бог – понеже той е едно същество неизменяемо в себе си. С него можем да се съединим и резултатите ще бъдат добри: а всяко друго съединение, при каквито условия и да е, ще причини повече вреда, отколкото полза. Следователно трябва смешение, сдружаване, а не съединение. Нотите съединени ли са или са смесени? Музиката е съставена по закона на смешението. И ако хората съединят тези ноти, какво ще излезе? – Най-голямата бомба, при която всички музиканти биха хвъркнали във въздуха. Ако един музикант би се осмелил да направи едно съединение, в музиката би произлязъл един от най-големите взривове, какъвто светът не е изпитвал.

И казва Христос: Аз ще го възкреса в последния ден. Кога? – Когато той се научи да се съедини с Бога и да се разединява от света. Със света да е смесен, а с Бога да е съединен. Когато научи този велик закон – Аз ще го възкреса, той ще влезе в Божествения живот, да разбере великия

закон, защо нещата са тъй, а не иначе. Сега, в този причинен свят се намират всички последствия на ред минали съществуания, през които човек е минавал. Тия последствия са причини за обуславяне на сегашния ваш живот. Те са набрани в Божествения свят, ние не може да ги избегнем. И от тия причини великото начало – Бог – ще образува един живот, какъвто миналите ваши съществуания позволяват. Да допуснем, че вие живеете в едно общество, в което моралът е паднал на 0 градуса по Целзий или на 10 градуса под нулата. Вие сте майка, оженили сте се и искате да родите една красива дъщеря. Питам: Желаете ли да имате много хубава дъщеря? При такъв един морал, аз казвам, че вашата дъщеря трябва да бъде най-грозната в света, ако искате да спасите нейната чест. А ако живеете в едно общество, дето моралът е 100 градуса по Целзий над нулата, тогава вие можете да имате благословение и за себе си, и за окръжаващите я. А при първите условия тя ще бъде проклетие и за себе си, и за окръжаващите я близки: тя ще бъде един елемент, който ще се съединява и ще разрушава навсякъде. Заради нея най-малко 100 души ще се самоубият, и най-после и тя ще се самоубие. А ако вие, като се ожените, ми кажете: Искам да родя една красива дъщеря, аз, ако съм астролог, ще ви отговоря каква ще бъде съдбата на тази ваша дъщеря. Ще каже някой: Отде знаеш това? Хъм! Виждаш ли тия пермутации *abcd, dabc, ...?* – Това са все величини, това са рационални числа, това не е гадание, това не са бабини деветини. Това е една строга наука, в която няма никакво изключение. Изключенията са само за глупците. 39,916,800 пермутации се образуват от думата възкресение. Разбирате ли какво нещо е това? Това е наука, брате! Това са числа, това са данни, това са условия, при които новият организъм – възкръсналият живот – може да се развива. Следователно ще имате всички онези 39,000,000 възможности. Сега аз не изчислих туй, един приятел тук го направи и аз се основавам на неговите данни.

Следователно трябва да има смешение. Вие искате да се съедините. Не, никакво съединение не бива да има между вас. Ще се съедините само с Бога, а между вас да няма никакво съединение! А който се съединява, ние ще го изпъдим навънка, навънка! Защо? Защото е вече опасен. Изпъждане аз разбирам – ще го турим в някое шише, ще го запушим, като киселина – тя е отрова: всяка една капка, дето падне, гори. Човешкият егоизъм е опасен затова, защото е образуван по този закон на съединението. Няма по-голяма отрова в света от човешкия егоизъм. Това е едно ужасно съединение! И когато някой каже, че трябва да напуснем човешкия егоизъм, разбирам, че трябва да го разложим: азота отделно и кислорода отделно, за да функционират като смесени елементи. И тъй, щом в дома си имате някакво нещастие, аз казвам: Има азотна киселина у вас. Тогава какво се изисква? – Ще разлагате, смешение трябва да има. Сега някои седят и ме питат: Как може ние да разберем великите закони, които управляват света, и как може да станем господари на положението. И четат книги и пишат тия маги, някои от тях знаят нещо, а някои изпитват другите. Всички искат по нещо, но никой не се заема да работи по Божествения начин. Съвременните хора се намират в мравичната култура. Човечеството сега минава през културата на мравите. Тази култура е по-опасна от културата на змиите. Че това е тъй, вие ще видите, че там, дето има мравки, змиите бягат, понеже мравките със своята киселина пропъждат змиите. Че туй е един факт, вижда се в живота: там, дето хората са станали егоисти, извънмерно алчни, интелигентността бяга. Защо? – Тази алчност е в състояние да разсипе всичките тия клетки на благородство, и един алчен човек вие може да го подкупите с 1000 лева. Той много не мисли, а казва: Дай ми 1000 лева. А че може да го хванат и осъдят на 5 години – да седи в затвора и после да има 20–30,000 лева загуба на година, той не мисли за това. Туй умно ли е? Туй култура ли е? Следователно съвременните европейски народи се намират в тази фаза. И те не могат да гледат по-далече, че иде нещо по-ужасно. За това те не мислят. Азотна киселина иде и тя ще разруши всичко само по себе си. И след като дойде разрушението, тогава те ще кажат: Кои са факторите? – Икономическите условия, търговският пазар. Не, не, приятели: факторът е вашият егоизъм – основата на културата на мравите: по закона на съединението, азотът и кислородът във вас са се съединили и са образували една от най-силните отрови. Тогава ще се разедините и ще се съедините с Бога, ще се образува едно вечно благо, а помежду си ще живеете като братя. И като дойде Христос в последния ден, ще ви възкреси. Що е възкресение? – Влизане на живота в новите условия, при които новият живот може да се прояви. Мислите ли, че онзи роб, който 20 години е работил на господаря си и който е носел нож и е гледал как да убие господаря си, за да се освободи, не би могъл по друг начин да се освободи? Казвам, има такъв друг начин, чрез който ти може да се освободиш, без да убиеш твоя господар. –

Е-е, каква е тази сила? – Тази сила е Любовта. Любовта, като жива сила, произтича от Висшето, от Божественото. Когато говорим за Любовта, ние не разбираме тази любов, която иде отдолу, а онази, която слиза отгоре. Ако вие я повикате, тя ще ви освободи от робство и ще ви даде сила да знаете да се справяте с всички мъчнотии. Сега, като говоря за любов, аз пак ще помоля нашия брат да изчисли колко пермутации може да се направят от думата любовъ? Ще вземете думата с 6 букви, които тя съдържа по старото правописание, тъй както е в реда на нещата. Любовта трябва да се изучава като жива сила, която работи, а не като едно приятно чувство, не като един приятен стремеж. Не. Когато тази Любов почне да идва, вие ще почувствате във вашето съзнание, дълбоко във вашето битие, една малка светлинка, тя ще почне да се развива, да става все по-голяма и по-голяма, обемът и? ще се увеличи, ще обхване мозъка ви, сърцето ви, след което вие ще почнете да ходите в светлина. Във вас ще се яви едно разширение, като че сте господари на целия свят. И каквите мъчнотии да ви се явят, за вас ще бъдат нищо.

Тъй, от думата любовъ на български език стават 720 пермутации. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които Любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази Любов! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта. Нашата душа трябва да се съедини с Божествената Любов, и в такова едно съединение ще се яви новият живот, който Христос нарича **възкресение**. Опитвали ли сте се вие да се съедините с Бога? Но бъдете спокойни! Вие по някой път се стискате и казвате: Тя няма да я бъде. Ще я бъде тази работа, ще я бъде, не се обезсърчавайте, ще я бъде. Разбирате ли? Няма да я бъде. Аз казвам тъй: В Любовта, чрез нея, всичко може, трябва само да се научат всичките нейни пермутации.

Сега ще ви приведа един пример. Той е една моя опитност. Този пример е верен само по съдържание и смисъл. Няма да го вземате буквално. То беше преди 15 години, когато правех своите научни наблюдения и изследвания. Бях в Пловдив. След една от моите сказки повика ме един българин, който имал две деца, едното с един естествен недъг, а другото – едно малко момиченце на 10 години. Отивам в дома им. Виждам, жена му – една високоинтелигентна, строга, с един доста завършен характер. Момиченцето, красиво дете, идва с майка си, тя му казва да ми целуне ръка, а то отговаря: Не искам да му целуна ръка. – Целуни! – Не искам. Казвам: Оставете момиченцето! Това момиченце бързо излиза навън. Майката се чуди, че за пръв път се явява едно противодействие в туй дете: Не искам да му целувам ръката. Казвам на госпожата тъй: В характера на детето ви има една доблестна черта, иска да каже: Аз по заповед не целувам ръка, имам си особено мнение. И и? казвам: Бъдете спокойни, вашето дете е отлично, мене много ми се харесва. Отивам аз при момиченцето, виждам, то си играе и ми казва: Ти знаеш ли защо не ти целунах ръка? Казвам: Не зная. – С туй целуване знаеш ли колко съм страдала? Нито мама знае, нито тате знае. Тук преди един месец дойде една леля, майка ми ме накара, целунах и? ръка, но после бълвах, бълвах. После, имам един чича, и неговата ръка целунах, но пак бълвах, и ми разправи още на кой поп целунала ръка и пак бълвала: Та като те видях и тебе, не искам вече, защото ако и твоята ръка целуна, ще ме заболи корем. Казвам, в туй момиченце толкова е развито обонянието, щото целуването и? причинява болки. Казвам и?: Много хубаво направи, че не ми целуна ръката. Тя ми каза: Защото ако я целунех и ме заболеше корема, после и за тебе щях да мисля, както и за другите хора. Казвам: Много хубаво направи. Вие ще кажете: Тези неща са преувеличени. Не е тъй, вашият нос трябва да има туй чувство. Туй дете вече разбира характера на хората. Тя казва: Колко ужасно миришат хората и какво да правя, и в училището се мъча, и постоянно туй детенце се мъчи: Пък и на мама не смея да кажа, ще ме считат... тъй... малко... но на тебе ще кажа. Е-е, какво мислиш? Казвам и?: Тебе Господ те е благословил да познаваш хората. Хората не са чисти. – Не са чисти, не са чисти, нещо много лошо виждам в хората, какво да ги правя? Е-е, питам сега, ако във вашия нос туй чувство беше така силно развито, и онези от вас, които обичате тъй да целувате моята ръка, бихте после повръщали, щяхте ли да целувате? Тогава и аз щях да бъда свободен, и вие щяхте да бъдете свободни. Във вас сега има едно притъпяване на мислите, чувствата и желанията. Вие сте изгубили смисъла на думите за благородното, за възвишеното.

Ще ви приведа друг пример. Някои хора мислят, че ги осъждам. Ще ме извините, това не е за упрек. Аз имах една видна ученичка, която много се интересуваше от окултизма и постоянно настояваше да и? открия някои работи. Казвах и?: Не си готова. Изискваше се благородство, а не

че не щях да и? кажа. Един ден и? казах: Ще направя един опит. Дохожда тя, завеждам я в моята стая; като влезнах, аз заключих вратата, тя погледна наоколо, тогава аз отворих вратата и и? казах: Ще извините, не сте още готова, това показва съмнението ви. Друг урок искам да ти дам: Твоето сърце трябва да бъде заключено, то трябва да се отвори само за Бога и за никого друго да не се отваря. Този урок исках да ти дам. А твоето сърце е отворено, следователно никаква тайна не може да ти се даде.

Казва някой: Ти какво мислиш? Една мисъл трябва да има в твоя ум: или чест, или безчестие; или правда, или безправие; или истина, или лъжа. Не може да играеш ролята на актьор: и тук, и там. На нас не се позволява това. Една определена мисъл всякога трябва да има в твоя ум; да знаеш, че винаги има една велика душа, която наричам Бог, Която следи, гледа и не извинява. По израза не извинява разбирам, че тя всичко хроникира и отбелязва правото. Когато някой светия съгреша, тя отбелязва, че тоя светия е съгрешил. Тя справедливо хронологически отбелязва всички ваши действия и погрешки и върху тях гради бъдещия ваш живот. Вие ще кажете: Какво ни очаква? – Съединете се с Любовта и разединете се от света, и вие ще бъдете свободни. Не се обвързвайте, не давайте дума никому, не се съединявайте с никого. Момата казва на момъка: Аз ще ти бъда вярна – свързва се с момъка. И той същото прави: и той и? обещава. Я ми кажете, колко души са опазили туй обещание. Аз в България нямам нито един ученик, който да е издържал изпита си. Двама души има сега, които наполовина са изкарали изпита си, а 50% още не са. Двама души само! Разбирам – закона, в който Бог ги е турил. Не ги турям аз, Бог казва: Тури ги в този закон, изпитай ги. Вие ще кажете: Без изпит не може ли? – Не може. Изпитът е, който създава характер и воля. И когато на вас дойдат страдания, вие трябва да се радвате и да запалите по 100 свещи на вашия свети Никола. А сега, когато ви дойде едно нещастие, вие изгасвате по 100 свещи. Е-е, питам тогава, има ли Любов в душата на онзи, който гаси? – Не, онзи, който пали, само той има Любов в душата си. И тогава аз поставям следния морал. Вие казвате: Аз вярвам в тебе, аз те обичам. Добре, може ли аз да преседя ден, два при вашата дъщеря и тя да остане чиста? Може ли един мъж, който има възлюблена жена, да отида аз в дома им и той да не се съблазни, че аз искам да измамя жена му? И след като съм бил при нея, нейният характер се е изменил – той може да се измени в низходяща или възходяща степен. Когато някой дойде в дома ви, той трябва да донесе благословение. А сега разправят: Еди-кой си какъв е бил. И онова момиче казва: Не искам да целуна тази ръка. И тогава знаете ли какъв изпит направих с него? Аз и? казвам: Ти хубаво направи, че не ми целуна ръката, защото досега мнозина ме целуваха, донеси ми един леген, извадих аз сапуна и казах: Полей ми сега! – измих се. Тъй, направих опит със себе си. Помирисах ръцете си и казах: Още веднъж! – 10 пъти измих ръцете си и като се уверих, че всички тия елементи от света се махнаха, казах: И ти да си измиеш 10 пъти ръцете! Изми се и тя, а после и? казах: Сега няма да ми целуваш ръката, а само ще похванеш ръцете ми и помориши ги, какво ще почувстваш. – Ама ако ме заболи корем? – Ако те заболи корем, оттук нататък никому ръка да не целуваш. Опитай ги, няма да ми целуваш ръката, само ще ми похванеш ръката, да бъдем приятели, да не си замина от вашия дом така. И тя, като помириса ръката ми, почна да се смее, и каза: Няма, сега нищо няма. Да, казвам, нищо няма, ала трябваше 10 пъти да се измият нашите ръце. Ръцете са емблема на нашата воля. Вашата воля трябва да се очисти от всички мръсни действия. Като погледнеш към Бога, ще кажеш: 10 пъти ще се измия и после ще ти похвана ръката, защото и Бог има ръце. А ние го барнем и казваме: А-а, на Господа миреше ръката. Това са съвременните философи.

Какво нещо е възкресение? – Това са 39,000,000 пермутации. И сега, който иска втори път с мене да се ръкува, ще ми полива 10 пъти – аз да се измия, и вие да се измиете. Няма да целувате. А за целувките колко миене ще се иска! И аз препоръчвам – не бързайте с целувките. Когато целувате, вие трябва да внесете новия живот на Любовта, но отнемете ли някому щастието, не го целувайте, вие ще внесете нещастие. Ето това е философия. Така говори Христос: Ако ядете плътта ми и пиете кръвта ми, аз ще ви възкреса в последния ден. И този последен ден, той е вече сега. Във вас трябва да се пробуди туй висше съзнание, то се е пробудило, но не давайте сега място на съмнението, което като един психически червей ще унищожи Божественото във вас. Вярвайте в онзи Господ, Който живее във вас, в туй Висше, което сега се е събудило, в Божествената душа, туй безсмъртно в човека. Ако вие не вярвате във вашата душа, никому не вярвате. И ако ви срещна втори път, да имате Любов към Божествената душа, туй, благородното, което ще ви направи

безсмъртни. И тогава, като се срещнем, ще се погледнем меко, нашият поглед няма да бъде раздвоен. Има една наука, която се нарича боваризъм. Турците казват за някой поглед: Тебе гледа, мене вижда. Раздвоен е погледът му. Седи някой и ти казва: Много се радвам, че съм в дома ти. Радва се, ама поглежда към дъщеря ти. Не, не, този човек трябва да си мие 10 пъти ръцете. Ако аз трябваше 10 пъти да си измия ръцете само за туй малко момиченце, и този господин трябва да се измие. Това е, което Христос казва. Тази чистота е необходима за нашето развитие, за благо на нашия ум, за благо на нашето сърце, за благо на нашата душа – тия неща са необходими. Вие не може ни една крачка да направите, ако не се съобразите с тоя закон – тогава вас ви чакат нещастия връз нещастия. Това не става по механически начин. Не мислете, че това трябва веднъж да стане. Бог ще извърши всичко заради вас.

Аз привеждах такъв един пример. Пита ме един мой приятел, какво нещо е невидимият свят. Казвам: В една крепост си бил 20 години, и дойде един приятел, направи една дупчица, влезе един лъч светлина, какво скачане ще бъде вътре! Той ти каже: От това има още по-хубаво. Как може това? Той разтвори тази дупка, направи я по-голяма, ти скачаш, радваш се. От това има по-хубаво, и тази дупка става все по-голяма и по-голяма, и ти скачаш и се радваш на Любовта. **От това има още по-хубаво!** То е онзи велик пастир, който ще те изведе навън в природата, на зелените пасища и при бистрите потоци.

Затова иде Христос сега, да ви изведе от този затвор на вашия егоизъм, да ви заведе във великата природа, дето ще играете и ще скачате при изворите. За вас е това! Това е новият живот, който иде сега. Това е възкресението! И то ще бъде пак на земята, но не в тази материя. Тази материя ще претърпи едно видоизменение. Вие ще получите духовни тела, ще влезнете в астралния свят, в една материя по-рядка. И там има твърда земя, и там има вода и въздух; едно нещо е само, че тази твърда земя се различава много от нашата земя. Вие ще кажете: Какво е туй нещо? Аз ще ви цитирам думите на апостол Павел: Това, което око не е видяло и ухо не е чуло. Днес има хиляди очи, които са видели това – и в Англия, и в Германия, и в Америка хиляди хора има, които са ходили в рая и са се върнали, и това те разправят от своята опитност. И вие един ден, когато се съедините с Бога, ще отидете там. Ще дойде този ден и ще кажете – какво ще кажете? Да, ще бъде!

Желая сега да ви се отвори по-голям прозорец, да бъдете готови. Някои от вас още днес ще възкръснат, някои утре, някои след 10 дни, 15, 20, някои след една година, 2, 3, а някои, може би, след хиляда, две, след 10,000 години. И казвам, на когото времето е дошло, да не закъснява нито с една стомилиона част от секундата. Вие трябва да бъдете като онова пиленце, което се е замътило, а черупката се изтрила, и то каже: чик-чик, чик-чик! А майката каже: клок-клок, клок-клок! Какво му казва? – Употреби този малък клон да излезеш и ще влезнеш в новия живот, в който ще възкръснеш. И туй малко пиленце си покаже най-първо гагичката, после цялата глава, и най-после цялото излезе навън. И майката каже: Браво, ето моето пиленце възкръсна. Вие казвате: Кога ще възкръснем? Аз казвам: клок-клок, клок-клок! Ама какво искаш да кажеш? – Клок-клок, клок-клок! Това е велика философия! Българите казват клок, а англичаните казват: клак, което значи часовник, движение. Движение, движение, напред, напред в Божественото съзнание.

И в последния ден аз ще го възкреса – т.е. ония, които пият кръвта ми и ядат плътта ми, които разбират закона да се съединят с Бога и да се разединят от света.

И сега аз ви поздравявам с новото съединение и с новото разединение.

Беседа, държана на 27 ноември 1921 г. в София.

Още по-блажени са!

А той рече: Още по-блажени са, които слушат Словото Божие и го пазят. (Ев. Лука 11:28)

Често в моите беседи има две крайности, или два полюса. Аз не обичам да стоя по средата. Трябва да стоя или в началото, или в края, т.е. две неща, които като се слоят, да се завършват. И всички ония неща, които имат смисъл в живота, трябва да имат начало и край. Начало е главата, а края са краката. Следователно с начало гледаме към Бога, а с края ходим по земята. С начало говорим, а с края ядем. И следователно когато човек яде, това е края на нещата. Нали всичко се свършва в паницата, тази паница, колкото и да е пълна, супа било или друго, всичко това е фертиг, край. А пък когато слушаш словото Божие, то е нещо, с което се изпълняш. Следователно всякога

нещо, което те изпълня, е начало на нещата, а всяко нещо, което те изпразва, е край. Или – да се изразя на съвременен културен, или научен език – край на нещата, това е материалният свят, а началото на нещата, това е духовният свят. Това са само термини, думи за улеснение на нашия разговор.

Христос казва: По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. А в какво седи пазенето на Словото Божие? Миналата беседа, когато говорих за възкресението, някои от вас почнахте да мислите: Дали аз съм възкръснал, или не? Да мислиш дали си възкръснал, то е материалната страна на нещата. Ако ти мислиш да възкръснеш по тяло, то е край на нещата, и възкресението всякога подразбира физическата страна на нещата, на материалния свят ще възкръснеш; когато пък Писанието означава нещо по-дълбоко – ще оживеят! Живот – това е единственото нещо, което знаете на земята. А какво нещо е възкресение, вие не знаете, вие го слушате и само се въодушевявате от него; но живота всички го знаете, всички го усещате, чувствате, то е реалното, то е същественото.

И казва Христос сега: По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. Словото – това е единственото, нещо, това е именно разумният живот, за който трябва да живеем. В какво седи той? – В разумното изпълнение. Вземете някой цигулар, нали в музикално изпълнение се състои всичко, тъй както законите на музиката изискват? Тъй че когато изпълнява, да е доволен и самият цигулар, да са доволни и самите слушатели. Следователно външната страна на цигулката, този лък може да се изкриви хиляди пъти нагоре, надолу – всички тия изкривявания не важат, а важат ония тонове, които ще излезнат изпод лъка, за да се влеят в душата ви; това, което ще схванете и разберете, то е музика, а този лък, тази цигулка, това са само условия, при които туй, възвишеното, може да се предаде на душата ви. И следователно, при сегашните условия, всички хора мязат на цигулки. Цигулки са хората с по четири струни, опнати върху тях, и чакат някой да дойде да свири. Сега да не ме разберете криво. Аз бих желал тъй да свирите, както Паганини с цигулката си, да издавате ония Божествени тонове, и всеки, който ви слуша, да каже: Тази цигулка е отлична. Цигулката, то е вашето тяло, следователно трябва да дойде оня велик артист, вашият Дух, да се всели във вашето тяло и да свири. И ще почнат един ден тялото – цигулката, и Духът – цигуларят, да свирят. И ние можем напълно да знаем каква е цигулката на всекиго и какъв е цигуларят. Казват: Погледни му живота, т.е. виж го как свири, знае ли правилно да манипулира с лъка и какви тонове излизат, или пък не знае да свири. Но ако цигулката му скърца и струните му са разгласени, тогава не съществува връзка помежду им, може той да каже: Моята цигулка е отлична, но вчера не бях в духа си, не бях разположен, обаче втори път, като ме слушате, какъв майстор съм аз, чакайте само. Действително, във всеки живот има такива добри моменти, ние ги наричаме вдъхновение. Тогава и мъжът, и жената свирят добре и мязат на ангели в дома си; но когато си изгубят вдъхновлението, тогава казват: Не си струва.

Няма никой по-блажен – казва Христос – от онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява. Словото Божие, това е великото в света. Аз бих ви го превел на вашия език. Този израз Слово Божие е непонятен, вие сте го чели, чели много пъти. Какво нещо означава Словото Божие? **То е онзи първоначален момент, когато Божествената Любов съзнателно се е проявила вътре в материалния свят.** Когато вие чуete първата дума, съзнателна дума на вашето дете, което говори разумно, то е Словото Божие, и майката усеща една радост, веселие – вдъхновена е тя. Или пък някой път пишете някое писмо, дращите, дращите, но не сте доволни; един ден напишете няколко строфи и казвате: Това е. То е разумното, във вашия ум е проникнала една нова мисъл, вашият ум е почнал да мисли, и вие съзнавате, че имате ум. Някой път хората не знаят дали имат ум или не. Ще кажат: Действително, ние имаме ум. Но аз под думата ум разбирам оня слуга, онзи добър слуга, който нарежда добре работите на господаря си. А щом този слуга не ги нарежда добре, аз не го считам за добър. Нашият ум е само тогава добър, когато нарежда нашите работи добре, схваща ги добре, предава ги добре, не изкривява фактите и хората ги виждат добре. Ние говорим сега индивидуално, т.е. как се развива животът за всекиго отделно. Туй, дето казват: Светът да се оправи, народите да се оправят – това са метафизически фрази. Какво нещо е един народ? Един народ, това е една семка развита – един човек развит в своята голяма форма. Следователно какъвто си ти в семката, т.е. в началото, такъв ще бъдеш и в края. Един народ е край на един човек и следователно този народ е създаден за човека, за да се види какъв е той; и ако вие, българите, искате да се знаете какви сте, какъв е народът ви, погледнете на всекиго отделно, той е

първоначалният индивид. Погледнете, изрисувайте, вижте, да не кажете, че аз говоря това – вие сами говорите. По-блажен е, казва Христос. Сега не отивам по-далеч. Нас не ни интересуват народите, нас даже и човечеството не ни интересува, нас ни интересува Словото Божие, нас ни интересува чисто Божественото. Цялото човечество – това си ти. Един ден, ако ти и жена ти останете сами и ако цялото човечество изчезне, ти ще създадеш ново човечество. Сегашното човечество на кого е? На Адам и Ева, те бяха двама непослушници, изгонени от Господа из рая, и те образуваха това човечество. И културата сега мяза на тези Адам и Ева в рая. Казва там Писанието, че голи били. Един човек, който в Божествения рай може да бъде гол, можете да разберете какъв е бил мързеливец. И като е видял Господ, че няма да работят те в рая, изпъдил ги навън – да се облекат. И сега, слава Богу, всинца сте облечени, а ако някои биха ви видели голи като Адам и Ева, веднага щяха да ви пратят в лудницата. А за Адама и Ева казват: Защото били много чисти и святи, затова ходели голи, а децата били грешни, те да се облекат. Но там е въпросът: Адам е бил мързеливец, търговец на едро; ако бяха много почтени хора, Господ не би ги изпъдил из рая. Не е ли така? Но веднъж ги е изпъдил – аз сега като някой адвокат говоря, – те не са били почтени. Какво ще кажете вие: ако бащата и майката бяха много почтени, Господ би ги държал в рая, не би ги изпъдил. Тъй че не произлизат от много благородна фамилия – не само вие, но всички.

И сега Христос казва – Той, Христос, разбира много добре – Блажени, но по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие, т.е. онова, Божественото, възвишеното, туй, което не е излязло от рая. По-хубаво е да слушаш туй, Божественото, което не се е изменило, отколкото да си сукал млякото на туй, което се е изменило. И туй, великото, то е Божественото Слово, което живее във вас вътре, а не отвънка. Видите един красив учител, и учениците му казват: Отличен е нашият учител! Като него няма! Аз зная, учениците въобще тъй правят. Един ден се хвалят: Нашият учител, той глава има, та как предава ясно, та по история, по естествена наука, по химия, въодушевяват се учениците. А след 2–3 месеца, гледаш, почнат да стават недоволни, някой получил двойка или единица и казва: Аз го мислех, че е нещо, но той не е нищо. Защо? – Двойка му турили, единица. Туй е повърхностно разбиране. Вие казвате: Има Господ. Защо? – Къща имам, пари, децата ни са здрави, има Господ. Но щом умре бащата, казвате: Не зная дали има Господ, а като умре майката, почнеш още повече да се съмняваш, децата ти умрат, и тогава ще кажеш: Ако имаше Господ, Той нямахше да ги взема от земята, но понеже ги взе, аз се усъмних в този Господ, че е мъдър. Господ не е взел майката и бащата, а ги е изпъдил из рая, та ти сега не ги виждаш. Ще ви дам едно сравнение. Като се разделяли един ден лисицата и децата и?, излезли из своята дупка и попитали майка си: Де ще се срещнем, мамо? – Е-е, у кожухаря. Излезнете вие из вашите дупки и питате: Де ще се срещнем? Отишъл някой за храна, насам-нататък, одрали му кожата, ти казваш: Господ я взел. Не, при кожухаря е тя. Ако майка ти е взел Господ, ако баща ти е взел Господ, може и сина ти, и дъщеря ти; ако Господ ги е взел, то е голяма привилегия, то е най-голямото благо, което имате, и освен че не бива да плачете, ами вие всеки ден трябва да се радвате. А щом плачете – от плача и сълзите закючавам, – съмнявам се дали те са при Господа.

Сега: По-блажен е – казва Христос, – който слуша Словото Божие и го изпълнява. Туй е разумното слово. Ако Господ днес би се явил в света като един човек, вие щяхте да се натрупате да му изкажете своите излияния. Господ щеше да има толкова писма, че нямахше да има време да ги чете. Вземете християнския свят, само по две писма да прати всеки християнин, това са един милиард писма; ако са по четири – два милиарда. Хайде да не правим сметка, да си губим времето, аз имам предвид краката ви. Пет милиарда писма за колко време може Господ само да ги прочете? Ами да ги отвори и да ги прочете? Някои са по два реда, но някои са по 10–15 реда – изливат сърцето си. Е-е, ако Господ трябваше да чете, и то с внимание, колко години би му взело да прочете всички тия писма? Ние бихме се намерили в такова затруднено положение, ако схващаме така, че Господ би дошъл като един човек на земята. А този Господ е вътре във вас. Аз ви говоря съществено върху въпроса – да не си правите илюзии. И този Господ живее във вашата душа, а не в тялото ви. Защото ако бихте дошли на тази земя преди 250 милиарда години, тогава земята е завземала едно грамадно въздухообразно пространство, имала е само една ядка, като един голям орех. Всичката твърда част преди 250 милиарда години е била като един орех – толкова голяма е била нашата земя, а всичкото туй пространство е било пълно с тази мъгла, която постоянно се е сгъстявала. И затуй вие не знаете и казвате: Дали съм тук, или съм извънка? И след като

възкръснете, – възкресението ще бъде моментът, когато във вас се яви съзнанието за висшето, Божественото; когато във вас се яви новият Божествен живот, онзи индивид, който се нарича Божествено аз – окултистите и теософите тъй го наричат, – тогава ще започнете новия Божествен живот. А знаете ли в какво седи той? – В разбирането на тия велики закони, които сега съществуват. Вие седите и казвате: Как да си оправя живота? Ако имахте туй знание, можехте да измерите едната си вежда, колко е? – 6 сантиметра, и другата 6 – 12; ушите си да измерите, височината на челото, на брадата, и щяхте да направите една пермутация, и в дадения момент щяхте да знаете какво трябва да направите. Защо на някой човек носът е къс и широк? Защо на друг човек е дълъг носът? Кои са причините? Казвате: Тъй е. Не, има си причини. Защо са очите сини, или черни, или кафяви? А ушите защо са големи или малки? Тъй Господ искал. Това не е наука. Ако ти знаеш защо очите ти са сини, ще бъдеш близо до истината. А сега казваш: Черни са. Какви ви са очите? – Не зная. Гледал ли си ги в огледало? Мязат на черни и кафяви. Какви са – черни ли са? Ако са черни, защо са черни? Ако са сини, защо са сини? Тъй ме е родила майка ми. И вие свършвате: Така ме е родила майка ми. Вие сте като една статуя. Не е тъй. В утробата на майката ние съграждаме нашия нос, нашите очи и другите органи. Майката ни е дала само материалите, а ние ги създадохме според нашия дух. Тъй, духът работи вътре и той ни създаде, а не майка ни. Тогава няма да се сърдите никому, че вашият нос е късичък: сами сте си го направили, вие сте художникът, тази идея ви е дошла, и никому да не се сърдите. А сега хората разправят: Майка ми тъй ме създаде, Господ тъй ни направи. Не позорете името Божие! Аз зная, че Бог е направил само душата, а на нашето тяло ние сме му майсторите. И затова телата ни са сега хилави. Защо? – Защото ние не разбираме Словото Божие, туй разумното. За пример, ако аз имах 4–5 милиарда лева, бих обърнал всички в цяла София да станат мои последователи. Пет милиарда да имам, и да кажа: 500 лева ще ти дам на месеца, на вестникарите – всичко най-хубаво ще пишат, ще кажат: Като господин Дънов човек няма, човек и половина е. Защо? – Пет милиарда дава, в него сърце има, като него човек няма. Но жалкото е, че толкова пари нямам аз, па и да ги имам, няма да ви ги дам. Колкото пари имам, аз съм ги вдигнал за другите; следователно за българите не мисля да дам нито петаче. Единственото наследство, което ще им оставя, то е: Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява. И следователно, който разбира, само той ще се ползва – аз ви говоря за неща много важни, велики. Аз пак съм поставен сега на едно изкушение, но ще победя туй изкушение – няма да ви го кажа, видите, няма да ви го кажа, – бях на едно изкушение да ви кажа нещо, но няма да ви го кажа. Сега ще ви приведа един пример, т.е. скрих го, няма да ви го кажа, ще мълча. Сега ще ви кажа: Можете ли да разберете какво скрих аз?

Един прочут американски милиардер дава обявление, че му трябва касиер. Започват ден след ден да се явяват личности все с препоръки. Влиза един, представя си писмото. Много добре, ще те имам предвид, казал му той. Но всеки, който влизал, държал си главата високо, все нагоре гледали; влиза втори, трети, четвърти, десет души влизат, той на всички казвал: Ще ви имам предвид. Влиза едно момче, то най-първо погледнало надолу, вижда книжни парчета разпръснати, очистило пътя си, отива при милиардера и казва: Господине, четох във вестника, че търсите момче. Аз нямам никаква препоръка. – Ти носиш най-добрата препоръка, заповядай, вземи своята длъжност. Всички онези са сукали – първите 10 души са сукали от майка си, а този последният е имал Словото Божие. И той му казва: Ти си човекът, когото аз очаквах. Следователно, ако вие не се наведете да очистите тия книжа, които са разпръснати по вашия път, няма да идете при Господа. Що са вашите разбъркани работи, тия външни мъчнотии? – То са разпръснатите листа. И казвате: Няма ли някой да ги очисти? Или: Господи, аз от толкова времето търся. И Господ ще каже: Ще ви имам предвид. Ще дойде друг правоверник, и той казва: Няма ли някой да очисти тия листа? Господи, аз от толкова време те търся. И Господ ще каже: Ще ви имам предвид. Ще дойде друг правоверник, и той казва: Няма ли някой да очисти тия листа? Господи, аз те търся, искам да живея при тебе. – Ще те имам предвид. Хубаво. Не мислете, че аз ви говоря на подбив, аз съм много сериозен. Кога е сериозен човек? – Когато говори искрено. Когато съм в стаята си, аз съм много сериозен. А когато съм тук, аз съм решил да нямам външно благочестие. Някои отвън се показват много благочестиви. Не, не, това е актьорство. Трябва да бъдете искрени спрямо себе си. Това е хубаво. Аз не осъждам онзи, който прави това, но бих желал туй положение да го задържи не само за един момент, а за ден, два, цяла година. Хубаво е туй положение в живота, ама да го задържиш. Аз не казвам: Това няма да го бъде – то е по стария закон. Нашите очи може да бъдат благородни,

лицето ни да бъде благородно, всичко зависи от нас, но в действителност благороден е само онзи, който разбира Словото Божие и го изпълнява. Сега вие ще кажете: Моят ум тъй ми казва. Твоят ум какво ти казва? Изпитайте вашия ум, дали е много просветен. Вие знаете ли ония закони, с които сте работили в утробата на майка си? Припомнете си ги! – Смътно ми е. Сърдиш се, гневиш се, де ти е умът? Всякога, когато умът ти не присъства в една работа, сполетява те катастрофа. Всякога, когато се явяват такива състояния, това е признак, че умът отсъства. Във всички работи, дето умът присъства – висшият ум, катастрофа не може да стане. За да може да издигнете себе си, непременно вашият ум трябва да присъства. Ако вие се молите, а умът ви не присъства, молитвата ви не е приета: тя е само една педя над главата ви. Ако пишете или съчинявате, вашият ум трябва да присъства и в дадения момент за нищо друго не бива да мислите. Ще мислите върху този въпрос и като го свършите, тогава за друг ще мислите. Най-великият закон в духовния свят е, че трябва да впрегнем нашия ум на работа с всички негови сили. Щом си се разгневил, умът ти не е на мястото си и сърцето ти не е на мястото си. Сърцето не се гневи, влезли са други сили в него. Умът, както аз го зная, не се раздражнява, не се отчайва. А туй, което се дразни, туй, което се отчайва, то е извън ума. Умът – това е основата на Божествения живот. И когато Господ иска да създаде един свят, той туря ума за основа. И за да може да се създаде нещо трайно, непременно този Божествен елемент, тази Божествена сила трябва да присъства във вас във всичката своя пълнота. И вие имате власт да държите вашия ум. А ако вие сте нещастни, вашият ум не сте го впрегнали на работа и вие нищо не можете да постигнете. Ще го впрегнете и ще видите каква велика работа той ще свърши за вас. И съвременният окултизъм туря вече тази основа и настоява върху това правило: Умът и сърцето трябва да се впрегнат на работа. Как? – Сърцето е създадено да люби, а умът е създаден да мисли. Не мислиш ли? – Умът ти го няма. Не любиш ли? – Сърцето го няма. Това не са фрази. Но вие ще кажете, че любите някого. Любите, кого любите? А-а, колкото автори съм чел досега, аз не съм намерил още нито един да опише Любовта. Вашата любов е играчка, тя не е Любов. **Любовта е нещо велико!** Не може Любовта да влезе за един момент в сърцето ти, в дома ти, и да излезе навън, то е немислимо. Тя е като слънчевата светлина: ако не и? затворим пътя, тя вечно ще тече, а ако и? попречим, тогава е друго нещо. Любовта влезе ли, тя вечно ще бъде в нас. И мисълта влезе ли в ума, тя няма вече да излезе от него. Следователно вие сте причината да изпъдите Любовта и мисълта навън. Господ тъй е направил, казвате. Господ не е направил това. Той е направил света така, че е оставил нас да сме отговорни.

И Христос казва: По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. Много повече неща е казал Той, но не са писани. Той е изложил закони и правила, как да живеят учениците му. И във всичките си беседи аз имам за цел да ви накарам да мислите и да любите. Кого? Някои казват мене да любите. Моята душа виждал ли си, сънувал ли си я? Да не вярваш на съня си. Като срещнеш моята душа, тя ще бъде светла като слънцето и ще носиш моята светлина с хиляди години и векове! А сега, като срещнеш някой човек с потури, бели гащи и калпак, казваш, срещнал си Учителя. И това било философия: срещнал си Учителя! Учителят е като слънцето. Като срещнете моята душа, това слънце, което гледате, ще потъмнее пред нея. От това слънце ще чуете най-хубавата музика, най-хубавия говор, и ще кажете: Сега разбирам какво нещо е животът, който изтича от Бога! Сега не искам да ви обезсърча от вашия живот, не, аз гледам много разумно на нещата. Този Господ е направил земята като едно възпитателно заведение, една забавачница с всичките приспособления; всичко е наредено, за да ни въведе в един друг свят, по-висш, дето природата е съвсем другояче уредена. Тук е най-малкото, а онзи свят, дето ще влезнете сега, скоро – няма да се мине дълго, – неговата природа е 10 пъти по-хубава, отколкото тук на земята. Светлината там е по-мека. Вие сега пак ще ме разберете криво. Ще кажете: Кога ще влезем в този живот? И днес можете да влезнете. Ама представете си, ако вие сте вървели по пътя и ви е валил дъжд, голям студ има и водата върху вас е замръзнала, и вие сте станали толкова голям, че не можете да влезнете през вратата, какво трябва да правите тогава? – Ще разчупите леда, да се разтопи. Как? – Ще се стопите, да останете в своята естествена големина. Виждам сега, вие сте толкова грамадни, около вас има толкова лед, че не можете да влезете. Ще се стопите. Как? – Ледът върху вас трябва да се стопи. Това са метафори, иносказания. Как да ви говоря? Любовта не е нещо – тъй да ви я извадя и ви я покажа, като някоя ябълка.

И аз ще ви приведа сега следния пример: Допуснете, че вие сте болен, лежите на легло, 10 дена вие сте се увивали, корем ви боли, гръбнакът ви боли. Някоя приятелка мисли за вас и

изпраща със своето детенце цветя и някое писмо. Вие вземете цветята, миришете ги и от цветята почнете да мислите за вашата приятелка, и после нейните думи се съединяват с вашата душа и се явява лицето и?. Та тия цветя трябва да преминат и да дойдете до същественото, до онази, която е изпратила цветята. Следователно, да почнем душа с душа да се разбираме, сърце със сърце и ум с ум. Сега поетите казват, че сърцето е било олтар в храма Божи; но то е символ, не е тъй; – че умът бил слуга, но и то е символ, не е тъй. Ама душата била цялата вселена, и то е само символ. Какво нещо е цялата вселена? Ти знаеш ли какво е вселената? Не че не знаем, знаем. Учени хора има, външните учени хора, като обърнат ония крила горе, аеропланите, и ония супердреднаути, в един час могат да пометат един град, като хвърлят шрапнели, по-дълги от един метър, после ония бръмчила отгоре спускат бомбичките много майсторски. Тия учени имат знания, но съвременните хора знаят само да разрушават. Те нямат това велико изкуство да градят. И съвременната култура от 8,000 години насам е култура само на разрушение. И ако някой оспорва това, ще кажа: Покажете ми един град, който е направен преди хиляди години и да е останал здрав, или един човек, който от няколко хиляди години да не е умрял. И такава една култура, че земята е пълна само с кости, и лицето и? е пълно само с развалени градове. Имате една култура на вечно разрушение – която гради и разрушава. Защо? Не че тя е лоша, тя приготвя света за нещо по-велико. Тъй сега вие, които влизате вътре, които сте дошли тук, имате знания, аз се прекланям пред вашите знания. Но какво можете да направите? – Можете да ми отрежете главата, можете да ме нацапате във вестниците. И на това се учудвам аз. То е гениалност – да знае човек да измисля, и то е култура. Но тази култура не носи щастие за човешките сърца, не носи живот за човешкия ум. Защо? Ако вие идвате да слушате от мене туй, което светът ще ви каже, няма защо да идвате. Вие може да умрете, но може и да кажете: Аз съм от онези, които не умират. По тяло ще умрете всички, ще се стопите. Безсмъртието е качество само на човешката душа, а не на човешкото тяло. Когато душата възприеме безсмъртието, то е условие, закон, и тялото ще бъде безсмъртно. Павел казва: Духовно тяло ще имате, а сегашните тела ще се изменят. И аз ще хвърля тази брада, дегизиран съм сега, едно време тя беше черна, па ще изменя и гласа си, и ръцете си. Как ще ме познаете тогава? Казвам: Само един начин има за познаване.

Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. Ако това Слово Божие пребъде в нашите сърца, и Божията мисъл – в нашите умове, ние ще се познаваме в Божествения свят като разумни души. И тогава ще дойде новата култура, не на мъже и жени, не на стария Адам, който е направен от пръст, но на разумните мъже. А онзи мъж е разумен, който дава всички условия на жена си да расте и се развива, не казва нито една лоша дума и не праща нито един лош поглед. И онази жена, и тя оценява мъжа си, и тя му дава всички условия да прояви своята любов и своите благородни и възвишени мисли.

По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. И слънцето изгря, и то се зарадва. Сега, разбира се, ще бъде грехота, след като сте треперили толкова време, да няма нещо съществено. Умът и сърцето ви трябва да бъдат всякога във вас.

Ще ви дам сега две правила, които трябва да пазите. **Сърцето си не залагайте. Ума си не продавайте!** А сега какво е положението? Учителят продава ума си: Напишете една статия, ще ти платим 200 лева. И той веднага напише. Ами сърцето на онзи актьор – той показва как страда някой беден и затуй му казват: Ще ти платим 2,000 лева. И той се мъчи, представлява. А-а, не тъй! И съвременните хора ходят с продадени умове и със заложени сърца. Сърцата си ще вземете, умовете ще ги откупите! И в бъдеще ще знаете: По никой начин ума си за слуга не давайте под наем никому, който ще и да е той. Умът е само за тебе и това сърце е само за тебе, то не е за никой друг. Ама ще кажеш: Аз си имам възлюблен. Дръж ума си и сърцето си за тебе: и той си има един ум и едно сърце, каква нужда има, ти да му даваш твоето сърце? Той е разбойник, ако иска твоето съще; ако ли иска твоя ум, той е негодник. Тая дума разбойник е малко груба, но какво да правя, такъв е езикът ви. Апаш да употребя, тя е френска дума. А разбойник, разбой на румънски значи да воюваш, воюване. Ето какво трябваше да кажа аз, за да се коригирам: Не е благороден човек онзи, който взема сърцето на другого; не е почтен човек онзи, който задига ума ти. Сега, не е почтен и не е благороден, туй е друга пермутация. Аз смекчих думите, сега законът не може да ме хване, но в първия случай биха ми наложили и глоба, а сега ще бъда откровен и ще ви приведа един случай, как казвал един англичанин на един друг човек liar – лъжец. Лъжец ли? Този го дава под съд. Пък liar и lawyer – законник, са много близки. Първият казва на съдията: Аз казах, че той е законник,

знае законите, но подхлъзна ми се езика и казах liar. И съдията казал: Станало подхлъзване, следователно не го хваща законът. Но аз ще бъда откровен, туй не е подхлъзване, аз говоря всякога съзнателно, аз нарочно употребих думата разбойник. Ако ще за 10 години да ме осъдят, казах разбойник. Ама 10 години – 10 години, ако дойде да кажа истината, ще я кажа, макар за 10 години да ме осъдят. Думата разбойник аз я употребявам, защото тя има и добро значение. Ако някой каже: Аз ви мразя, думата мразя за мене е отлична. Защо? Защото омразата ми припомня за Любов. Следователно, като мрази той, аз ще му благодаря, че ми е напомнил за Любовта. Като ми каже: Лъжеш, аз мисля за Истината. Или: Ти си глупак, аз се радвам и започвам да мисля за Мъдростта. Пермутации на енергиите правя. Това е разумното. Ти си един **разбойник**. Спри се, значи, аз съм човек, който държи нещо в ръката си – това е Р. А – имаш нос, имаш ум, туй, което мисли: може ли да го приложи в живота? От З мога да направя една котва, да я спусна в морето и да спра кораба си, да го държа в равновесие. Б е закон на растенето. Ако умам ум, ще зная да говоря разумно, навсякъде пътят ще ми бъде отворен. От окултно гледище, думата разбойник е отлична дума, тя има ритмично произношение: но тъй, както вие я разбирате, придавате и? едно значение, което тая дума няма в себе си. Ако аз направя един нож от книга и ви мушна с него, не бих ви причинил никаква вреда. Питам: Вие можете ли да ме теглите под съд, да кажете: Този ме мушна с нож? И ако аз занеса ножа от книга, съдията как ще ме осъди тогава? Следователно ние се съдим според мислите и желанията, които имаме вътре, дълбоко скрити в душата си. То е, което не се задига. Ние сами градим своя живот. И първото нещо – вие трябва да впрегнете вашия ум на работа, трябва да изучавате тялото си – и аз похвалявам анатомистите, физиолозите – и след туй да проучите всички елементи, които влизат в човешкото тяло, и какви роли играят те. За пример, каква роля играе черният дроб. Едно време нали турях българите в черния дроб? Черният дроб е един велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб си замине, човек е фалирал. При сегашното устройство, черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство – всичко туй излиза от черния дроб. И ако в съвременния строй има толкова престъпници, причината е, че черните дробове на хората са развалени. Поправете им черния дроб! На този човек ще дадете известна храна, има известни тонически средства. На някой мъж жена му неврастения я хванала, той казва: Лоша жена станала. – На жена ти черният дроб се е развалил, ще и? даваш храна да се тонира. Поправи ли се, оправя се и домът ви. Мъжът се разгневи – черният му дроб е развален. И ако вие се разгневите, кажете: Моля ти се, братко, като се дразниш ти, животът ни не върви, ти си благороден. Като си тъй, в ненормално състояние, какви ли не работи правиш. Всяка вечер му говори, и твоят живот ще се поправи. А сега, боли ли те черният дроб, дойде лекарят, веднага инжекция. Не инжекция, а Слово – говори? на черния дроб: в Божествения свят той е нещо духовно; стомахът е нещо духовно; сърцето, дробовете, това са неща духовни; мозъкът е нещо духовно – на тия органи ние ще им говорим тъй, както на разумни същества, разбирате ли? И тогава проучавали ли сте вие мозъка? Каква е функцията на мозъка? Казвате: Да възлюбим Господа. А как може да го възлюбите, като не сте се заели да изучите вашия ум, който е основа на духовния свят? Ако аз имам един приятел, който много ме обича, а не знае очите ми какви са, веждите какви са, казва: Не зная, не съм обърнал внимание – е-е, питам, каква е била тогава неговата любов? Любовта, като влезне през вратата, ще се наведе, ще вдигне падналите книжни листенца и ще погледне да види какви са очите. Някои ще кажат: Това е фиксиране на погледа, хипнотизиране, искам да те хипнотизирам, ти трябва да се подчиняваш. Такива работи ги няма у нас. За да констатираш един факт тъй, както Господ го е направил първоначално, ти трябва да познаваш ума на приятеля си и като го срещнеш, да кажеш: Този е умът на моя приятел. Както познаваш и знаеш коня на своя приятел, тъй ти трябва да знаеш и ума му, и сърцето му; и като го знаеш, няма да го бараш, ще го ограждаш. Спрямо този ум ще постъпваш много разумно, а спрямо туй сърце, на твоя приятел, ще постъпваш много деликатно и много нежно. Аз ще ви приведа онзи пример: вашата любов трябва да се подигне като на онази американка, която се е сгодила за едно време във време на гражданската война. Отива той на бойното поле и след две седмици и? пише: Раниха ме, и единия ми крак до коляното отрязоха, затова аз ви освобождавам. Тя му отговаря: Ти си ми приет, макар тъй, с един крак. След един месец отрязват и другия му крак, и той и? пише: И другия крак ми отрязоха, вие сте свободна. – И без двата крака ти си ми приет. Тъй, и без крака може. Но

така може да мисли само едно същество, което знае, че по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие, същество, което има душа. Тия крака може да израстнат пак.

Та основното нещо на днешната беседа е: Сърцето си и ума си ще ги контролирате. И ще започнем една нова култура. Ама вие ще ми кажете: Добре, но тогава мъже и жени как ще живеем? Аз ще ви отговоря веднага. Вие мислите, че туй учение ще развали вашите домове. Питам ви: Досега щастливи ли сте били? Онези, които са щастливи, не го прилагайте. Но онези, домовете на които не са щастливи, приложете моето учение и животът ви ще се подобри: за една седмица вие ще се реформирате. Един мъж, който наказва жена си, казва: Ти много си се захласнала в учителя. Аз не проповядвам едно учение на захласване. И не искам да се захласвате, сърцата ви не искам, умовете ви не искам. Какво има да ме осъждате? Мисъл на вашия ум мога да дам, и материал на вашето сърце мога да дам. Дръжте сърцата си, за вас са те, и само Един има, на Когото вие трябва да отворите вашето сърце и вашия ум, той е Господ, и никому другиму, който и да е, без изключение. Мъж ли е той, сърцето си на жена да не отваря, и жената също на мъж да не отваря сърцето си. Сега ще кажете: И тази хубава, втасахме я! Разберете правилно: Мъж сърцето си на жена да не отваря, и жена сърцето си на мъж да не отваря. Защо? – Мъжът чака да дойде Господ, да влезе в сърцето му, и като влезе в сърцето му Господ, той да каже: Господи, каквото заповядваш, аз ще изпълня Твоята воля. Ако Господ каже: Отвори сърцето на жена си!, отвори го, не чакай. Но не чуеш ли гласа на твоя Господ, дръж сърцето си заключено, никакво отключване. Ама твоята жена може да рони четири реда сълзи, не вярвайте на тези сълзи. Аз ще ви приведа хиляди примери. Има мъже, които са плакали – не визирам вас, във вашия дом има мир и съгласие, а говоря за широкия свят, въвн, – седи мъжът, коленичи, моли се на жена си, сълзи му текат, и тя му прощава. А след една седмица той бие жена си, пука и? главата. Казвам: Черният дроб е развален, свършена работа! В новата култура духовно трябва да разбирате работите. Първо, вътрешно, умът – по аналогия, този закон психологически е винаги верен – е създаден само да мисли, а ако вие пуснете този ум във вашето сърце, той ще развали всичката работа; и ако вие пуснете сърцето при ума, и умът ще се развали, и сърцето ще се развали. Те ще работят, но няма да се сближават; ще си говорят, но няма да живеят един в друг. И казва се там: Господ ги е съчетал. В музиката има свързване на нотите. Какво значи свързване? Пишат се прави линии, има слизване, качване нагоре, и нотите се свързват, а самите тонове се сливат. Сливането на тонове дава обем, широта, но всяка една вибрация е отделна, те не се поглъщат, а завземат своето пространство. Но ако тия вълни се вливат една в друга, тоновете изчезват. Тъй е: Не позволявайте умът да слиза в сърцето. Той е капитан на кораба, не бива да слиза долу, и в най-бурно време той трябва да бъде горе, да се разхожда, да управлява кораба. А сърцето, то е машинарията, която трябва да работи. Ако сърцето се качи горе, какво ще стане? – Ще има огън и пожар. Ако пък умът слезе долу, ще има корабкрушение. Ще кажете вие: Тази философия е много трудна, отвличена. Ум, сърце, горе, долу – не го разбираме, забъркахме се. Аз ще бъда малко по-ясен. Когато ви дойде един приятел в дома ви, един закон ще ви поставя: Ако в присъствието на този ваш приятел, който и да е той – може да бъде учен или прост, – ако вашият ум добива светлина, вие се усещате свободни, можете да мислите свободно, и сърцето ви се разширява, и неговото и вашето сърце работят нормално, казвам тогава: Каквата работа и да започнете двама, ще върви. Но ако той се стеснява от себе си, и ти се стесняваш и прикриваш, умовете ви не са на мястото си, и сърцата ви също не са на мястото си, тогава вие не сте един за други, и никаква задружна работа не бива да започвате. Мнозина ми казват: Аз искам да пипна учителя малко. – А-а, казвам, не се пипа вашият учител. Моето сърце е затворено с 9 ключа. Разбирате ли защо? – Там се пазят всичките богатства, които Бог е вложил, то не е мое, то е Божествено богатство, и умът, този ум, той ми е даден да върша работа, да седи на мястото си, горе на кораба.

И сега Христос казва: По-блажен е онзи, който слуша и пази Словото Божие. Умът и сърцето трябва да разбират туй Слово Божие. Сега всинца вие можете да приложите този закон. И някой път виждам, че няма хармония, вие се отчайвате. Вие чакате някой ангел да слезе и да ви обясни. Духът Божи работи последователно. Невежата, и християнин да е, пак си е невежа. Тия недостатъци Духът няма да ги отмахне изведнъж. Изисква се нещо сериозно, размишление се иска. Трябва да работиш над себе си, съзнателно да работиш. Как размишлявате вие? Вашите съзерцания не трябва да бъдат както индуските съзерцания. Всеки ден можете да съзерцавате. Първото нещо, което трябва да спазвате, е – тия ваши умове да ги турите на работа и да не критикувате никого.

Ако искате да се развивате, вашият ум не трябва да бъде като червей. В себе си, във вашата душа трябва да бъдете тъй снизходителни към хората, както към себе си. Но бъдете последователни: мислете за другите тъй, както за себе си. Туй е правото. Ако аз турна себе си по-високо, а вас по-ниско, това не е едно естествено положение. За пример, да допуснем един цвят, който се е разцъфтял напълно, а вие сте една пъпка, и вие може да се разцъфтите, както и аз, и вие имате всичкото желание да се развиете като моя цвят. Но ако вие измените на този велик закон, който работи отгоре, вашата пъпка може да се развали. Във вас има вложени велики неща.

Аз често забелязвам, някои от вас, както и аз сега правя, овъртват го много. А го овъртват – знаете ли защо? Искам да ви изнеса един недостатък. Дойде някой, обикаля, обикаля. Кажете ми същественото: Аз ида да ми дадете някоя рецепта или начин да поправа живота си, и съм готов да го изпълня. А той говори и след два часа каже какво иска, но тогава е късно, и аз му казвам: Сега е обяд, няма време да ти кажа, ела друг път. И тъй, и ти губиш, и аз губя. Англичаните казват: Ясно, точно и определено трябва да говорим. Ние трябва да служим на Бога! Вярваме ли? Но не с тази обикновена вяра. Господ живее в нас, някой път дълго време мълчи, а някой път говори. Аз знам, няма нито един от вас, на когото Господ да не е говорил. На всинца ви е говорил Той, но не еднакво вие сте Го разбрали; както слънцето еднакво ви е осветлявало и гряло, но не всинца сте го възприели еднакво – различно сте възприели вибрациите му. На едни очите станали ясни, на други – мътни, на трети – черни. Защо тъй? – На онези, които казали: Да почнем новата култура, за Бога да мислим и да живеем, очите им станали сини. На онези, които казали: Да се разбогатеем, очите им станали зелени и т.н. Но ако ти си мислил за небето, очите ти са станали сини, а касата ти пръщи от пари, ти си писал: за Бога ще живееш, а в материята се търкаляш. Някой пък казва: Касата ми да е пълна с наполеони, но после казва: За Бога ще живея; разтвори? касата си, и очите ти ще стана сини. На мнозина, на които очите са черни, ще станат сини, и на които са сини, ще станат черни. Зависи от стремежите на вашия ум и на вашето сърце.

Има такива преживявания, които струват милиони. Знаете ли какво нещо е едно хубаво преживяване? Когато е така нагласено сърцето ти, българите казват: Искам да разцелувам целия свят, това е едно хубаво поетическо изражение, да целунеш като душа, да изкажеш туй нагласяване, което имаш.

Представете си сега, че Христос би бил пред вас, върнете се 2,000 години назад, и слушате Христа, Който казва: По-блажен е онзи, който слуша и изпълнява Словото Божие. Вие ще кажете: Преди 2,000 години да бяхме, какво щастие да видехме благия Христос – кроткия, възлюбления, колко ли са били сладки думите му: Исусе, Исусе, Господи! О, преди 2,000 години вие бихте били в състояние да направите това, а сега след 2,000 години не сте в състояние. Аз ще пиша днес на Христа, ще му кажа, че тия хора преди 2,000 години биха Го слушали, но сега не искат да Го слушат. Те казват: Всеки, който дойде след Христа, е лъжепророк, отсега нататък никакви пророци не може да има. Не, не, ние живеем в закона на еволюцията. Христос ще дойде на земята. Бог ще се открие сега тъй, както никога не се е откривал! Сравнено с идването на Христа преди 2,000 години, идването му сега ще бъде като едно необикновено събитие. Толкова велико и славно ще бъде туй събитие, в което Бог ще се яви в света, че сърцата на хората моментално ще се отворят и ще се нагласят, и умовете ще почнат правилно да мислят. И по цялата земя, навсякъде, ще се въдвори мир и радост, и пеене ще има по всички краища. Ще бъде една велика радост! Велик е Той, като слънцето, и тогава ще се прояви във вас туй съзнание, и ще кажете: Сега разбирам дълбокия смисъл на оная велика Божествена Мъдрост.

Искам сърцата ви да плачат, а умовете ви да мислят. Не говорете напразно, задръжте мислите и сърцата за себе си. За ония, които ме слушат днес, аз имам един чук и всяко едно сърце, което не се отвори за Господа, ще го смажа, няма да си поплюя. Дошъл е Господ и хлопа. И като намеря някого, че на Господа не отваря сърцето си, ще го ударя с чука и ще кажа: Този човек не заслужава да живее. Сега вие ще кажете: Знаеш ли, той бил много лош! Това е символ. Мъжът казва на жена си: Ти да ме слушаш, че като взема туй дърво, ще те направя на пестил. Пък после на мене казва: Аз я плаша. Казвам: Бил ли си я друг път? – Не, плаша я, да ме слуша. Под думата чук разбирам онзи велик кармически закон: ако вие не отворите сърцето си за Господа, онзи чук – кармата, т.е. съдбата – тъй ще ви удари, че сърцето ви ще стане на пестил. Тъй някои нещастия, които сполитат домовете ви, то са страдания, защото когато Господ е похлопал, вие не сте Му отворили. И всеки, който не отвори сърцето си за Господа, него го очаква една лоша участ. И тъй,

впрегнете ума на работа, четете, мислете, любете – не мене, себе си, мъжа си. Една жена, която е жена, да люби мъжа си; и мъжът да люби жена си, но не да се захласвате, защото захласването не е Любов. Хармонично да любите, дом с дом да се люби, общество с общество. Тази любов да се разпространи навсякъде. Разумни трябва да бъдем, нали? Защото ако аз обичам само някого, това не е Любов. Като говоря за Любовта, подразбирам Бога, оня принцип, който работи сега в света. Ние трябва да дадем място на този, великия Господ да се прояви; не разбирам себе си, а онзи велик Дух, който работи сега в света. И този Дух е еднакво деликатен за всички. Всички сте деликатни по сърце за Него, само някои сте по-деликатни, а някои сте по-грубички. По-грубички, казах, хайде да посмекча, ще ме извините, да си направя своята мисъл по-ясна: някои от вас сте облечени с такава материя, вълната е по-остра, а някои са с мекички дрехи; на някои сърцето е от по-фина материя, по-мекичка, а на други – от по-груба. А може ли вие да носите мекички дрехи? То е въпросът. Разно сте облечени, то е външната страна, но сърцата на всички са добри. Те са направени първоначално такива от Бога, също и първоначалната светлина на ума е излязла от Бога. Не мислете, че сърцата са развалени. Ще оставя какво е писал пророкът: неговите думи са верни, и моите думи, и те са верни. Ако туй сърце би било развалено, Господ не щеше да каже: Сине мой, дай ми сърцето си. Значи има нещо хубаво в сърцето, и той го иска: Сине мой, дай ми сърцето си!

И тъй, по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го разбира.

Проучавайте великата природа, всички велики закони, давайте поощрение на всеки един да мисли, да чувства, не се спъвайте. Мъжът ти почнал да мисли, не го спъвай. Не се спъвайте един други. Поощрявайте се, поощрявайте се и в мисли, и в добри чувства. И бих желал – сега аз ви поощрявам – да бъдете велики хора, гениални, на всички души те ви са отлични, и духовете, па и умовете ви, и те са отлични, но още не сте ги впрегнали на работа.

И сега този Господ иде, но умът ви готов ли е за Божествената Мъдрост? Господ иде! Сърцето ви готово ли е да се отвори? Като се отвори туй сърце, Господ ще каже: Елате с Мене да работим в света! Готови ли сте да идете в света да Му служите? Този Господ няма да ви турне на масата на първия стол да седите. Той ще каже: Ти ще идеш в Африка, ти в Австралия, и мъже, и жени ще ги разпръсне, и ще стане такава бъркотия! Казвате: Нали Господ иска щастливо да живеем? Щастливо да живеете! Разберете добре! Не по старата култура. Мъжът ти ще помисли за тебе, ще дойде за 6–7 минути в Австралия, ще каже: Марийке! – Как си дошъл, с кой параход? Тя се разтъжи, за 10 минути ще иде при него. Много лесно се пътува. А хубаво е да сме далеч. И като дойде тази култура, тогава ще има за всекиго една особена стая, двама души в една стая няма да има, децата ще бъдат в особена стая. Е-е – сега ще кажете, – кога ще стане това нещо?

По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. И когато възприемете това Слово – вие сте го възприели, не е права моята дума, – Господ е във вас, но пазете се от други заблуждения – казвате: Господ не е такъв, какъвто Го знаем. Какъвто е Господ в мене, такъв е и във вас, с тази разлика, че в моето сърце той разполага, а вие?... Седи жената в къщи, дойде Господ, хлопа на вратата: Кой е?, пита тя. – Аз съм Христос. – Чакай да попитам мъжа си, в тия времена такива Христосовци ги има много. Той пак чука: Ама не съм проверила, не може да ви пусна, какво ще каже мъжът ми, като дойде? И като влезе Христос, мъжът ще каже на жената: Ти си се изменила. А като влезе у него, жената ще каже: Изменил си се! Да, всички ще се изменим.

Но Бог на Любовта трябва да влезе във вашето сърце! Аз не искам да вляза във вашето сърце, нито пък искам вие да влезете в моето сърце, но аз бих желал да дадете сърцето си на Бога, на онзи Господ на Любовта. Да не се заблуждавате: никое същество – нито ангел, нито архангел – няма да може да ви заблуди; когато вие веднъж имате тази Любов, вие ще любите. Когато възприемете тази Любов, ще ви бъде всичко ясно. Само не искам да се осъждате. Ще кажете: Много грехове имаме. Но Любовта заличава много грехове.

Отворете сега сърцата си за Господа! За някои Господ довечера ще дойде. Сега ще си помислите вие: Той ще ни задигне. Мнозина, на които съм казал: Довечера ще дойде Христос, тъй мислят. – Хубаво – казва, – ама още не съм готов. Тъй, те мислят, че ще умрат. Аз казвам: Тази вечер, днес Христос ще похлопа на вашето сърце, на мъже и на жени, навсякъде. И ако проникне някоя възвишена, Божествена мисъл във вас, кажете: Слушам Господи, готов съм да изпълня Твоята воля! И Той ще проговори тъй нежно, както е говорил на пророк Илия, и той си покри главата със своя кожух. Сега, ако съм казал нещо повече, ще ме извините, аз искам извинение. Някога моите думи са груби. Но вие сте благородни ученици, толкова добри, сърцата ви са

просветени... Ще кажете: Как ни подиграва учителят. Не, не, за мене е малко по-тежко да искам извинение, но аз опитвам вашите сърца, т.е. опитвам дали и вие ще искате извинение. Същият закон е. Но аз да искам, а вие не, тояга има тогава. Туй го правя заради Любовта. Казвам на Господа, Който е във вас: Ако аз в моите думи, в моите изрази не съм изказал твоята Истина – може някой да каже: Одращи ме, – ще ме извиниш. Тъй казвам на Господа, не на вас. И вие ще кажете същото. На земята сме: като тегля ножа, може да отрежа малко и от здравето месо, и то да отиде. Не, не, само гнилото месо искам да отрежа, а ако някъде съм забил ножа по-дълбоко, казвам: Господи, ти ще ми покажеш де е. ще прегледам, дето съм рязъл, и съм готов да ида да го изправа. Правя си сметка, гледам там, дето съм рязъл, навсякъде моите операции – проверка правя – дали са здрави: ако съм отрязъл повече, отколкото е трябвало, ще ида, ще изправа, тъй че никой да не се оплаква от моите операции.

Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази. И аз искам туй Слово Божие да зацарува в умовете, в сърцата и в домовете ви. Да не казва мъжът: Ти си се захласнала в учителя, и жената да не казва тъй, защото и мъже има захласнати. Ще ги хвана и ще кажа: И двамата трябва да ме обичате. Жена без мъжа си, и мъж без жена си, не ги искам; дете без майка и баща не го искам. Тъй. Как тъй? – Не съм дошъл аз да разединявам домовете ви, а да вдворявам Любов. Аз си имам едно сърце, то е достатъчно, което аз имам; и умът, който аз имам, и той е достатъчен, защо ще искам вашите? Тъй и вие да постъпвате, по същия начин. И сега този Господ, Който иде... Ще кажете: Все иде и все не е дошъл още. Иде отвътре, а не отвън.

По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява. Изпълнете това Слово Божие, и то ще бъде за ваше благословение!

Беседа, държана на 4 декември 1921 г. в София.

Стани и опаши се!

И рече му ангелът: Опаши се и обуи сандалите си. И стори така. И казва му: Облечи дрехата си, и ела след мене. (Деяния 12:8)

В моя ум има една трудна задача, която сега разрешавам: Защо християните не са разбрали досега Христовото учение? Не само да се каже, че не го разбират, но защо, причините. Тази е една трудна задача, която спада към висшата математика, към областта на нерационалните числа, т.е. с обикновените математически правила не може да се реши. Такива задачи има във всеки живот. Не само защо християните не са разбрали Христовото учение, но питам: Защо и вие не сте разбрали още смисъла на вашия живот? И друг важен въпрос: Защо досега хората не са възприели Любовта, за да я приложат в нейната пълнота? Ето въпроси, с които бъдещата култура, бъдещото човечество ще се занимават. Те са сериозни задачи, задачи за най-умните и сериозни хора, за хора с характер, хора с ум и с воля. Ония, които искат да разрешат тия задачи, трябва да имат сила да контролират своя ум и да владеят своето сърце. Умът им да бъде на мястото си. Под думите: Умът им да бъде на мястото си, разбирам съзнателно, не механически: в това седи именно човешката еволюция: човек сам да завладее своя ум и своето сърце. И единственият стремеж сега на съвременните хора е, че те искат да бъдат богати, искат да бъдат силни. Всички тия неща са хубави, но това са само резултати, външни неща, които се обуславят от една вътрешна причина, по-дълбока, отколкото ние разбираме. Следователно човек, който иска да завладее света, който иска да забогатее, трябва преди всичко да завладее своя ум и своето сърце. И неговият ум и сърцето му трябва да бъдат в пълно съгласие с неговата душа.

Сега, защо ние се отклоняваме от пътя? – Наместо човек да завладее своя ум, той иска да завладее чуждите умове; вместо да завладее своето сърце и да го контролира, той иска да завладее чуждите сърца. Това е само един факт, аз няма да го обяснявам. Защо? – Той е задача от висшата математика, състояща се от нерационални числа. Но сега, както виждате, снегът не позволява много да се впускаме за разрешаване на тия отвлечени въпроси. Аз не искам да говоря много, днес ще се старая да бъда кратък, не искам да правя онази погрешка: Един евангелски проповедник в Америка много се молил – молитвата му продължавала два часа вън от беседата. На едно вечерно събрание баща води сина си, едно малко дете на 12 години, иска да го направи набожен. Според обичая на евангелската църква, те коленичили на двете си колена. След половин час детето се

уморило и казало: Татко, ще свърши ли скоро? А този проповедник обичал да почва от Битието и постепенно да цитира всички стихове на Библията, и да свърши с Откровението. Синко, той е още в пустинята, в Изход е, т.е. от там цитира тия стихове. Та сега аз ще бъда внимателен, да не цитирам всички тия факти.

И рече му ангелът: Опаши се, обуи сандалите си. Изкуство е да знае човек как да се опасва. С какво? – Обуи сандалите си, – да се обуе, с какво? Облечи дрехата си, каква дреха?

Сега, вие всички ще кажете: Ние знаем как да се обличаме. Приемам, тъй, външно, знаете как да се обличате, но вътрешно – още не сте изучили това изкуство. И ела след мене. Този ангел е носител, служител, на кого? Той не е служител на старите понятия и разбирания, които са имали древните религиозни хора, па и сегашните хора. И на вас казвам общо: Често аз в моите беседи турям пръста си тук и там, да видя дали тялото ви е здраво. Ако не се обиждате, казвам: Тия хора са здрави; ако ли някой се обиди, казвам: Този човек има рани, и правя диагноза, да видя от какъв характер е тази рана – може ли да се лекува, или не. А сега можете ли да ми кажете, че нямате такива ранички? Все има някой мазол на пръстите, някоя малка раничка на гръбнака, някоя малка раничка под гушата, някое възпаление в носа, някоя склероза в очите, перде има. И всички тия недъзи се образуват само в затворите. Ние сега се намираме в един голям затвор. Сега съвременните хора говорят за култура, за свобода. Не, не, всички сте в затвора между двама войници, отвънка ви пазят стражари. Но силата, най-великото в света, най-силното в света, то е молитвата, не туй обикновено моление за спасение, а онова моление – когато хората се съединяват, за да избавят един брат, да го измолят от затвора. И слизането на този ангел се дължи на тяхната молитва. Може да кажете: Не можем ли ние да направим същото? – Можете, ако разбирате нерационалните числа.

И рече му ангелът: Опаши се. Този ангел говори сега: Опаши се, стани! Ти спиш, заспал си духом и не знаеш, че на следния ден Ирод ще те изведе и твоята глава ще се отреже така, от дъното, като някоя лукова глава.

Ставай! казва ангелът, не спи! А сега изобщо вас ви приспиват. С какво? С какво ви приспиват лекарите, когато искат да направят някоя операция? Нали тургат хлороформ под носа и след като стане болният, усеща болките. Не е усещал никаква болка, а всичкият му въпрос е: Защо са тия страдания? – Операция са ви направили. И вие ме питате сега за причината на страданията. Приспал ви е и операция ви е направил някой. Ако аз ти турна хлороформ под носа и ти заспиш, а после направя операция на джоба ти и на касата ти; ти, като се събудиш и видиш, ще се хванеш за главата – дойдоха страданията! Нали това е една майсторска операция? Ами когато ви турнат хлороформ под носа и ви упоят и вземат вашата чест?... В широк смисъл вземам думата. Днес в целия свят надали може да се намерят честни хора. Не казвам, че хората са безчестни. Но дали може да намерим хора с чест, с Божествена чест? Аз не разглеждам въпроса за обикновената чест. Когато казвам честен човек, разбирам: Може ли да намерим един артист – цигулар, че като свири, да кажем: Ето ти един майстор, който свири безпогрешно и с душа! Това е изкуство. За моя ум честта е едно велико изкуство на човешкия ум. Да бъдеш честен в пълния смисъл, това значи – да знаеш как да свириш.

Стани! казва ангелът, не спи! И какво говорят сегашните страдания? Не е ли този ангел, който побутва хората по ребрата: Ставайте!, казва той. Ама ще дойде някой вестник, пише там, че във Вашингтон една конференция на народите щяла да възстанови някакъв мир. Турците казват: Гел, кузум, гел!, а българите казват: Трай, коньо, за зелена трева! Ние мязаме на ония впрегнати волове на нивата, дето селянинът им казва: Ха, чуджум, орете, че като изорете нивата, ще ви дадем изобилно слама, житото ще турим в хамбара, а вие ще ядете слама през зимата. И сега казват: Мир ще дойде, на вас сламата.

Ангелът казва: Стани, не спи! То е заспиване вътре в света. И рече му ангелът: Опаши се, обуи сандалите си! И стори така. И казва му: Облечи дрехата си, и ела след мене. Туй е необходимо да направим. За да може да направите туй обличане, непременно трябва да се събуди във вас туй, висшето съзнание в човека. Вие трябва да познаете ония права, които Бог е вложил във вас: какви сили е вложил Бог, какви способности; кога е тръгнал човек от небето и кога трябва да се върне – той трябва да намери разписанието и да върви по това Божествено разписание. Така трябва да прави в света всеки разумен човек, който се е пробудил. Вие, съвременните хора, много се страхувате. Вие сте много страхливи, и вас ви плашат не големите работи, плашат ви малките

работи. За пример, плаши ви фактът: Ама ако остана гладен, ако почна да ходя бос? Тук преди години, преди 10 години, аз имах една опитност в София. Ще ви приведа един пример за едно малко момиченце. Като факт, фактът е верен по съдържание и смисъл, но не и по форма. Минавам един ден към Свети Крал, там се продават вестници. Надвечер отивам на разходка, затичва се едно малко момиченце на около 12 години: Господине, няма ли да си купиш Мир? Гледам го босичко: На драго сърце ще си купя. Бръквам в джоба си, нямах дребни пари, бръквам в другия джоб, изваждам 5 лева, давам и? ги: Нямам да ти повърна. – Вземи ги всичките. – А-а, не всичките, аз съм решила да изкарвам с честен труд хляба си, не искам даром. Рекох: Аз съм добър човек. – Макар че си добър, ама зная такива добри хора като тебе. Питам я: Какво ще правиш? Колко ти не достига? – Един лев. Казвам и? да вървим, че може из пътя, като се разговаряме, някои да купят вестници. Вървим и се разговаряме: Ти гледаш, че съм боса, ми казва тя. – Гледам те. – Знаеш ли защо съм боса? Защото не съм добра; ако бях добра, щях да бъда обута. И сега, като мине някоя богата дама, облечена хубаво, казвам си: И ти щеше като нея да бъдеш, но сега се научи боса да бъдеш. Един ден гледам една дама с един господин седят в една бирария и пият и си говорят любовно; и казвам си: Хм, ще продавате и вие вестници като мене! И казва ми тя: Сега се наказвам, нещо ми говори в мене, не искам нищо даром. Така вървахме от тук, от там, и се разговаряхме с това малко момиченце. Запитах я: Не искаш ли да идеш на училище? – Искам, ако мога сама да си спечеля пари; но ако не, не искам учение. В света има много учени хора. Ако аз мога със своя труд... Казвам: Ако аз ти купя едни обуца? – Не, не: ще ме накараш да мисля, че си много лош човек; аз така ви гледам добър човек, ама който купува обуца на другите хора, аз имам особено мнение за него. Внимавай, и ти някога като мене може да ходиш бос, ако даваш даром тия пари и вземаш обуца. – Ти си много добро момиченце. – А-а, не ме хвали, защото бос ще ходиш, и ме гледа изпитателно. Казвам: Ето едно благородно момиченце – с характер. Минавам след два дена, гледам, десетина момчета около нея, тя ги респектира, очакват нейното меродавно мнение. Казвам: Ето едно цвете, което расте в калта. У него има един дух вътре, този ангел е заговорил на това момиченце Стани! и то е станало, продава вестници, но си е турило за цел – даром никога да не взема! Боса предпочита да ходи, само да си изкарва прехраната с труд и чест. И казах и?: Ще ми позволиш ли някой път, аз имам хора, на които говоря, да те представя на тях за пример? – А-а, няма да го направя. – Ама аз ще кажа само външната страна, вътрешната страна на въпроса няма да разправам. – Другото можеш да им разправиш, но името ми няма да казваш, защото много лошо ще мисля зарад теб. Пък и тия хора, които те слушат, нямат нужда от мене. Като напуснах това малко момиченце, казах: Ето един пример за подражание, един характер изработен, 21-годишно момиченце.

Сега ангелът казва на Петра: Стани! – Какво ще бъде с нас! Вие не трябва да се боите. Самостоятелни трябва да бъдете. Боси, но да знаете защо сте боси; обути, но да знаете защо сте обути; богати, но да знаете защо сте богати; сиромаси, но да знаете защо сте сиромаси. Ако сте учени, всяко нещо, което е във вас, вие трябва да го разбирате. Само при една такава наука може да се уреди вашият живот. Вие мислите, че Господ излива дарбите току-така. Не, не е така, дарбите се дават даром само на способните. Дарбата – това е един инструмент, една сила. Кому давате най-хубавата цигулка да свири? Най-хубавата цигулка е в ръката на онзи велик цигулар. Той е достоен за такава цигулка, и най-хубавият лък е пак в ръката на такъв цигулар. Следователно, когато Бог раздава дарбите, той прави много добре своята сметка, и не си правете илюзия, че той може да ви надари с някоя голяма дарба. Но той ще ви постави в положението на това малко момиченце и като види самостоятелността на характера, тогава ще определи дарбата. Сега пък вие ще кажете: Господ нали знае? Знаете ли какво е знание? Знание се добива само с живот; ако живееш в света без живот, знание няма. И знанието, което има Бог, се дължи на милиарди години, в които Бог е живял и е добил едно знание от опит. Той е опитал всичките неща, той знае всичките положения, които ги има в света. И ако някой от вас пита: Не можем ли да знаем? – и вие можете да знаете, но само когато живеете. Следователно знанието е резултат на съзнателния живот. Във всичките моменти, във всичките положения да схващаш и да казваш: Това ми трябва. Във всеки един момент – и като учител, като доктор, като жена, каквато форма и да заемаш, ако ти съзнаваш това свое положение и се съобразяваш с ония основни закони, които са вложени вътре, ти ще придобиеш онова знание. В какво седи Любовта? Срещнете някой човек, обичате го, той ви привлича. Защо ви привлича този човек? Аз ще ви попитам: Защо ви привлича онази хубава моравя, чистият извор, хубавата

местност? Защо ви привлича? – Защото отговаря на всичките ваши стремежи и копнежи. Сега някой ще каже: Той ви въодушевява. Някой казва: Аз искам да обичам. От колко категории е Любовта? Знаете ли колко пермутации има тя? 35,000,000 ли бяха? Да, толкоз е. Да обичаш онзи, който е пълен с Любов, това е едно; а да обичаш онзи, който няма Любов в себе си, който е в пустиня, това са две противоречиви положения. Първото всеки може да го направи, а второто малцина могат да го направят. Хиляди и милиони мъже има, които биха се оженили за най-красивата мома, за най-богатата – всички биха си дали кандидатурата за нея. Но колко мъже има в света, които биха се оженили за една жена, която е заразена от проказа? Колко от тях биха свързали своята съдба с нея? Това са единици. И апостол Павел казва: Едва ли ще се намери праведен да умре заради праведен. А Христос умря заради нас, които сме грешници. Какво означава това? То е великата философия на ангела, който казва: Стани! Не се заблуждавай; стани, ти си свободен! Ще бъдеш свободен днес! А той мисли, че е в сън; я бъде, я не. Става Петър, върви, мисли, че е сън. Излиза на улицата и когато го напуска ангелът, казва: Действително, спасен съм. Та вие, съвременните хора, искате този ангел да ви изведе из затвора, да ви доведе до последната улица и да ви каже: Спасени сте, идете си. А правоверните ще кажат: Да се върна в затвора, да стана мъченик. Господ няма нужда вече от мъченици! Когато онзи пияница го убият като мъченик, мъченичество ли е това? Когато онзи убиец умре на въжето, това мъченичество ли е? И когато мъжът е убил жена си или когато жена е отровила мъжа си, мъченичество ли е това? Светът е пълен с такива мъченици. Нам не ни трябват те, нам ни трябват хора, които да живеят.

Стани! Какво беше първото? Опаши се! Значи, вложи волята си. С какво се опасват хората? – С ръцете. Българите често си тургат пояса, да се стегнат, защото тогава могат да ходят добре. Опаши се! С какво да се опашите? Какво казва Писанието – с какво да се опаше? Аз няма да ви кажа. Втория път вие ми го кажете. Обуй се! С какво? И най-после: Облечи се! С какво? Да се облечем в Христа, да се облечем в Любовта. Когато във вашия живот Любовта стане една дреха, вие ще живеете един най-хигиеничен и целесъобразен живот, не една обикновена дреха, но когато тази сила на Любовта, която е във вашето тяло, обгръща всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство и действие, тази Божествена дреха проникне така във вас, във вашите клетчици, тогава ангелът ще каже: Ела след мене! Т.е. ти си човек, достоен за свобода, ти не бива да седиш повече в този позорен затвор и Ирод няма право да вземе твоята глава. Вие казвате: Ще ни учат нас, туй били причините, нали е писано тъй! Да ви освободя от едно заблуждение. Влизате в кръчмата. Нямате никакъв дълг. Казвате: Иване, дай едно кило вино. Ето ви едно кило. Още едно кило дай! И не плащате. Иван пише на черната дъска: Стоян изпил едно кило вино. Втория ден пак: Иване, дай едно кило вино! Иван пак пише. Всеки ден писал Иван. След 10–15 години всичкото имане на Стояна изчезне, и Иван изписал цялата черна дъска, а Стоян останал голак. И тогава? – Съдбата е такава. Не, Стоян там е определил своята съдба. Той накара Ивана да пише. И сега съвременните религиозни хора казват: Господ така писал. Господ така е писал, понеже вие пихте, а той писал. Но трябваше един горчив факт, за да ни събуди от това заблуждение. Един българин, след като пропилил всичкото си имане в една кръчма, влиза в кръчмата, нямал нито 5 пари в джоба си, на тезгяха имало кошница с черешки! Прострял той ръката си да вземе една череша: Чакай, как смееш ти без позволение да вземеш черешки?, му казал кръчмарят. Стреснал се Иван и си казал: На този човек дадох цялото си имане, а той не ми дава нито една череша! Сбогом, разбрах сега, излязъл и си казал: Отсега нататък капка вино няма да влезе в стомаха ми, ще се впрегна да работя и всичко, което съм изгубил, ще го повърна. На следния ден минава той покрай кръчмата, кръчмарят му казал: Иване, ела. – Разбрах, черешите ще ги ям аз, няма да ги ядеш само ти. Тия черешки в кошницата, те са за всинца ни.

Стани! казва ангелът, излез от тоя затвор. Ще кажете: Условиата са такива, беднотия... – Ти не си роден да бъдеш беден, ти не си роден да бъдеш грешен, да бъдеш човек без характер; нито да бъдеш евангелист, нито православен. Ти си роден да бъдеш син Божи, ти си роден да бъдеш човек свободен, а не Ирод да вземе главата ти. Стани! Обуй си краката с добродетелта, свободен бъди, мисли като човек, никой не може да вземе главата ти. А сега казвате: Чакай да видим, дали това е съобразно с Библията? Онези, които написаха Библията, не бяха като днешните хора, те написаха Библията със своята кръв. Всичките са били мъченици. И Христос, Който даде Новия Завет, мъченик е бил, написа го с кръвта си. Туй учение на Христа е право, защото е писано с кръвта Му. Преди години, като казвах: Българското духовенство има ли кръвта на Христа?, разбрах: Туй

учение на Христа имат ли го владците и свещениците в умовете си? Аз казвам: Не съм християнин, вие сте християни, изпитвам ви сега. Изпълнили ли сте учението на Христа? Аз съм комисия тук в света и ще дам такъв един доклад, какъвто никои не е давал, и като го дам, земята ще се обърне с главата надолу! Няма да си поплюя: ако трябва и главите на всички хора да хвъркнат, ще го дам! И на земята не трябва да има престъпници, а хора свободни. Ще каже някой: Грех няма. Има грех; има престъпления в света. Ама при Бога... При Бога въпросът е друг. Тук на земята как е? Роден съм аз да греша ли, или да водя чист живот? Ще каже някой: Ама условията са такива, възпитанието е такова, майка ми така ме е родила, съдба е това. Не, не е това съдба, а е заблуждение. Ти пиеш, а там Иван пише на дъската, и казват после: Е-е, съдба е това. Не е това съдба, аз мога да обясня причините, но съжалявам краката на тия, външните. Не, не, аз съм решил кратко да говоря, аз се поставям на това място, на онова, босото момиченце, то ще каже: Този проповедник скоро да свършва. Малко, та сладко. Не бивайте роби на греха. Трябва да бъдете всички самостоятелни. Има някои, които мислят, че са самостоятелни; не са самостоятелни. Ако ти отиваш от една църква в друга, не си свободен; ако ти отиваш от една държава в друга, не си свободен. Ти в своя ум трябва да бъдеш свободен, та при каквито условия и да живееш, да можеш да се справяш с мъчнотиите на този живот. Това е велика наука! А сега жената очаква мъж ангел. Ами този идеален мъж за глупавата ли жена ще се ожени? И идеалната мома за глупав ли мъж ще се омъжи? Трябва кукувица да и? е изпила ума. Глупав за глупав се жени, и умен за умен се жени. Тъй е. И сега казват: Каквото Господ е определил. Господ е определил умен с умен, глупав с глупав, праведен с праведен, грешник с грешник. Тъй седи въпросът. Праведен и грешен не може да се оженят. Някой ще каже: Такива има. Съвпрегнати може да бъдат, в някоя яма може да влезнат и вълци, и овци, ама то е едно изключение. То не е един факт в природата. Там овците са отделно, вълците също. Всяко нещо е отделно в света.

Стани!, казва ангелът. И днес той казва: Станете! И аз искам да ви извадя из този затвор. Сега вие сте като Петър, разтривате си очите: Дали е това вярно, дали този човек говори истината, или ни заблуждава? И тъй, като излезнем на улицата и аз изчезна, тогава ще познаете. И втори път няма да дойда вече! 10,000,000 свещи да ми запалите, няма да дойда. Няма да дойда! Разбирате ли? Свещи не ми трябва. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние! Църкви не искаме, каменни църкви не искаме. Искаме сърца да се любят, хора, ред и законност във всеки един дом, във всяко училище – това се иска днес в света. Това е законът на еволюцията. Нека всички свещеници съблекат своите одежди и да посещават бедните. Невидимият свят е сит от тези молитви. А сега казват: Господ е благ, милостив. Кой не знае това? Ти, братко, справедлив ли си като Господа? А сега обръщате псалмите: Бъра, бъра, бъра... От 2,000 години насам тия псалми се четат, а Давид как се е криел, той не ги е чел, както ги чете духовенството днес. Един ден българите ще познаят, че аз съм им бил един голям приятел. Но когато аз си замина, не искам никакви паметници, и ако ми направят такива, ще ги разруша. Любов иска Бог, да се обичат всички като братя и сестри, това са паметниците на бъдещето. В главата на всеки свещеник, на всеки проповедник, учител, майка, това трябва да се втълпи: **братство и сестринство** трябва в света! И тогава ние ще влезнем в една нова философия – в нерационалните числа на висшата математика. Мога да ви разправам, но трябва да бъдете здрави, за да ви разправам. Има велика наука.

Стани!, казва този ангел. Сега, разбира се, и без аз да го кажа, той пак ще дойде, но казвам: Моите думи са Божии думи, те не са мои думи. Какво Господ мисли да направи в бъдеще, те ще познаят. Стани!, казва ангелът, изпълнявай волята Божия! А този Бог на Любовта иска от всинца ни един закон, Той го е вложил в нас. Какъв е този закон?

Ще ви дам едно малко изяснение. Един пример от деветнадесети век, из съвременната култура. Да видим как ще си го обясните. Това се е случило във Франция, изваждам го от един неиздаден роман, писал го някой автор, без да го издаде. Някой си граф Морели имал млада дъщеря на име Елисавета, била е на около 21–22 години, много интелигентна, с характер, със силна воля, красива извънмерно. Един виден поет и виден музикант, почти виртуоз, един ден, когато той вървял по пътя, срещнал я и се влюбил лудо в нея, но понеже бил много чувствителен, търсил начин, по който да се запознае с нея. По цели нощи е прекарвал, мислил, мислил за начина, по който може да се запознае с нея. Дохожда му една светла идея и написва на една бележка тъй: Мъчно е да се живее без идеал. Турил това в един плик, той изучил нейните нрави, къде ходила тя, и един ден се приближил, турил в джоба и? писмото, без тя да усети нещо. Вечерта, като се

върнала, тя изважда писмото и чете: Мъчно е да се живее без идеал. Какво е туй: Мъчно е да се живее без идеал? – Разбира се, види се, някоя моя приятелка е писала това. След две седмици той пак турил друго писъмце в джоба и?, пише тъй: Но ако тази душа е назърнала своя идеал надалече, какво трябва да прави? Вечерта тя изважда писъмцето, чете и все си казва: Тази приятелка... ако го е назърнала, какво трябва да се прави? След един месец той пак написал друго писъмце, и пак го турил в джоба и?: Ако този идеал е толкова висок като слънцето, начинът за постигането му. Четвъртия път писал: Крила трябва, но време трябва, за да израстнат. Какво ли пише пак? – казала си тя. – Крила ли трябва? Щом нямаш идеал, търси го. Но когато той искал да тури петото писмо, тя имала в джоба си един чек от 10,000 франка, отива да си купува една дреха. Турил той петото писмо, вътре писал тъй: Няма сила като Любовта. Като бръкнал, той извадил гюздана, но с благородна мисъл, като съобщи във вестниците, че се е изгубил, той да иде да и? го предаде, и тъй да се запознае с нея. Но в този момент един полицаи го пипва, обръща се тази мома и казва: Господине, Вие сте роден за нещо по-благородно, Вие сте талантлив, с такива работи не трябва да се занимавате. И като го погледнала, той забравил всичко, така се смутил, видял голямата си погрешка и не знаел какво да каже. Госпожице, какво казвате? – Оставете го, господинът не е направил нищо лошо, но тя го изгледала тъй сериозно, и забелязала в очите му само една сълза. Тия двама хора разбраха ли се? С какви впечатления остана тя от него? Че е един обикновен апаш, нали? Сега вие, съвременните християни, мязате на този музикант и пращате такива любовни писъмца на Христа и търсите начин да се запознаете с него. Евангелистите по един начин, свободната църква, православните, будистите, окултистите, теософите все ни показват пътища, много хубави пътища.

Този музикант беше писал: Мъчно е да се живее без идеал, но идеалът е нещо вътрешно. И той решил да се накаже: Снел хубавите си дрехи, облича работнически, съдрани дрехи, хвърлил си обувките и бос се решил да иде да служи по някой начин в дома на този граф Морели, който имал грамадно имение. Най-после се домогнал той, като един прост, одърпан работник, да работи в градината на граф Морели. И правел отлично впечатление на графа със своята скромност. И казал: Никога не съм имал такива слуги като тоя. Ама защо е слугувал тоя слуга? – За дъщерята на граф Морели: Мъчно е да се живее без идеал. Право е. Постигнете своя идеал! И казва: Ако човек е назърнал своя идеал, какво трябва да прави? – Ама далеч е. – Върви към идеала си! Как? – Както тоя музикант с боси крака, както това момиченце в София с боси крака. Не очаквай да бъдеш нито професор, нито видно лице, те са второстепенни работи. Гледай човек да бъдеш, обичан от Бога, и ти да Го обичаш, да познаваш всички твои братя и сестри, да ги обичаш и да бъдеш готов да се жертваш за тях. Вие ще кажете: Ние в това отношение сме герои. Аз се радвам, не казвам, че не сте – отлични герои сте. Остава второто нещо. Досега много писма сте турили в джоба на Христа, сега остава да хвърлите вашите дрехи и обуца и да работите боси в градината на граф Морели. Тази градина е бъдещият свят, бъдещата култура, в която с боси крака – с абсолютна чистота – трябва да работите за новата култура, и да съградим света върху новите основи. Не да говорите: братство и равенство, а затвори да има; да се любим, а да се убивате. Говоря за всички хора. Върху това ще почива бъдещето щастие. А сега, като ме гледате така, казвате: Брей, той, нашият учител... То е един закон. Аз съм принуден да чукам, турил съм ви в мътилката, искам масло да извадя. Казва някой: Защо чукаш? – Масло да извадя искам, всичкото масло, което има във вас, искам да го извадя, вие сте се вкиселили, и сега, като ви очукам, маслото ще продам, а парите ще турна в банката и ще ви кажа: От вашето масло имате толкова пари, вземете парите си. Та вие сте хора недоволни – кисело мляко сте. А в Париж казват: Киселото мляко продължава живота. Действително, киселото мляко продължава живота, но ако прекисне, разваля го. Докато вие чувствате глада като един подтик, той гради; но ако се обърне в един формален глад, той разрушава. Всяко нещо е вярно до известна степен, а невярно в друго отношение.

Примерът с това малко момиченце в София, един пример от толкова години ми е обърнал вниманието. Бих желал всички софиянци да бъдат като това момиченце, бих желал всички министри, владици, свещеници, професори, всички учители, всички майки, братя и сестри, всичките ви деца да бъдат като това момиченце. Много неща са изчезнали, са се изтрили от моята памет, но образът на това момиченце седи и ще седи, аз ще го нося в моя ум като едно скъпо възпоминание. Разбирате ли? Всяка една негова дума се е запечатила в паметта ми, няма раздвояване: Не, не, господине. Тъй е. Един морал има в света. Човек трябва да бъде честен и

самостоятелен, с труд и пот да изкарва прехраната си. И тъй казва Господ – с пот на чело, и затова изпъди Адама и Ева да се научат да работят, и ние всички сме изпъдени да работим, да създадем един великолепен ум, едно великолепно сърце и да се върнем в духовния свят забогатели.

И този ангел казва на Петра: Стани! Сега вие седите в затвора и сънувате, някой сънува, че е богат – чете парите си. Някой мисли вътре в затвора, че се жени; някой мисли в този затвор, че е много учен. Какво ли не мислят хората, но като се събудят, ще видят, че са в затвора вътре. Де е свободата?

Любовта не заробва! И когато някой ми каже, че горяло сърцето му, от любов станал разсеян, казвам: Това не е Любов. Любовта не прави разсеяни хората. Сърцето гори, но този огън е толкова благ, тих, приятен, в този огън се развиват най-великите мисли. Той разтваря – да се разбере смисълът на природата, той разтваря – да познаем сърцата на хората. За да се разтворят тези сърца, нашият живот трябва да се слее с техния живот. Сливане трябва да има в света. Бистрата водица аз я тургам в гърлото, ама пясъка никога няма да турна. Следователно Любовта е еликсир, влиза и носи живот. Сега някой път, като ви говоря, вие се въодушевлявате и казвате: Като се върне, този въпрос ние ще го разрешим. Толкова години аз правя опити, все го решавате и решавате и не сте го решили. Разбиране трябва да има. Вие казвате: Нашият учител знае. А вие знаете ли? Утре ще ви кажат: Вашият учител е глупав, но и вие сте глупави тогава. Самостоятелно трябва да съдите. Глупавото е глупаво, умното е умно. Умният човек не може да бъде глупав, той не може да играе две роли; и глупавият човек не може да бъде умен, защото у него няма ония материали, с които той да може да трансформира своите мисли. Глупав човек е онзи, който няма материал да работи. Петър беше един краен консерватор, трябваше да го турнат в този затвор, и след като излезе от този затвор, още не можеше да се освободи от старите си вярвания, от тоя национален дух.

Ние имаме едно отечество, един велик Баща в света, ние сме забравили Неговото име, и сега минаваме за християни. За християните трябва една друга философия. 2,000 години християните не можах да приложат Христовото учение, те не го приложиха; затова в света ще дойдат най-простите хора, те ще го приложат. Туй е решение, сега какво ще кажете? Вие, жените – те са простите, – вие ще го приложите. Най-простите хора са жените. Изобщо за жената казват презрително: Жената била крава. Да, казвам, с тия крави, с тяхното мляко вие се хранехте и ще благодарите на тия крави вие, мъжете, на вас казвам. Сега на жените, на вас казвам: Станете! и из затворите навънка! Сега, ако се ожените в затвора, затворничета ще имате. Аз бих ви привел ред примери за ония роби във време на междуособните граждански войни, между северните и южните щати на Америка. Негрите раждали деца, но техните деца се продаваха. И цяла Америка се бе разделила на две партии: едните воюваха за свободата на негрите, а другите – против; едните доказваха, че робството било съгласно с Библията, а другите доказваха свободата на човека – пак съгласно с Библията. И сега тия учени пак доказват, че всяко ново учение било от дявола, а старото учение не било от дявола. Ако новото учение е от дявола, тогава и старото учение е от дявола; ако ли новото учение е от Бога, тогава и старото учение е от Бога. И ако туй учение не сме го приложили, не е крив Господ, а ние сме криви.

И тъй, тогава ще дойде тази велика философия. Обединение трябва в училищата, в университета, да започнем новия живот, широкия живот, дето всички хора ще бъдат свободни да мислят. Нека има ред и порядък и законност навсякъде. И Писанието казва: В Христа няма ни елин, ни юдеин, ни роб, ни скит, а всички са свободни, във всички прониква един Дух. Ние живеем по един велик закон на Любовта. Следователно всички наши мисли, чувства, действия трябва да бъдат определени. Ние не поддържаме робство, не поддържаме умовете ни да бъдат ограничени. Господ другояче е направил, Господ е казал: Свобода за всички Мои деца на земята! Идете, кажете им – тия деца да излязат вече из затворите си. Свобода! Идете кажете на тия деца да не вярват на всички ония, които казват, че тъй съм писал, – те са го измислили! Всичките им събори, всичките им книги, това са техни.

Моето учение е учение на Любов, на братство и сестринство, на абсолютна свобода, в която всеки зачита правата на другите. И най-големите са готови да бъдат слуги на малките и слабите. Това е то Божественото учение, това е казал Христос и това ще говори Христос, Който иде сега отгоре. Как иде Христос? Хайде да не ви говоря как иде, това няма да ви кажа. Той ще дойде и ще Го видите, не е далеч времето. Сега, довечера, като се върнете, вашият ангел ще похлопа и ще ви

каже: Стани! Ще похлопа, ще видите и ще каже: Опаши се! После ще каже: Обуй се и облечи се! Довечера този въпрос ще го решите. Довечера, или никога вече! Това е то великият закон на Бялото Братство в света! Сега ще кажете: Чакай да видим, какво ли ще видим ние. Какво ще видите? След като се събудите и ангелът си замине, ще кажете: Действително, извън затвора сме! Това ще знаете. Ще знаете, че сте свободни. Ако дойде ангелът довечера и вие почувствате, че оковите падат, умът е свободен, сърцето е свободно, вие сте извън затвора. Доста сте се занимавали с партии, такива религиозни, онакива, на особено мнение. Свободни сте! Вие само лежите в затвора. Станете!

Сега казва някой, че хипнотизирам хората. Ако аз турнах пастърма в капана, кой хипнотизира? Мишката обикаля наоколо и си казва: Как ме гледа и ме чака, и почне да смята по нерационалните числа: Като влезна вътре и взема тази пастърмица, ще се осигуря. Ще се осигуриш в капана много хубаво. Не вярвайте, никой не може да ви хипнотизира! Никой не може да ви лиши от вашата свобода! Човек е силен, той е като Бог в миниатюр! В какво отношение? **Бог в света може да направи всичко, каквото иска, а нас никой не може да ни застави да направим това, което не искаме!** Няма никаква сила, нито горе на небето, нито долу на земята, която да може да ни застави да направим туй, което не искаме! Следователно, в туй отношение, ние сме силни. А сега ударят ти две тояги, ти нарамиш пушката, тръгваш да се биеш за отечеството. Характерно ли е това? Ти си човек без воля, без ум, без сърце! И питат някои: Скарат се двама, какво трябва да се прави с тях? – Излезнете от затвора на Ирода! Опашете се с Истината, обуйте се в Добродетелта, облечете се в Любовта! Въпросът е решен, и вие сте свободни!

Удържах ли думата си? Първото нещо, което ви оставям сега, добре да го знаете, това е – свободни сте! Аз отворих вратата на затвора, ставайте сега! И който не излезе – грях му на душата! И тогава за ония, които не излязват, ще кажа тъй: Тези излизат навън, а за ония, които ще останат, ще кажа: Искат да излязват. Тогава да не кажете, че нямаше кой да ви каже. Казвам ви сега. И още веднъж ще ви срещна, ще срещна онези, които са в затвора, които не са излезли, и ще срещна онези, които са излезли от затвора.

Сега, като казвам тъй, като излезете на улицата, да не мислите да пощуреете, не. Първото нещо, което трябва да направите, без да ви знае някой, е да идете при своите приятели, няма да тръбите във вестника, че еди-кой си господин благоволили да го освободят от затвора. Никой да не знае, че вие сте излезли, но да има тревога, че еди-кой си избягал от затвора.

Ще идете при своите, при кои? – При ония, които ви обичат и които са се молили зарад вас. Първата ви длъжност е да отидете при тях и да им кажете, че тяхната молитва е послушана. Свободни сте, казва Христос. Всички съвременни народи в Европа са свободни, казва Христос. Бедни и богати, всички са свободни. И всички Той ви призовава на една нова култура. И мъже, и жени, без разлика на положение. Той иде, и онези, които казват: Първото изключение иде, вие ще забележите, че иде едно изключение в слънцето, иде едно изключение в земята. Ще го видят туй изключение. Сега един английски учен казва: Изключение дойде в месечината. Аз казвам, щом е дошло в месечината, ще дойде и на земята. То засяга и нашия живот. И ако хората в бъдеще биха живели, както сега живеят, както сега живеете, вие решавате вашата съдба. Как я решавате? – По два начина: или да живеете по свобода, или да умрете в затвора.

И сега всички трябва да идете при своите, на жените казвам: Да обичате вашите мъже, които се молят и работят зарад вас. На мъжете казвам: Да обичате вашите жени, които се молят зарад вас. На братята казвам: Да обичате вашите сестри, които се молят зарад вас. Молят се с молитва, разбирам, които работят зарад вас. Любовта е работа, сериозна работа. Сериозна работа се изисква от нас. И като срещнеш един човек, не да правиш разлика. Често, като минавам, аз виждам колко е мъчно ние да държим еднакво положение спрямо всички. Като срещнеш един богат и един беден, еднакво да ги обичаш и уважаваш, без разлика, еднакво разположение на духа да имаш спрямо тях, без никаква омраза в сърцето си. Утре ако този богат дойде в нужда, да можеш да му помогнеш, тъй както и на бедния. Еднакво разположение да храниш – това е, което се изисква от новата култура сега. Само по този начин ние ще създадем една атмосфера здравословна. Свобода! Свободни сте всички! Опашете се, обуйте се, облечете дрехите си!

В ума ви да остане граф Морели и дъщеря му, и онзи музикант, и това бедно малко момиченце от София, с босите крака.

Излезте от затворите си, идете при своите, и тогава ще започне един нов живот, ще се отворят нови хоризонти във вашия ум, вие ще станете ясновидци. Някой път аз правя погрешка, като разправям какво виждам. Аз не виждам тъй, както ясновидците виждат – има голяма разлика. Ако аз гледам в огледало, виждам себе си. Аз в огледало не виждам, без огледало много добре виждам, сенки не виждам. Навсякъде виждам един реален свят, дето нещата не се менят. Има същества, които са много по-реални зарад мене, материални са тия същества, по-материални от вас. И друг път съм казвал: Сега за вас няма българин, който да не е срещал Христа, и няма англичанин, който да не е срещал Христа, но не Го познават. Защо? Ще кажете, че чудно било. Нерационални числа са това. Двама от неговите ученици, които отивали за Емаус, казват на Христа: Само ти ли си странник и не знаеш ли какво стана в Йерусалим? За да познаете някого, трябва да го обичате. Как ще го познаете, без да го обичате? Вие казвате някой път: Особено беше вдъхновен учителят, лицето му светеше. Вие лицето на вашия учител не сте виждали. Аз съм маскиран днес, виждате ме с брада, наполовина бяла. Съвременните хора казват: Сериозни трябва да бъдем. Кога човек е най-сериозен? Когато краде. Колко е сериозен онзи, когато отваря някоя каса! Смях няма там. Аз казвам: Не съм сериозен. Защо? – Защото този занаят не съм го учил: когато почна да го уча, и аз ще бъда сериозен, но сега не съм.

И тъй, бъдете свободни да се създаде тази атмосфера на Любов. Да започнем с Любовта, с Истината, която внася свобода: да се молим едни за други: Молете се един за други, за да изцелеете. Не чакайте. Молете се. Не само да се молим, но в тази молитва ще направим хиляди други работи, всички да изцелеем. И като излезете навънка, не бутайте с вашите остени: Това направи ли го? Нищо няма да си говорите един на друг. Остен не трябва. На себе си ще казваш: Иване, ти тая работа направил ли си я тъй? Ти, Драгане, Стояне, ти, ти, ти в себе си – да престанете с чуждите грехове. Вашите грехове, това е един лед, а слънцето, което иде, то ще стопи тоя лед. И пак ви казвам, тъй Господ пише: Ще залича греховете ви, няма да ги споменавам вече. Затова иде Господ, ще съди Господ, но кои? – Които много са взели, и ще даде на онези, които нямат, защото казва: Ще залича всичките ви грехове, ще изтрия сълзите ви и плач няма да има; гладните ще бъдат нахранени. Всички ще имате и всички като васански телци ще скачате и възиграете. Да, сега трябва утробата ви, вашият ум, вашето сърце да заиграят.

Стани!, казва ангелът, този ваш ангел, аз го виждам вече, не само един ангел виждам, а много ангели. Сега вие ме гледате: Дали нашият учител право казва? Виждам, ангел седи отгоре и ви зове, това вие не мислите. Вие казвате: Той виждал ангел, ние нищо не виждаме. Че не виждате, това не е доказателство, че няма ангел: слепи сте, не виждате; пък ако аз виждам, ще кажете: Това е халюцинация. Всяко нещо си има своите причини. В света има три вида причини и те произвеждат три вида резултати. Първични, вторични и третични причини има, има и първични последствия, вторични и третични последствия.

И тъй, сега Христос, Любовта на Христа е първичната причина, която иде да тури ред и порядък. Ако вие влезете в хармония с Него, вашето съзнание ще се събуди, вие ще Го видите. И вашият ум и сърце ще се събудят, и вие ще бъдете **мощни!**

Опашете се тази вечер, облечете дрехите си и идете при своите!

Отправете към вашия небесен Баща една топла молба за благодарност!

Беседа, държана на 11 декември 1921 г. в София.

И Петър се гreeше!

И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се гreeха: с тях стоеше и Петър и се гreeше. (Ев. Йоана 18:18)

Малките неща, малките причини са подтик за велики дела или за велики престъпления – едно от двете. То са ваши схващания; казвам: Велики добродетели и велики престъпления. Това са ваши съвременни схващания, защото много велики добродетели са велики престъпления, а много велики престъпления са велики добродетели. Може да ми възразите, защо това така трябва да бъде. – Понеже съвременните хора не са умни. Че не са умни, се вижда от това, че цялата земя е покрита само с човешки кости – от техните глупости. То е достатъчно, това е най-силно доказателство, други доказателства няма – има и други, но те са второстепенни.

Наклали слугите огън, защото било студено, и се греели, и Петър, и той се греел. Имаме две категории хора: слугите от стария свят, служители на Иродовото управление, и Петър, ученик на Христа, и той между тях. И едните се греят, и другите се греят. Сега питам: Какво заставило Петра и той да седи между тях? Всяко нещо в природата си има своята причина. И вие сега в този свят, и вие треперите. Какво ви прави да треперите? – Някоя идея имате. Сега, каквото и да кажете, дълбоката идея е скрита. Всяка идея може да бъде скрита. Никога човек не казва същинската идея, която го заставя да пише нещо. Той ще каже много маловажни работи, но най-важното той го скрива. И вие не може да намерите някой светия, велик човек, добродетелен човек, да изкаже пълната истина.

Студено било. Защо е било студено? Отговарям: Защото не е било топло. Е-е, защо не е било топло? – Защото е било студено. Това са философски аргументирания. В това време земята е била в особено положение, нейните ветрила силно духали, тя искала да се разхлади, много и? било жежко, та като духал вятърът, на хората станало студено. На земята било хладно, а на хората – студено.

Сега, нали знаете, някой път хората си правят такива увеселения с разни бомбички. Влиза в едно кафене едно дете, което носи една малка бомба, и я хвърля. Ама като хвърля своята бомбичка, всички изкачат навънка изплашени. Баща му купил малката бомбичка, обаче хората, непригответени, се стряскат повече, отколкото трябва. Вие казвате: Студено е. Как ще докажеш, че е студено? Това нещо реално ли е, може ли да го хванеш? Ама чувствам. Твоето чувство не е едно доказателство. Чувстването е един субективен начин на схващане, че нещо било студено. Аз превеждам думата студ с омраза. Тези хора наклали малко огън, направили усилие да видоизменят тоя студ с малко топлина. Туй са съвременните хора, понеже сега е студено, църквите им са студени, те са наклали малки огньове, дето служителите им, учители, свещеници – всички се греят, и Петър, и той се грее. И като му казаха: И ти си от Неговите ученици, той отговори: А-а, не, аз съм точно като вас. Сега, може да ми възразите: Колко безхарактерен е бил Петър! А-а не, той е бил човек с характер. Той си показва характера, той е казал на Христа: Ако всички се отрекат от Тебе, аз няма да се отрека. Беше скрил своя страх, но като го хванаха слугите, каза истината: Не го познавам. Да бе казал във времето на Христа истината, но той я скри, и Христос, като го погледна, казал му: Петре, аз те изпитах.

Сега ще приведа един силен аргумент, такъв аргумент, толкова силен, че всинца ви ще сломи. Като бомба ще го хвърля.

Завеждат младата невеста в църква, свещеникът се изправя, кумовете и всички други са там, и я питат: Ти вземаш ли този мъж? – Да – казва тя, – вземам го и с него ще деля радости и скърби, само с него ще живея и за него ще умра. – Много добре. На мъжа, и на него казват: Ти вземаш ли тази невеста? – Зарад нея ще умра. И свещеникът каже: Хайде, свърши се работата. Кажете ми сега, дайте ми доказателства: Колко от тия обещания в църквата са изпълнени? Като хванат Петра там, при огъня, и му рекат: И ти си от Неговите ученици. – А-а, не, всичко може, но аз съм точно като вас. Защо стават тия недоразумения? – Защото ние не изказваме самата истина. Да направя тази моя мисъл по-ясна. Ако ти умаловажиш своя противник, излагаш се на опасност, а ако ти излъжеш приятеля си, оскверняваш своята съвест. Но ти ще признаеш факта в себе си тъй, както е. Огънят е накладен, трябва да признаеш факта, че е студено. Ние трябва да признаем живота такъв, какъвто го намираме.

Защо е Петър там? – Искан да види какво ще стане с Исуса, с неговия Учител. Защо е там? – Той казва: Три години проповядва, очаквах да стане цар на Израиля, а мене да направи пръв министър, а сега го виждам вързан... Мисълта му е много права, той бе хитър, но не мъдър като Соломона. Ти трябваше да избереш друг учител, а не да гониш вятъра. – Не го познавам! И ние наричаме тия хора, които се отказват – здравомислящи, учени, благородни, трезви, те са най-благочестивите хора. И в съвременния свят такива Петровци колко ги има! В християнския свят има 40,000,000 и мъже, и жени заедно – 20,000,000 милиона мъже и 20,000,000 жени – те са като Петра, които се греят и като ги хванеш, те се отричат.

Студено било. Аз вярвам, че този аргумент е много силен. И сега е студено. Нали сега, и вас ако хванат и ви питат как е тази работа, ще кажете: Да ни очисти Бог от греха, тази работа... Защото всички хора идат в този свят не да се учат, ами един дошъл министър да стане, друг дошъл учен да стане, богат да стане, красив да стане, левент, това-онова. Всичко това е хубаво, но да е

дошъл някой тъй, за мъчение – няма, не е дошъл нито един. Вие ще ми възразите: Говори ни за нещо по-положително, за някоя идея, дай ни нещо по-утешително, за да има животът смисъл. Друг е смисълът на съвременния живот. Майката ражда 10 деца и и? умират. И тъй, всичките нейни идеали се разрушават, мъжът и? умира, па и тя умре. Питам: Какъв смисъл има туй раждане? Е-е, ти си ходил в университета, свършил си три факултета: по математика, по химия и по правото, а утре, в изборите, някой те хлопне с една цепеница и всичкото твое знание изчезне. Какво разбра от това учение? Е-е, хубаво, майка ти те родила красива, за тебе всички тичат, дойде баба шарка, обезобрази лицето ти. Е-е, какъв смисъл има това? И такава дама ще си турне един воал. И защо ще си турне туй було? Защото било модерно. Всички модерни неща са все с покривала. Да се покрие, разбира се. А турците казват: Понеже сме толкова грозни, да се покрием, за да не дадем повод на хората да се отвращават от нас, а красивите вдигат булото нагоре, та който мине, да погледне, да види, че са красиви. И прави са. И Петър имаше смелостта да се покаже, че е красив. Този Петър, който е основа не на православната, а на католишката църква, за него Писанието казва: Той е краеъгълен камък и вратата адови няма да го преодолеят. Ама кой Петър? Ха да го заминем. Петър – необикновеният камък, вземете вие и изгълкувайте дълбокия смисъл, който Христос е вложил в него. Христос казва на Петра: Петре, Петре, сатана поиска да те пресее, но аз ще те прекарам през седем огъня и като минеш през седмия огън, тогава ще съградя една църква, която вратата адови няма да преодолеят. Съвременните хора са съградили църквата на стария Петър. И аз ще докажа, че тя е на стария Петър. Глупавата майка ражда глупави деца, а благородната майка ражда благородни деца. Добре. Ако този Петър беше като онзи Петър на Любовта, какви трябваше да бъдат съвременните християни? Те не биха направили тази всеобща война, а че я направиха – това показва, че е старият Петър. Този Петър, за когото говори Христос, сега иде в света; сега Христос ще съгради църквата си върху него. Него още го няма. Сегашният Петър в църквата е Петър на отрицанието. Петър казваше: Господи, ние тръгнахме подир тебе, оставихме баща, майка, какво ще ни дадеш? Тъй няма да ходим подир тебе да си губим времето, кажи ни нещо по-реално и по-съществено. И сега всички Петровци в църквите: владиците, свещениците, служителите на църквата казват: Господи, трябва да ни дадеш нещо! Но ще кажете: Нашите владици, българските, толкова големи заплати взимат! Питам тогава, за какво служат на Христа? – По стария закон. Онази мома, която се жени за графа, защо се жени? – Понеже момъкът има имот, ще и? даде всичките условия да живее богато. Ама когато този възлюблен изгуби всичките си ниви, всичкото си богатство, знаете ли на какво ще замяза животът? В Китай един философ се оженил за една много красива мома, но голямото му нещастие било в това, че нямал средства. А тя била амбициозна мома. Сега вас не визирам, аз визирам ония, старите жени, от старата култура. Живяла тя година, две, десет с него и най-после му казала: Дотегна ми твоята сиромашия, философ човек си, ама тебе умът ти не стига, затова ти ме освободи, да се ожения за някой богат. – На драго сърце – и? казал той, – свободна си и имаш всичкото мое благословение. Тя се оженила за един много богат търговец. Но в Китай настанала голяма криза и викат този философ да оправи Китай; станал той цар – управлява и разпорежда. Като чула тя това, отишла при него и му казала: Много се радвам, че ти си достигнал такова високо положение, аз не очаквах, но съдбата тъй завъртяла щастиято при тебе; не може ли, както по-рано, да си заживеем пак с любов? Гледал той, гледал, взел една чаша нектар, излял я на земята и и? казал: Събери този нектар в чашата и ако можеш да го събереш тъй чист, както беше, можем да заживеем пак заедно.

И сега, когато Христос дойде на земята да царува, всичките свещеници ще дойдат, като тази китайка, да искат да живеят с него. Но Христос ще излее чашата и ще каже: Съберете този нектар. Аз не говоря за сегашните свещеници, те са праведни, аз говоря за големите грешници, които са умрели. С умрелите аз лесно се разправям, но с живите не се закачам, с тях не се разправям. То е един кошер, а пчелите имат жило и ако ги бутнеш, ще те ужилят и всичко подпухва. Не бутайте пчелите!

И казва Писанието: Студено било, и слугите се греели, и с тях бил и Петър. Ще ви приведа още един анекдот. В един богат замък живял някой си философ. Той имал една благородна котка. Сега и котките са благородни. Благородството и? седяло в това, че тя с отворени очи ловяла мишките. Като седяла пред дупката, не си затваряла очите. Седи котката пред една дупка, излиза едно мишле и и? казва: Какво си седнала срещу дупката ми, нямаш ли друга работа, та тук си седнала с всичкото си благородство, махни се! – А-а, ти не знаеш, аз съм благороден котак. Знаеш

ли моето произхождение какво е? Приятелство може да направим. Много от вашия род съм ги запознал с този дом. Очите ми са отворени, ама ти не бой се. – Е-е, какво ще направиш? – Защо седиш в тази дупка? В нашия свят каква светлина има, аз цял ден се излагам на слънцето, с мене ще ходиш из моята градина. – Истина ли ми говориш? Чакай да питам майка си. Отива мишлето, след малко иде пак с майка си. На котака очите са отворени. Действително – казва майката на мишлето, – котките със затворени очи са опасни, но на този котак очите са отворени, хайде, с него можеш да отидеш. Сега вие ще си направите заключение, дали е станало приятелство между това мишле и този котак с отворените очи. Баснописецът, който е написал тази басня, спира там. Престъпникът, и с отворени очи, и със затворени очи има едно правило; аз не зная кое е, но и вие не го знаете. Добрият човек, и със затворени очи, и с отворени очи да е, има едно правило, и двамата едно правило имат. Това правило седи в туй, че всеки желае да придобие по нещо. Нищо повече! Само че когато умният придобие някои неща, тия неща се считат законни, а другите – незаконни. Това е въпрос на правниците, не спада в моята беседа. Следователно зависи от вътрешното разположение, какъв е нашият стремеж. Ако, за пример, аз седя и проповядвам, а мисля какво ще кажат хората зарад мене... Хубаво, какво ще кажат? Две неща може да кажат: или че говоря умно, или че говоря глупаво – едно от двете. И едното е вярно, и другото е вярно. Някой път говоря много умни работи, а някой път говоря много глупави работи. И при някои условия аз съм много глупав човек, като мене глупав човек няма, но при други условия аз съм толкова умен, че като мене умен няма. Е-е, как ще примирите тия две твърдения? Примирявайте ги, както искате. И аз бих желал и вие да бъдете тъй, някой път – много глупави, а някой път – много умни. Когато искаш да се скараш с някой човек, няма да знаеш как да се скараш, бъди глупав тогава, а пък ако искаш да правиш добро, бъди много умен човек. И сега такива хора много ги има. Сега, Петър се намерил в туй некрасиво положение: направил се е глупав. Той ще ме извини. Този свети Петър сега не е такъв, той ще ме извини, понеже вземам неговото минало; но този, сегашният Петър, и онзи Петър никак не си приличат – толкоз много се различават и двамата! Следователно, когато ние разглеждаме нещата, трябва да ги разглеждаме с отворени очи, за да става постоянно разширение вътре в нас. И всяка моя беседа, ако не ви помогне да имате една малка придобивка – да ви придаде да израснете една сто милионна част от милиметъра на ден, няма си смисъл. Всякога и във всичко човек трябва да има една придобивка. По същия закон е придобито и нашето тяло, което сега имаме. Кога се явили сините очи в света! Знаете ли кога се явили дългите носове, късите, месестите, тънките бърни, малките уши, малките бради, широките бради? Знаете ли? То е цяла една култура в миналото; тя преди хиляди и хиляди години е служила, и сегашните ни очи показват през каква култура сме минали. Не мислете, че нашите очи са много свършени – колко ще се изменят още! Вие казвате: Колко са красиви очичките му! Но сегашните очи, тъй както са, са и много хубави, и много лоши. А пък трябва да дойдем до едно положение, дето очите да бъдат всякога хармонични. Тъй очите всякога трябва да изразяват Божествената Истина, и единственото нещо в нас, което никога не лъже, то са очите. Очите трябва да изразяват Божествената Истина. Само като погледнеш, можеш да видиш Истината в очите. Ти си дошъл до последната мярка. Казват: Играят му очите. Кога може да играят очите? Знаеш ли какво нещо е играта? Играта има всякога за цел да се придобие нещо. В нея е скрита една користолюбива цел. Всякога играта има за цел някаква придобивка, нищо повече. Искане ми се да си поиграя. Да, иска ти се... Някой казва: Той си играе с мислите. Да, има хора, които си играят с идеите, но когато нашите очи започнат да изразяват Истината, тогава няма да има такава игра, а ще има хармония. Русите казват: играть, а българите са по-практични, те казват: Да си посвирим. И русинът сега играе в Русия, и затуй те казват: Славянин крепкий задным умом. У човек, който играе, развитието му е отзад, а не отпред. И когато човек се понапие – аз съм забелязвал, – колкото и да е меланхоличен, казва: Ха, да поиграем! И си поиграват и счупват джамовете, а после плащат. Следователно сега в тия времена хората са изложени на най-големите престъпления. Хване те жилищната криза, ще поиграеш, ще поизлъжеш малко. Захарта е скъпа – и там ще поизлъжеш. Чиновник си, имаш жена, деца – пак ще излъжеш; дрехи трябва, обувки трябва, студено е – вие ще поизлъжите. Всички хора са изложени на едно голямо изкушение. Ама ти нали имаш верую, убеждения? – Остави убежденията, деца имам, това-онова, и каже: Хайде... Аз не осъждам тия хора, то е слабост. Трудно е човек да говори истината. Аз не говоря за вас, има някои, които говорят истината, за тях дума не обелвам, аз за себе си говоря и за ония, които са мои братя. Виждам колко е мъчно човек да говори истината.

Понякога човек се озадачава да говори истината и казва: Да кажа ли поне някоя дума? Хайде да мине. И на вас казвам: Като не може да кажете истината, кажете: Хайде, да мине. В сегашната епоха, хората, и млади, и стари, всинца са изложени на едно от най-големите изкушения. И пред вас седят хиляди грехове, които може да направите. Всеки от вас може да се огреши. Всинца понякога сте слаби. Свещениците, и те, като хора, имат слабости. Съдиите, и те си имат своите слабости, и те се намират пред някое изкушение. В турско време отива един подсъдим при съдията, дава му 100 гроша и му казва: Кади ефенди, сен юзуме бак – На лицето ми гледай, да знаеш, че аз съм ти дал, да решиш тая съдба в моя полза. Идва другият подсъдим, дава му две златни монети и му казва: Кади ефенди, сен ики юзуме бак – В двете ми лица гледай. Много хубаво. Иде първият, изправя се, говори: Господин съдия... – Много добре, но какво да правя, оня с двете лица какво да го направя? И на двамата обещава. Тия неща са тъй. То не е подкуп, то е – как се казва – не рушвет, то е подарък за великден, за коледа: Вие имате деца, аз ви поднасям един подарък. Но подсъдимият изгуби своето право. Вестниците тук преди няколко време бяха писали – аз не зная доколко случката е вярна, – че един шоп от софийско носел едно каче масло да го продава. Идват двама апаши, представят се за търговци: Много хубаво е маслото, за колко го продаваш, ще го купим. Съгласил се селянинът. Ще ти платим сега, ама ние имаме един ортак – свещеник, той е богат, ще ти плати. Взимат те маслото, дават му една разписка, да иде при свещеника да си вземе парите. В същото време те отиват при попа, дават му 20 лева и му казват: Ако дойде някой селянин да ти иска пари, ти да му четеш молитва; той е малко смахнат, ще си туриш патрахила, чети му. Идва шопът, свещеникът бил в църква. Взима попът, турга патрахила на главата му и му чете, чете, чете... Ама, дядо попе, много хубаво, ама за маслото... Той пак му чете, три, четири пъти. А-а, дядо попе, с четене няма да мине, ще платиш за маслото. Ето какво става! Ако този свещеник не четеше молитви за пари, нямаше да се изложи на такова порицание. Доколко е вярно това, не се знае. И ние се излагаме на едно изкушение, като този Петър, и нашите работи се излагат на поругание. Ние сме в положението на Петра, не можем да издържим този морален изпит. Като говорим истината, онези правоверни казват: Как тъй? Ще ви приведа още един пример.

В древността на един от египетските царе-фараони се ражда красива дъщеря и астролози предсказват, че тя ще бъде една от най-знатните моми в Египет. Този фараон се наричал Рамзес. Там има Рамзес I и Рамзес II. Аз няма да описвам цялата история на тази мома, но тя била забележителна по това: познавала хората по един особен начин. Той бил следният: ако някой я похване за ръката, тя веднага си я измивала и тази вода наливала в едно шише; който и? пипнел ръката – тя всякога не давала ръката си – но който я пипнел, тъй постъпвала. И тогава правела опит: ще отиде при някой болен, ще му даде малко от тази вода: ако болният умре, тя ще знае какъв човек е бил този; ако полудее, тя си знаела и записвала всичко в една книга, и знаела качествата на тази ръка – от водата. Тя си имала шишенца от всички придворни, но нищо не казвала на баща си. Обаче един ден тя среща на улицата един беден работник, дрипав, окъсан, с мургаво лице, дала му една златна египетска монета, а той, в знак на благодарност, и? целунал ръката. Веднага тя се върнала в двореца, измива си ръката и наляла водата в едно шише. Тя за пръв път срещнала такъв оцапан човек; египтяните са били много чисти хора. Тя направила опит с тая вода и дето давала от нея, всички оздравявали и поумнявали. Потърсила го тя тогава, но не могла да го намери.

Аз ще приложа сега това правило на тази египетска мома. Да измием ръцете на владиците, да измием ръцете на всички свещеници, ръцете на всички съдии, и водата ще налеем в шишета, ще направим опит, безпристрастен опит. Сега аз ни най-малко нямам за цел да излагам другите, аз съм толкова справедлив, че и с мене направете опит. Самата истина да излезе наяве. Не да казвате: Този само упреци ни прави. Господ вижда отгоре, Той не се лъже. Той налива водата в шишета и като идете в другия свят, ще каже: Иван Стоянов от София, ученик, правоверен, дошъл тук, дайте ми неговото шише. Стоян Драганов, дошъл в онзи свят, дайте и неговото шише. Хиляди шишета има там. Еди-кой си професор, еди-кой си владика, все Господ си е измивал ръцете, и е събирал водата на всички, и знае качествата на тая вода. При такава велика истина, как ще се оправдаем ние? Тази мома била умна. И аз препоръчвам и на вас: направете си една лаборатория, купете си 100 шишета, който ви целуне ръката... Това е опит. Ще правите наблюдения. Всички наблюдавайте. Това е нашето учение, ние трябва да познаваме себе си. И ако нашето учение не ни издигне, ако ние в този живот не можем да изправим, първо, нашия организъм, после нашите

чувства, нашите мисли, то значи, че напразно сме живяли. Нашата душа е отлична, аз не говоря за нея.

И слугите наклали огън. Къде? Вътре, в сърцето, там да се запали огънят. И ще започнете опитите. Дойде някой, каже: О, колко те обичам, аз за тебе умирам. – Целуни ме да видим, дали ме обичаш. Омийте се и налейте водата в шишенце с надпис: Еди-кой си. Повикат те да лекуваш хората. Ама опасно е, не се опитвайте да лекувате, но ако някой много здрав е пошурял, дайте му една капка. На втория ден ще го видите прострян на леглото. Ще кажете: Отличен човек е! – Здравият едва издържа, а болният – отива си. В старо време алхимиците са правили опити, па и сега може да се провери, че по потта се познава дали човек е добър. И вярно е. Аз говоря символично, но ако ме разбирате, ще ви дам един метод. Някои ме питат: Защо не ни кажеш ясно? Знаете ли какво е ясно? $2+2=4$. Е-е, какво означава $2+2=4$, и какво означава $2 \times 2=4$? Една аксиома: нещата може да бъдат по този начин, а не и по друг. Всяко нещо, с което може да се направи един сполучлив опит – не веднъж и дважд, а всякога, – изразява една положителна истина. Този е начинът, по който можете да намерите онзи работник с оцапаните ръце. Не мислете, че човек с гладко лице и хубави очи е винаги добър човек. На небето е тъй, но на земята не е тъй. Аз оспорвам това. Коя земя дава най-хубавия плод? Бялата или черноземът? Разбира се, черноземът. Някой казва: Да бъдем белички, ама ако искаме да родим житце, трябва да бъдем чернички. Следователно външната чернота не е лоша. Това са символи вътре в природата. И черното, и бялото си имат своите добри и лоши качества. Нима ако се допрете до онази електрическа жица, която е толкова малка, и се изгорите, как мислите, на място ли е тя? – Не е на място. И онова студено поточе, като си турите ръката в него, ако ви боли, ще вземе всичката и? топлина. То е лек. Турете малко вода в черната земя, направете от нея каша и ако ви боли ръката, наложете я, ето ви един компрес! И този компрес помага много повече от бялата пръст. И, следователно, правете си такива компреси. И слонът си прави такива компреси от тиня с хобота си. Като се нарани, турне си такава тиня и чака да заздравее раната му.

Студено било и слугите наклали огън, и Петър бил между тях. Туй студено е сега. Всичките религиозни и духовни хора са Петровци, които седят и се греят, и чакат да видят какво ще стане сега с религията. Днес християнството е на изпит, светът го съди, какво ще кажем пред външния свят? Тия хора ще ни възразят тъй: Ако туй учение, от 2,000 години насам, можеше да се приложи в живота, то щеше да даде един резултат; резултат обаче няма, следователно туй учение е неприложимо. Прави са. Но туй учение Христово минава сега в една нова фаза. Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще проповядва тъй, както едно време? – Не, другояче ще проповядва Христос. И какво ще проповядва днес? – Ако дойде днес, Христос ще проповядва на първо място Любов, братство и равенство. Защо? – Защото сега еволюцията на човечеството така изисква. Този закон сега е необходим. Няма друга сила, която да може да свързва хората, не да ги съединява, а да ги сдружи, да ги примири, както Любовта. Но не тази любов на чувствата: тя не е достатъчна; не туй временно настроение, това не е Любов. Любовта е една съзнателна сила, която всякога може да те стопли и да снее тежестта от сърцето ти. Любовта няма да те държи гладен: Любовта е онази сила, която дава на хората всички блага. Тя е вътрешен стремеж. Сега всички искате все богати да бъдете. Любовта, ако дойде днес, няма да ви каже: Бъдете сиромаси, раби и слуги; не, тя ще каже: Бъдете братя и сестри, а такива слуги – навънка, тя ще изпъди и слуги, и господари, и ще каже: Само братята ще приемем! Братство и равенство проповядва тази Любов. Нашите души са излезли от Бога. Каква разлика може да има? – Разликата е само в нашите дрехи: твоите дрехи са нечисти, а душата ти е чиста. Снеми си дрехите, аз ще ти дам други, а твоите ще оперем, измий си тялото, и тогава можем да се разхождаме. Следователно външните условия трябва да се подобрят днес, а не да говорим: Тъй е казал Господ. Не, не е казал тъй Господ. И каквото има да каже Господ, аз ще го замълча, защото Той скоро ще го каже и целият свят ще разбере – няма да остане нито една глава, която да не разбере какво ще каже Той. И пред тази велика истина ще мълчим. Туй, което Той има да каже, всички умове ще го възприемат. Защото то е тъй необходимо, както слънчевата светлина е необходима, както храната, която възприемаме, както мисълта, която ни е потребна за нашия живот, и както чувствата, които са необходими да стоплят сърцата ни.

Сега, във вашите умове остана мисълта: Господ едноличен ли е, или е с две лица, или с три? Аз не зная с колко лица е Господ – с тази философия не съм се занимавал – но зная едно нещо, че **който познава Бога на Любовта, той оживява**, и за него животът добива пълен смисъл, той става

гражданин на Великото Царство, и в материалния, и в духовния свят. Досега се проповядваше: Човек, като стане християнин, трябва да напусне търговията и всички да бъдат свещеници; аз проповядвам обратното: Не свещеници, попове, професори трябва да бъдем, ами всички трябва да станем слуги, слуги на великия Господ на Любовта. Разбирате ли? Всички да станем слуги – и мъже, жени, и деца. И мъже, и жени, и деца, всички да служим, но не, разбира се, да има остен и картеници отподире. Отсега нататък, като се срещнете, не да казваш: Господин началник, не, а Господин слуга. Не: Почитаема госпожа баронесо, а Госпожа слугиня. Нещо повече. Сега седят някои, че разправят как щели да оправят нещата. Булката и с 10 булски дрехи да я облечете, дрехите няма да изменят нейния характер. Ако в нашата душа не се зароди новият живот, ако в нас не се пробуди туй съзнание, да можем тази материя да я използваме, нищо няма да излезе от нас. И следователно тия наши тела ние трябва да ги изменим. Сега някои, които ме слушат, разсъждават така: Какво мисли този? Аз ще ви кажа какво мисля. Аз не говоря скрито покрито. Аз мисля: Ти, който си болен, да станеш здрав; който е глупав, да стане умен, и ако лъжеш, да не лъжеш вече. Ако ти не работиш, да се научиш да работиш; ти си жена, помятала си децата – да не ги помяташ. И бих ви наредил цял поменик още. Това уча ясно, това има практическо приложение. И ако съвременното човечество не вземе поука от това, ще иде... Ще замълча къде ще иде. Пак ще ви кажа: Вие ще мислите, че знаете какво щях да кажа? Не, не знаете. Вие сте в положението на онзи гръцки свещеник, който казвал – аз говоря не за българските, а за гръцките свещеници: българските свещеници не визирам и ако ги визирам някога, то е все за едновременните – от турско време, – та този поп казвал: Благочестиви християни, знаете ли какво ще ви кажа? – Не знаем, дядо попе. – Щом не знаете, няма защо да ви го казвам. – Е-е, знаем. – Щом знаете, пак няма какво да ви казвам. Но и в единия, и в другия случай няма тук никакво значение, нито у свещеника е имало някоя определена идея. Друг един гръцки свещеник, на задушница било, като му показали една рязаница, изправил се пред купчината на масата и казал: Виждате ли ме? – Само главата ти се вижда, дядо попе. – Идушата година никак да не ме виждате. Това е символ, туй ни най-малко не е осмиване. Ама този куп – като натрупам аз парите идущата година, ще се виждам ли? Няма ли да се намерим в положението на онзи германски проповедник, който е бил беден, но инак много красноречив, и германският император, като отишъл да го слуша, останал много доволен и казал на министъра: Този проповедник е достоен, трябва да се осигури. – Добре. Издава един указ, да му се увеличи заплатата. Но след няколко време императорът попитал министъра: Какво стана с нашия проповедник, защо не му се чува гласът? Министърът му отговорил: Петелът, когато затлъстее, не пее. И българинът така казва: Петелът, когато затлъстее, не пее. Ако нам ни турят едно непоносимо бреме върху ума и сърцето, как ще можем да мислим и чувстваме? Ако има 100 неща, които те съблазняват, как ще мислиш? Не можеш да мислиш.

И, следователно, Петър седял и размишлявал, той искал да види края на тази работа: ще успее ли Христос? Ще го пуснат ли, или не? Той искал да знае, дали ще го освободи Пилат, или ще го осъди? Тогава казал: Ще си острижа косите и ще си обръсна брадата, и хайде в гората, с този човек вземане-даване да нямам, да работим, както всички други хора. Сега правоверните ще кажат: А-а, този Петър какъв безхарактерен човек е бил, да ходи три години с благия си Учител и да се откаже от него! А днес и ония, които са ходили 2,000 години, пак се отказват. Който се отказва и на три години, и на 2,000 години се отказва. Аз съм срещал хора и отвън, които не са ходили с Христа, и пак не се отказват. Хващат една учителка-комунистка: Комунистка съм, убеждение е това. – Ще те изключим. – Можете да ме изключите, комунистка съм, убеждение е това. В Бога не вярва, но поддържа учението си, каквото и да е то. А ние, които вярваме в Христа, казваме: Да се разберем. Не говоря за историческия Христос или за космическия. Кой Христос? – Няма исторически Христос, няма космически Христос, но има един жив Христос на Любовта, който живее сега в нашите души – във всяко благородно подбуждение, вътре в нашата душа, това е то живият Христос. Дали е Той в сърцето на един прост човек, на един съдия, на един беден човек, на едно животно – все едно. Аз съм виждал кучета да ближат рани, и много кучета са излекували раните на своя господар. Съзнава кучето, то казва: Господарю, аз зная, имам опитност от себе си: като имам рана и почна да ближа мястото, ближа, ближа и тя оздравее. А туй близане да ви го преведа: скръбно е някому сърцето, кажи му една сладка дума, друга сладка дума, тя е същинско бонбонче, първокачествено, не от захарин, а от най-добрата захар; – едно бонбонче, две, и най-после напомнете му, че има един брат в света, който половината от имането си ще даде за него.

Това са сладките думи, това е Любовта. Христос седи при всички и мълчи. Той казва: С вас съм аз. Аз бих ви коворил и за космическия, и за историческия Христос, но сега имам думата за тоя Петър, ха да кажем свети Петър. Сега знаете ли колко последователи в християнския свят има свети Петър? – Той има 250,000,000 католици. Те са все на свети Петра, а 100,000,000 има православната църква, или всичко 350,000,000. Сега да те намразят те – знаеш ли какво е то? Затуй свети Петър не го бутайте. И аз не го бутам. Хубаво, ти имаш 350,000,000 последователи, а в света има един и половина милиард хора, и други иноверци, и други братя. Аз говоря сега на хилядата милиона, а не на 350-те и 500-те милиона, и ако аз не се разбира тъй със свети Петра, той би ми оскубал хубаво брадата. Той сега е смел, но е инак благороден.

И Петър се е греел, и вие се греете сега, нали? Някой път мъжът е наклал огъня на жената, и тя се грее: Е-е, Маро, къде си ходила днес? Пак някоя лъжа, някоя дубара, и после метне го. Върне се мъжът отвънка, жената наклала огън: Ти къде си бил досега? И той я метне и казва: Еди-къде бях. Не, не бива да има мятане. Обръщайте внимание на добрата страна на живота. В какво седи тази философия? Сега малко ще поразгледам свети Петър по характера му. Той хубаво е направил, защото изказал своя характер, за да го изправи: Аз изказах своята безхарактерност, аз сам себе си не познавах. Туй е доблест! Две противоречиви състояния трябва да има във философията, за да почнат хората да мислят. И Петър почнал да мисли и плакал. И тогава Христос му казва: Паси моите агънца. Казва му още: Любиш ли ме, Петре, повече от тия? – Ей, Господи, ти знаеш, че те обичам. – Паси моите агънца. Казва му втори път: Любиш ли ме? И огорчи се Петър в себе си. Значи още нещо има – и паричките обичам: Аз те обичам, но този ми недостатък, този грях, и него ще изправа. Ако твоят мъж – моите думи се вземат някой път в изопачена форма – имате мъж, който обикаля някоя жена, по-умна от тебе, тя знае да свири, а ти не можеш да свириш, и този мъж казва на тази жена: Ти издигна жените в моите очи, – ти благодари на Бога, че този мъж е с тази жена; ти я считаш за лоша, но той, ако вие му пречите, ще иде при друга, трета, четвърта. Кажете: Благодаря на Бога, че тази моя сестра ще го упъти. А сега тя е в стаята ви вътре: Нямам вяра в него. Не, не, имай вяра и в своята сестра, и в своя мъж. Туй е то характер! Вложи добрите си мисли, тогава и тя, и той ще се издигнат. Жената отива при някой мъж, тя му казва: Ти издигна моя мъж в моите очи. Ако тя не е с този мъж, ще бъде с друг, с трети, има хиляди мъже в този свят. Тъй трябва да гледат хората на новото учение. Абсолютна свобода трябва да дадем. Ако аз извърша едно престъпление, де ще ме хванат хората? Ревнивост имаме, това-онова. А щом едно нещо се върши в името на Любовта и Мъдростта, в него престъпление няма. Когато ние прилагаме Божията Любов, и Бог е в нас; когато аз съм в Бога, и Бог е в мене, и той свърши известна работа, тогава човек се издига. Ще дойдат изкушения: но без Бога и без Любовта е най-лошо, а с Бога и с Любовта ще извършим най-доброто дело. Бог всичко може да извърши. Без Любов ще извършим най-лошото, а с Любов ще извършим най-доброто. И всички трябва така да мислят. И щом влезе тази Любов вътре във вас, да не се греете само. Христос, живата Любов, не се грееше, а седеше вързан. Любовта не е Петър в света. Ти си жена или мъж и взаимно се подозирате. Че ти, ако подозираш мъжа си, Христос в твоето сърце ли е? Христос е при Пилата – горе, а Петър е долу, при слугите. Ти от кои си? Ето приложението, на което искам да обърна внимание на всинца ви – на млади и стари. Да вложим този велик принцип на Любовта. Мъчно е, много е мъчно. Зная, че е мъчно, то е един от най-трудните изпити: да пуснеш Любовта в сърцето си. Не мислете, че ние трябва да пуснем злото въщи, но това зло можем да го заместим. Аз не говоря за историческия Христос, не говоря и за космическия, но говоря за този Христос на Любовта, който е сега жив вътре в нас. И ако ние всички бихме знаели туй, ние щяхме да създадем нов свят. Като видим онези слуги, ще кажем: Може той да има карма. Правверните казват: Той е грешник, а сегашната карма – имаш да страдаш, – тази карма аз мога да я смекча, и ще ти кажа: Ела, братко, аз ще я поделя наполовина с тебе. И, следователно, какво ще кажете вие сега, след 2,000 години? Аз ще ви питам, от кои сте? Не бързайте, нищо не ми казвайте, от кои сте. Отговорете на себе си. Аз зная какво ще кажете, но то не е правилен отговор, няма да ми дадете отговор. А утре ще пратя своя мъж при някоя жена и ще видим как ще издържиш изпита си и какъв отговор ще дадеш. Човешката душа е благородна и тази душа е в състояние да се издигне и да се преобрази, и в една минута да стане като диамант. Грешникът в една минута може да стане праведник, но трябва едно абсолютно решение. Ние можем да живеем за Бога, но за кой Бог? – За Бога на Любовта. Следователно този свят можем да го трансформираме и да го направим свят на ред и порядък. И, следователно, вие ще

гледате да намерите този Христос – с оцапаните ръце. Търсете го по пътищата, навсякъде, ще го срещнете. Налейте водата в едно шише. Щом мъжът не върви по правия път – една капка от тази черна водица на тази черна ръка, тя е за изцеление. И този Христос ние го налагаме: Господи, моят мъж не върви. Слушам една жена да се моли: Господи, защо си ми дал този мъж? Моли се тази жена, и аз и? отговарям в молитвата: Ти сама си го взела; аз 4–5 пъти ти внушавах да не го взимаш, но ти го взе, той е твоят избраник, твой, а не Божи. На друга страна гледам – мъж се моли: О, Господи, защо ми даде тази жена? Някой има сестра: Господи, защо ми даде такава сестра? Търговецът, съдията, всички се молят на Господа. Аз казвам: Спрете! И Господ казва: Затворете църквите, доста тия глупави молитви, сит съм вече на молитвите. И той казва още: Какво искаш ти? – Добър мъж. – Ще го имаш. – Кога? – Когато умрете и двамата. Братът казва: Тази сестра не я искам. – Какво искаш? – Нова сестра. – Може да я имаш. – Кога? – Когато умрете и двамата. Трябва да умрете за този, стария свят, и да възприемете Любовта, не на миналото, тази изменчива любов, а Любовта на брата. И аз вярвам във вас. Вие сте си наточили ножовете, напред всички в света, воюване трябва! Всинца можете да воювате. И трябва да се разнесе това Слово по света, но не по стария закон, а по новия – на Любовта. И този Господ на Любовта, Който е в нас, да живее във всички сърца. Няма вече безверници, прави и криви няма; само че Господ отделя едните отляво, другите отдясно. Левите, като си поплачат като Петра, ще идат в дясно – Господ ще ги тури при десните, а ония, които си поплачат отдясно, Господ ще ги тури отляво. Ляво и дясно, ляво и дясно, то е хубаво в света. И тъй, вложете сега тази Любов във вашия живот, във вашите домове, в сърцата, в цялото общество. Да дадем един подтик навсякъде, и всички да бъдете бодри и весели! Този Господ е жив, Той не е на небето и на звездите, Той е навсякъде, Той е в нас, и ние живеем в Него, и всичко можем да направим чрез Него. И аз ви казвам: Турете си сега ръцете и грейте се на този огън на новия живот! Е-е, вие в двора си издържахте изпита, не се отказахте. Сега аз ви изпитвам. И ако някой се простуди... Колкото души се простудят, каквото платите за лекар, не само ще платя за лекаря, но и 50 лева ще ви дам на ден. 10 дена ако сте боледували, 500 лева ще ви дам. Ако някой се разболе, да ми каже тъй: Ти много държа своята проповед, аз се разболях. Веднага ще има един чек от 1000 лева. Сериозно ви казвам – който се разболе, да дойде при мене.

Да приложим сега новото учение. Приложете го! И бих желал да бъдете герои. И ще бъдете. Аз ви зная едно време, като излязохте от небето, колко свежи бяхте! Отдавна ви зная аз вас, познавам мнозина от вас, но време се мина; затуй казвам: Ще бъде! И ако някой каже: Няма да бъде, вие му отговорете: Ще бъде! И ако много вдига шум, ти му кажи тъй: В името на Божията Любов и на Божията Мъдрост и със силата на Словото Божие – да се махаш.

Беседа, държана на 18 декември 1921 г. в София.

Каквото вържете на земята

Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. (Ев. Матей 18:18)

Този стих е един коз, най-големият коз в ръцете на църквата и на служителите и?, на правоверните – че каквото те вържат на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото те развържат на земята, развързано ще бъде на небето. Следователно те казват: Ако не ни слушате, връзваме, а ако ни слушате, развързваме. Аз тази вълна ще взема малко да я разчепкам на дарака си – както стивосарят (дръндарят), който стивосва, – да я раздрънкам. Връзва, кой? – Който е силен. Развързва кой? – Пак силният. Право е. Но кой е силен човек? – Умният. А кой е умен? – Добрият. Следователно силният, умният, добрият човек може да връзва и развързва на земята и на небето. Но да връзва какво? – Сега Христос е казал това, но те вземат този стих и го нагласяват съобразно, както един търговец си нагласява сметките. Той има две фактури: една за истинската цена, както е купил стоките, и друга фактура фиктивна, на каква цена трябва да ги продава. Значи има две фактури.

Да развързваш вързаните от злото, затворените да ги развързваш; ако развържеш вързаните на земята, те ще бъдат развързани и горе на небето.

Да свържеш някого с доброто: онзи човек, който се дави в морето, да го вържеш със спасително въже.

Сега, във вашата философия вие заемате положението на онзи циганин, за когото се говори в един анекдот. Какво е било туй положение? Разболяла се жената на един циганин, той почнал да се моли на Господа: Господи, трябва ми тая циганка, кой ще проси, кой ще ме храни? Ако я изцериш, имам една кобила, ще я продам и с парите ще ти запаля една голяма свещ. И действително, жена му оздравяла. Верен на своето обещание, той развързва кобилата, но изважда и една котка, свързва я за опашката на кобилата и ги води на пазара – котката и кобилата, продава и двете. Пита го един купувач: Колко искаш за коня? – Шестдесет пари. – А за котката? – 300 гроша. – Защо тъй? – Ако искаш и двете, ако не, не ги продавам. Конят е обещан на Господа, а котката остава на циганина. За кобилата 60 пари, а за котката 300 гроша иска. Та съвременните хора често водят и котката, и кобилата, и ги продават и двете. Вярно, значи, на буквата на закона. На Господа – както е обещал – ще запали една свещ за 60 пари. Обаче жената само веднъж няма да се разболе, може да се разболе и втори път.

Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.

И туй са причините – според онова, което ние правим на земята, това ще ни направят и горе, защото Господ точно така постъпва. Тук е онзи закон на причини и последствия. Причината, то е едно свързване: ако вържем нещо на земята, вързано ще бъде и на небето, а ако развържем нещо на земята, развързано ще бъде и на небето – то е едно последствие. Ако вържем на земята, ще бъде вързано... Сега тия думи на Христа са малко отвлечени, нали? Но отвлечените работи, скритите работи в живота, те са приятни. Туй, което е скрито, то е ценно; туй, което е далече, е чисто. Близките неща, външните неща, те са обезценени. И когато вие искате да изразите една велика идея, казвате, че тя е велика, безгранична. Тогава вашият ум схваща ценността на тази идея.

Сега, можем да развързваме и да връзваме, но кога? Трябва да разбираме основно тия закони. Защото ако вържеш някого и след 100 години се вържеш ти сам на мястото му, и ако развържеш някого и след 100 години се развържеш и ти сам, какво добиваш от това?

Когато изучавате закона за наследствеността, ще видите бащи и майки, които връзват и развързват, т.е. добре или зле възпитават децата си, и те сами се връзват и развързват. Следователно всичко, което ние връзваме, и всичко, което развързваме в живота, ще бъде вързано и развързано. Разбирате сега. За да направя своята мисъл малко по-ясна, ще ви кажа: вие всички сте учили аритметика, занимавали сте се с делимостта на числата. Всяко число на колко се дели? За пример, числата от 1 до 10 на колко се делят? Преди всичко, те се делят на 1 и на себе си. А после някои от тях се делят още и на други числа, тъй: 4 се дели на 2, 6 се дели на 2 и на 3, 8 се дели на 4 и на 2, 9 се дели на 3. Туй е от 1 до 10. А разглеждали ли сте делимостта на числата от 10 до 100 и от 100 до 1000? Ще кажете: Какво има от това, ако се дели едно число? – Там, дето едно число се дели, то е слаба страна. Следователно слабата страна на 4 е двете, 4 – това е един мъж; нали? Той е устойчив, богат, скъперник, нищо не дава, пет пари не дава, слугите бие. Но като дойде една жена и го дели, всичкото богатство излиза от кесията му. – Той е делим на две. Мъжът и жената са символи. Не вземайте туй сравнение в буквален смисъл. Мъжът и жената са символи на ония закони и сили, които работят в живота. Следователно всеки трябва да намери на какво се дели той. Ония хора, които много се делят, казват ги в химията неустойчиви съединения. Там има постоянно съединение и разлагане – неустойчиви съединения, ти не можеш да разчиташ на едно такова съединение.

Христос, като казва на своите ученици: Всичко, каквото вържете..., говори на ученици, които разбират законите на Царството Божие и се съобразяват с тия закони: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. Да не мислите, че можете нещо да вържете без волята Божия, т.е. разбирам ония закони, които действат в живота. Вие не можете да ядете каквото искате. Аз съм слушал много герои, които казват: Аз мога да ям всичко. Да, можеш да ядеш всичко, но после превиване има. Не всичко можеш да ядеш. Ще ядеш само това, което обичаш и което подхожда на твоето естество. Следователно ние можем да връзваме и развързваме в живота. Но условията ние можем да смекчим, своята карма да я развържем, значи, да назрее тя, и можем да завържем своята карма. Можем да подобрим живота, и можем да го влошим. И човек, който е живял 20 години, може с една дума да разруши своя живот. Какво ви коства да приближите само едно малко кибритче до онази бомба, която е турната въщи, да запалите фитила и?? Бомбата е една сила, създадена за неприятели, но тази бомба може да експлодира и между приятели. И Христос казва на

своите ученици: Каквото вържете..., не да връзвате, да поставяте правила, както казва еврейският пророк: Връзвате правила върху правила, и не искате нито с пръста си да ги повдигнете, не за такива правила става дума. Сега, за да можете да разберете Христовата мисъл, вие трябва да се повърнете, мъже и жени, към онова чисто, разумно състояние, от което човек се е отдалечил. От 8,000 години мъже и жени се отдалечават от природата. И са се толкова отдалечили сега, че нито жената е жена, нито мъжът е мъж. И ако вие днес сравните мъжете с първоначалния оригинал, а също и жените, знаете ли каква смешна карикатура щяхте да видите? Не само жената да има женска форма, и мъжът – мъжка форма. Не. Какво трябва да се крие в една женска форма? Трябва да се крият всичките велики добродетели, трябва да се крият всичките най-благородни мисли и чувства. Жената е носителка на най-възвишеното в света – на онази нежност, която се съхранява в нея. Жената може да гради, а мъжът може да създава, но само онова, което е разумно. Ако разгледате работите на мъжете и жените, вие ще видите доколко жените са жени на Любовта, и доколко мъжете са мъже на Мъдростта. Мъжът постоянно трябвало да повтаря на жената: Ти знаеш ли, че аз съм мъж? Ами че жената не знае ли, че ти си мъж? Той всеки ден и? казва: Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж. Какво означава това? Когато богатият осиромашее, той много говори за своето богатство и казва: Едно време, когато баща ми беше жив, какво имах... Когато изгубите нещата, вие много говорите за тях. И жената казва на мъжа си: Ти трябва да знаеш, че аз съм жена. – Е-е, каква жена? – Слаба съм, не трябва да ме караш на работа. А-а, не. Мъжът казва на жената: Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж, глава съм на къщата. И понеже съм глава, не трябва да ме буташ. Обаче и жената бутат, и мъжа бутат.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за да обясня моята мисъл. Но ще вземете всичко, което аз ви говоря, символично. Вземам този малък разказ из американския живот, от един неиздаден роман, един ненаписан дневник, на който героинята е Мейри Клинтон. Тя се наричала тази млада госпожица, дъщеря на професор, с високо образование, благородна по характер. Запознала се тя в колегията, когато е свършвала, с един свой приятел – понеже там колегиите са смесени, – един млад колега, на име Джеймс. След като разговаряли дълго време за идеи, за приятели, Джеймс се влюбил в Мейри. Един ден той изповядва своята любов пред нея, и и? казва: Аз без тебе не мога да живея, искам да те целуна. Тя го попитала: Досега друга жена не си ли целувал? – Една първа братовчедка, само нея съм целувал. – Е-е, не е голяма грешка, първа братовчедка; ще може да ме целунеш. Целува я той. След една година той свършил колегията, но на втората година се оженил за друга една богата мома. Тя пише в дневника си: Този, който е целувал първата си братовчедка и ме е целувал, се оженил за една богата. Вторият, който се запознал с нея, се наричал Ричард. И той се влюбил в Мейри, и той изповядал любовта си пред нея: Без тебе не мога да живея, аз искам да те целуна. Тя го попитала: Друга жена целувал ли си? – Две братовчедки имах, само тях съм целувал. Тя си помислила: Не е голям грях – две братовчедки; мене ме е целувал един, може да дам още нещо от себе си. И той я целувал. Но след една година се оженил за една милионерка. И тя пише: Този, който е целувал двете си братовчедки и ме е целувал, се ожени за една милионерка. Най-последно иде третият герой, на име Алфред. И той се влюбва, и той изповядва любовта си, и той иска да я целуне. Мейри Клинтон пак пита: Ти друга жена не си ли целувал? – Някоя жена не съм целувал! – Е-е, не искам ти да цапаш твоята уста с моята, защото моята уста е нечиста. На тебе целувка не давам. Сега тя не знае какво ще излезе от него, понеже нито една жена не е целувал. Чуди се тя. След една година този Алфред написва една поема в чест на Мейри Клинтон: той я възпява – поет е станал. Тя пак пише: Който е целувал първата си братовчедка и мене, за богата се ожени; който е целувал двете си братовчедки и мене, за милионерка се ожени; а който не е целувал никаква жена – поет стана. Значи първите двама се оженили, свършили с материалното, а на третия, който никак не е целувал, на него тя му казала: На тебе няма какво да жертвам, понеже мене двама са ме целували, а ти никаква не си целувал. Той станал поет, и Мейри Клинтон седи като един идеал в неговия ум.

Сега, всичките неща на земята си имат своите дълбоки причини. И в обществения живот, и в религиозния живот, каквото и да вършим, то си има причина. Тази причина може да бъде истинска, може да бъде и привидна. Ние може да вярваме в Бога само за да подобрим своето положение. То не е една дълбока причина в нас. Ние някога може да изповядваме безверие, без то да е дълбоко в нас. Вярва и безверие, то е днес на мода. Аз съм обяснявал и друг път: когато някой каже, че вярва или не вярва, аз определям: вярваш, защото още не си изгубил обекта. Имаш някой

богат приятел или роднина, очакваш от него наследство, нали? Ти за него говориш със сладки думи. Ти вярваш в него, но един ден, когато той умре и не ти остави нищо – ти не вярваш вече в него. Защо? – Защото обект няма. Причината на нашата съвременна вяра се дължи на парите.

Христос казва: Онзи, който иска да връзва и развързва..., може само по два начина: чрез Любовта и чрез Мъдростта – това е идеята, която не е изказана тук, в стиха.

Любовта винаги връзва, тя никога не развързва. Някой казва: Свободен си, ти ходиш като мечка, но видиш някоя жена – свързан си. Момата, и тя е свободна, но като роди дете, свързала се е; като заплаче в люлката онова дете... любовта я свързала. Ама де е да си свързан с дете, и де е да си свързан със своите пари в касата! Детето ще заплаче, ще го погалиш. И парите може да галиш, но те не плачат и не може да ти проговорят. Но детето е свързано, па и жената е свързана, и двамата имат всякога задължения.

А развързва, кой? – Мъдростта. Следователно, когато ти пратиш своето дете, своя син в училище, то ще бъде развързано, от какво? – От ония криви схващания на любовта. И майката каже: Поразвързал се е езикът на моето дете. Но по някой път, като се развърже езикът му, синът става упорит, своенравен, не се покорява. Мъдростта го е развързала.

Следователно, казва Христос: Каквото вържете с Любов на земята, вързано ще бъде с Любов на небето; и каквото развържете с Мъдрост на земята, развързано ще бъде и на небето. И тъй, някой се стреми да се развърже с Любов – не може, трябва да бъдеш много умен, много умен. Аз съм изследвал много случаи. Знайте, че едно изкуство има, то е Любовта. Който разбира този велик закон на Любовта, той е Божествен, и който разбира Мъдростта, той може да развързва. В тия два велики закона седят скрити условията, при които можем да съградим бъдещия си дом и да намерим бъдещите си приятели. А не както са сегашните държави и общества – вижте какви са те. Вие можете математически да изчислите колко години може да живее всяка една държава. Русите казват, че славянинът бил крепък със задния си ум. Славянинът, значи, знае да връзва, но не знае да развързва. Ако ти вържеш всичките си приятели, като те нападне неприятелят, кой ще воюва за тебе? Как ще вържеш неприятелите си? Омразата, то е пак една връзка. Ако ти се скараш с всички твои добри приятели, един ден, когато ти дойдат нещастия в живота, кой ще ти помогне? Значи езикът трябва да се превъзпита – чрез закона на Любовта: като вържеш приятеля си, то си има ключ, кажи му: Аз те връзвам временно. Но когато искаш да го развържеш: Ще отключиш с този ключ – дай му ключа, а не да кажеш: Аз като те вържа, аз ще те развържа. Аз бих желал онези, в църквата, да кажат така на своите пасоми или верующи, да им дадат ключа на развързката. Ключът на развързката, това е Божествената Мъдрост. А като не дават ключа, значи вие нямате вяра в тях, а ако нямате вяра в тях, значи вие не може да ги любите. Човек, който не вярва в мене, не може да ме люби. Може и другите да кажат: Ама и ти нямаш вяра в мене. Хубаво, в какво искаш да имам вяра? – В тебе ли? Ако ти пожертваш всичкото си имане за бедните, аз вярвам в тебе. Ако ти можеш да живееш добре с жена си, аз вярвам в тебе. Ако ти си един държавник и внесеш добри закони – да се подобри обществото, аз вярвам в тебе. Може ли да не вярвам? Но ако ти влезнеш вътре в туй общество и не произведеш тия резултати, тогава аз имам право да се съмнявам малко.

Под думата небе Христос разбира разумния живот. Каквото правиш на физическия свят, това ще се отрази и в духовния ти живот. Ако развързваш, същото ще се отрази и в духовния ти живот. Законът е много верен. Ако ти мислиш: Имам си къщичка, парички в банката, един приход от 10–15,000 на месец, умът ти е свободен, развързал си ума. Някои ще ми кажат: Аз в банката не искам да дам парите си, ще ги туря в Божествената банка. Ти вратата на Божествената банка виждал ли си? Ние, съвременните хора на новото учение, не бива да говорим за неща, които не знаем. Ако ти си виждал тази врата, ако ти си виждал това Божествено здание, добре; но ако не знаеш, ще намериш някой да питаш де е Божествената банка и отде се влиза. – От юг ли, от запад, от север или от изток. Ами че като дойде някой в града, как пита: Народната банка де е? На коя улица, отде се влиза? – положително знаят хората. Ама ние, като дойдем до религиозния живот, колко знаем? Ще кажете: Този тъй писал, онзи казал, не знаем кой ходил и видял. Хубаво, тези хора са ходили, са видели, но ти ходил ли си? Ще дойде някой при тебе, ще каже: както при тази Мейри Клинтон се явил първият любовник: Искам да те целуна. – Ама друга жена целувал ли си? Той ще каже: Братовчедка си. – Е-е, то не е голям грях. Той ще те целуне и след две години ще се ожени за богата жена. Ако този момък не беше целунал Мейри Клинтон, той не би се оженил за тази, богатата. По математически съображения аз казвам, че и вторият, който я е целунал, не би се

оженил за тази милионерка, ако не бе целунал Мейри; и третият не би станал поет, ако не бе се запознал с нея. Само че двамата я целунаха физически, а поетът – духовно. Той запази образа и? в ума си и написа една книга, а онези, двамата, взеха си жени – забравиха я, третият написа книга заради нея.

Питам сега: Образът на Христа седи ли в църквата?

Два вида християни има: едни като Джеймс, други като Ричард. Първият целунал първата си братовчедка, Мейри и жена си; значи на три жени се е разделил. Вторият е целунал двете си братовчедки, целунал Мейри и жена си; значи на четири жени се е разделил. А третият никой не е целувал. Той станал поет.

Сега питам тъй: Учението Христово намира ли се в умовете на хората в неговата първоначална чистота? И след като отидете в духовния живот, как си представяте Христа? Той ще каже: Ти целувал ли си някого? – Е-е, първата си братовчедка. Ще каже Христос: Може да жертвам нещо за тебе. Господ жертва нещо: ще му даде жена богата, той ще се ожени. Ще дойде вторият: – тези братовчедки са символи – Ти целувал ли си някоя жена? – Само двете си братовчедки. – Е-е, и за тебе може да жертвам нещо. Идва третият и казва: Никаква жена не съм целувал. Казва Христос: На тебе целувка не може да ти дам. Сега зная, във вашия ум ще кажете: Нашият учител какво се е заел, такива работи отде ги е намерил? Аз ви говоря на ваш език. Целунал първата си братовчедка, то е един символ, трансформиране на енергията от небето към земята и от земята към небето. Това са все символи. И заловете се да изучите историята на целувката: Кога е дошла целувката на земята? Какви са условията за нейното употребление? Сега аз няма да разглеждам този въпрос, а той е много важен, психологически въпрос.

И, следователно, целувката, това е една връзка на Божествения свят. Когато искаме да се свържем с Божествения свят, ние си служим с целувката. То е най-низшето в Божествения свят. И ако ти искаш със своята целувка да измамиш Господа, да продадеш коня за 60 пари, а котката за 300 гроша, тогава не ще можеш нито да развързваш, нито да връзваш в света. Ако вие сега имате мъчнотии – в живота нали имате мъчнотии? – аз искам да насоча ума ви в друго направление. Вие казвате: Някои неща са възможни, някои невъзможни. Казвам, че за Любовта всичко е възможно. Как е възможно? Ако можеш да любиш всички хора, всичко е възможно. Не само да ги любиш така, не, не; туй чувство е най-възвишеното, най-благородното, което отсега нататък трябва да се развива в човешката душа. Чувството на Любовта още не е почнало да се развива във вас. Когато това чувство се яви в душата ви – аз го наричам **прозрение**, – такива сили получава човек, че той се примирява с всичко. И в нищо не вижда зло, не само че не вижда злото, но той е майстор – всички неща може да превръща в добри. Той може да съединява и да разединява, може да връзва и да развързва. А окултистите казват, че той е станал маг. И тази пръчица, с която си служи магът, де я носи той? Поповете носят широки ръкави, а те са ръкави на магите. В този широк ръкав магът е носил своята тояжка, с която е извършвал своите чудеса. Този широк ръкав показва, че всичко трябва свободно да излиза навън, да бъде като един изобилен извор. На свещениците ръкавите са много широки, а крачолите са тесни. Защо гащите им отдолу са тесни, а не широки? Аз харесвам светските хора, в тях виждам култура: гащите им отдолу са широки. Всичките външни форми в човека се дължат на известни промени, които стават в умствения свят: най-първо се явяват в подсъзнанието, после в съзнанието, и най-после в свръхсъзнанието, а съзнанието е едно преходно състояние. Щом дойде съзнанието във вас, вие ще виждате само своите грешки; като станеш един съзнателен човек, ти ще виждаш и ще си казваш: Това не трябваше да направя, онова... Съзнание, значи един слуга, който постоянно трябва да внася и да изнася пари от банката на своя господар. Съзнанието, то е едно товарно животно, което ту товарят, ту разтоварват. И казват: Той води един съзнателен живот. Аз казвам: Да водим един подсъзнателен и един свръхсъзнателен живот. Това е живот. Ако една идея турнеш в подсъзнанието си, тя ще се сбъдне; ако я туриш в съзнанието, няма да се сбъдне. Направете един опит. Съзнателният живот разваля: той е онзи, който носи чука и постоянно троши камъни, приготвява материали. И затуй в окултната наука и умните хора казват, че трябва да мълчим, т.е. да живеем в подсъзнанието, много да не говорим. То е една философия – да не бъде твоето самосъзнание болезнено. Защо? – Ако ти станеш толкова самосъзнателен, че постоянно да се самоосъждаш, трябва да знаеш закона да минеш в свръхсъзнанието. Ако ти си направил една погрешка, няма какво да се спираш на нея. Ако онзи ученик, който свири на цигулката си, направи една погрешка, той няма да остави цигулката си и да

му потекат четири реда сълзи. Учителят ще каже: Дръж цигулката си, поправи тона. И съвременните християни все плачат, па и вие ще плачете, но Господ казва: Дръж цигулката и лъка, доста тия сълзи! Като свирите много, тогава плачете. И сега някои казват: Нека си поплачат. – Хубаво, да плачат, но свири и плачи, не да оставиш цигулката и да плачеш, този плач не е на място. Ти нито връзваш, нито развързваш. Следователно в съвременния свят жените не бива да плачат. Аз казах в една беседа: Жената не бива да плаче. Как? – Не бива да сложи цигулката си долу и да плаче. Не бива да казва: Защо се аз ожених за този мъж? Никой не те е вързал, ти сама се върза. Този мъж насила не те взе. Ами че ти обиколи света, от България до Америка, зарад него. Колко писма любовни си му писала: Без тебе не мога да живея. И застави го да се ожени за тебе, а после казваш: Защо се ожених? Ти си се свързала и хубаво си направила, че си се свързала. Сега ще научиш втория процес: разумно да се развържеш. Връзване – какво е връзване? – Когато аз турна пръста си на цигулката, то е Любовта, след туй една малка пауза, пренасям един тон от една позиция в друга, следователно Мъдростта ще влезе да турне разлика между тоновете, да ги разедини, да ги турне в хармония. И тъй, Христос казва на своите ученици: Каквото вържете, вързано ще бъде. Туй е един закон. И пророците, каквото са предсказали за зло, то е станало; и каквото са предсказали за добро, и то е станало. Сега, съвременните хора очакват своето спасение от науката, нали? Не е спасението въвн от твоя ум, а от туй, което е вътре в твоята душа. Ами че вие всичките сте идолопоклонци. Науката е един голям идол: еди-кой си тъй казал, друг иначе казал, събрали всичко в една книга и я нарекли науки. И казват: Тази наука ще ни спаси. От 19 века все науката ни спасява. Е-е, какво ще ни спаси? Топове, картечници, и всички казват: Каква велика наука е това! То е култура! Ум има тук. Да, това е културата на циганина, който продал коня за 60 пари, а котката за 300 гроша. И тъй, в бюджета днес, да речем Англия, колко има? – Тя има един милиард и половина за държавата, а за църквата ще отпусне 50–60 милиона, – те са 60-те пари за коня. Възвеляват Господа: Господи, на тебе палим свещи сега. За военни работи какво не харчат, но щом дойде за някое благо дело, там са малцина. И казват тъй, че църквата връзвала и развързвала. Хубаво, защо църквата не развърза всеобщата война – да не стане? Нали тя беше в сила? Но не само че не развърза, ами църквата свърза, свърза още нещата! Ако ме чуят някои, ще кажат: Тъй се уронва престижът на църквата. Но вие сами уронихте този престиж, понеже не работихте с Божията Любов и Божията Мъдрост, сами уронихте този престиж! И онзи отгоре, този Господ вижда, иде сега и ще съди всекиго. Най-първо ще съди водителите, свещениците, владиците, патриарсите, царете, учителите, най-видните, а простите хора, тях ще остави, ще им каже: На вас ви прощавам. Комуто много се е дало, много ще се иска от него. Не го казвам аз: И те не вярват, но ще повярват всичките.

Сега и аз връзвам и развързвам. Аз ида в света и тъй ще вържа, че този възел никой не ще може да развърже! И тъй ще развържа, че туй, което ще развържа, никой няма да го върже! Ще вържа хората да живеят в Любов, та всеки да вижда в лицето на брата си брат, за когото всичко да жертва. И ще развържа тъй, че нито помен от лъжата да не остане. Това са думи Христови, превеждам Неговите думи. Тъй е казал Христос: Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи... И аз ще бъда с вас до скончанието на века. То е сега. То са Неговите думи. Следователно Той връзва и развързва. И ако Христос живее в твоето сърце, ти ще връзваш и развързваш с Него заедно. Ще научиш новия закон.

И тъй, ние трябва да приложим учението Христово в живота си. Туй учение не е за небето – там други работи ще ви дадат. Туй учение е за земята. Ами че ако ние не можем сега да живеем с Любов, как ще можем да живеем в съгласие в другия свят? Един френец отишъл в Африка, станал милионер, не се оженил там, връща се в Париж, при двамата си братовчеди, искал да изпита при кого от двамата може да живее. Престорил се, че много е спечелил, 100,000,000, но после всичкото си имане и пари изгубил и много закъсал. Първият му братовчед казал: Можеш да останеш при мене. След като поживял един месец, той му казал: Не можем да търпим патилото ти, иди на друго място. Отива той при втория братовчед, а той му казал: Заповядай, каквото имаме ние, това ще имаш и ти. Цяла година живял отлично там и казал на братовчедата си: Не съм аз сиромах, вас ви оставям наследници на всичкото богатство. Като чул първият братовчед, идва, но било вече късно. Тъй ви изпитва Христос – на кого трябва да остави своето богатство.

Казва Христос: Което вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. Вложете мисълта, че всеки един от вас може да връзва и да развързва. Всички сте силни да връзвате. Затуй пазете вашия

език. Най-първо, вашият език, то е една ужасна картечница, най-ужасната картечница. По-ужасна картечница от езика аз не зная в света. Пазете тази картечница! И всеки от нас да се заеме да говори чрез закона на Любовта. Когато дойдат страдания, ние ще знаем да развързваме тия страдания, да видим какви са причините. Да ги развържем тук, за да бъдат развързани и горе. Аз мога да ви обясня причините на страданията, в една школа може да стане това. Вас ви боли корем, нали? Заболи ли ви корем, турете си двете ръце на корема и след 4–5 минути няма да имате болки. Какво стана? – Развързали сте: болката е отминала. Можете да развързвате, като турите двете ръце; това става по силата на един закон: в лявата ръка минава космическото течение на Любовта, а в дясната ръка минава космическото течение на Мъдростта, на знанието.

Ние сега се ръкуваме само с дясната ръка, а когато ние обичаме някого, трябва с двете си ръце да се ръкуваме. А сега аристократически – с едната ръка. Когато обичаме, ние трябва да хванем с двете си ръце, да вложим и Мъдростта, и Любовта. Божественото трябва да се предава и да минава навсякъде.

И тъй, Христос казва: Каквото вържете с Любов, вързано ще бъде. Защото Бог е Любов. И каквото развържете с Мъдростта – страданията на хората, – и те ще бъдат развързани, понеже Бог е Мъдрост.

От всички вас искам две неща, по които да се отличавате: да бъдете хора на Любовта и на Мъдростта. Онзи, който не носи тия два велики закона на Любовта и на Мъдростта, той не може да бъде от новото учение. Ще каже някой: Аз съм слаб, грешен... Не, не, ние слаби хора не приемаме. Като дойдеш между нас, ще те представим на комисия и ще те попитаме тъй: Ти можеш ли да връзваш? – Мога. – Ела тук, ти си с нас. Дойде друг: Ти можеш ли да връзваш? – Аз съм слаб, не мога. – Вън! Можеш ли да развързваш? – Слаб съм. – Ти не си за нас. Човек, който не може нито да връзва, нито да развързва, той е опасен човек.

Две неща ще гледате: ще бъдете хора на Любовта – да връзвате, и ще бъдете хора на Мъдростта – да развързвате. От това се нуждае съвременното общество. И внесете ли тия два принципа, аз ще ви разкрия чудни неща. И ще можем да се разговаряме. Аз ще ви питам: Можете ли да ме вържете вие? – Можем. Тъй. Да, аз ще оставя да ме вържете, ще кажа, че не ме е страх. Вие ще се съберете всинца да ме вържете. Сега ще ви питам: Мога ли аз да се развържа? Вие ще кажете: Можеш. И аз ще направя няколко движения и веднага ще се развържа. После ще кажа: Чакайте и аз да ви вържа сега. Тъй ще опитам да не бъдете страхливи: Можете ли да се развържете? – Можем.

И тъй, ще се връзваме и ще се развързваме, и ще бъдем хора свободни, без страх. Тъй. Един важен психологически закон е това. И тогава връзвайте брата си с Любов, развързвайте го с Мъдрост, и му съдействайте в добро. Това е то учението, което ние трябва да прилагаме навсякъде. И аз бих желал всинца да станете поети сега. Да напишете една книга. Каквото вържете, ще бъде вързано; и каквото развържете, ще бъде развързано. И затуй в света сега работят тия сили на връзване и развързване. Развързваме се от старото, връзваме се с новото. Има връзване и развързване. И новият живот ще бъде живот на връзване и развързване. Превеждам сега: Ще бъде живот на Любов, живот на Мъдрост. Като ви срещна, ще ви питам: Дъщеря ви развързана ли е? Значи, мъдра ли е? Ще питам: Синът ви вързан ли е? – Вързан е, вързан е. Радвам се. Може ли да се връзва и развързва? – Може. Казвам: Вашият дом е щастлив дом, понеже може да се връзва и развързва.

Това са думите, това е идеята, дълбокият смисъл, който Христос е вложил в думите си: Коего вържете с Любов, ще бъде вързано; и коего развържете с Божествената Мъдрост, всякога ще бъде развързано. И искам, който е вързан, да остане вързан; и който е развързан, да остане развързан. Т.е. мъжете искам да бъдат развързани всякога. Мъж вързан не искам да видя. А жените искам всички да бъдат вързани. Тогава кой има повече? Мъжът, който не е вързан, въже няма, а жената има и въже, като го развърже, има един коз. Жените са като камшик в света: развързват въжетата си, пердашат света, тъй че опасно е жените да се бутат. Вързаните хора са опасни, защото имат много силно оръжие. Говоря на символичен език: да бъдете жени и мъже. И ако моите думи след години биха ги изтълкували, ще се явят богослови и ще кажат: Какво е искал да каже господин Дънов: Жената да бъде вързана, а мъжът да бъде развързан?

Вързаният човек е човек на Любовта. Силен е той. Развързаният човек е човек на Мъдростта, следователно мъжът трябва да бъде развързан, а жената – вързана. И тогава в света ще

има съгласие и мир. И да бъдете занаят не тъй, както сте сега. Вие, жените, не ми се харесват: много жени има в мъжка форма. И няма по-отвратително нещо: мъж, влезнал в женска форма. Те са най-отвратителните неща в света. И затова се върнете: жените да турят образа на първоначалната Любов, а мъжете да турят образа на първоначалната Мъдрост.

И знайте тогава, че света ще се поправи.

Което вържете, жени на Любовта, ще бъде вързано; и което вие, мъже на Мъдростта, развържете, то ще бъде развързано. Това са думите на Христа. И следователно жените в света могат да вържат всичко, а мъжете могат да развържат всичко. Всичко е дадено в нашите ръце. И затуй направете тоя съюз: мъжете да развързват, а жените да връзват. Което на земята вие, жените на Любовта, вържете, ще бъде вързано и на небето; и което вие, мъжете на Мъдростта, развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.

Това е то учението, което е проповядвал Христос; това е учението, което Христос носи за всички вас. Искам сега да бъдете хора на Любовта! Хора – то е гръцка дума, трябва да измислите някоя нова дума в българския език. Жената да знае Любовта, а мъжът да бъде мъдър. От това се нуждае сегашният свят. Тогава и децата ви – синовете ви и дъщерите ви, – и те ще бъдат подобни на вас. Синът ще бъде мъдър, а дъщерята ще люби. А Мъдростта и Любовта, като се срещнат, ще образуват най-великите вибрации на света. Те ще изменят културата и като се срещнем, всеки ще произвежда още отдалече радост в другите.

Сега мислете върху тези думи, аз ви ги изясних, но много неща има още да се изясняват.

Което вържете, ще бъде вързано; и което развържете, ще бъде развързано.

Беседа, държана на 25 декември 1921 г. в София.

Сродните души

Да възлюбиш ближния си като себе си. (Ев. Матей 22:39)

Повидимому, този 39-ти стих е много ясен, нали? Да възлюбиш ближния си като себе си!

И целият съвременен християнски свят мисли, че разбира тази заповед и я прилага. Аз нямам нищо против този възглед. Когато някоя жена изтъче платно, по какво се познава това платно? Нали по самото изтъкаване, дали е то хубаво изтъкано или не? Ако основата на туй платно не е дотам здрава, платното се къса. Самото платно може да е изтъкано много добре, но основата му да не е здрава. Онези от вас, които се занимават с висшата математика, могат да изчислят по закона на вероятностите колко пъти от създанието на мира досега е произнесена думата любов от мъже и жени, от братя и сестри, от деца и приятели. Нека всички изчислят. Това е една философия.

Сега, по закона на еволюцията, всички ония неща, които еволюират, развиват се и растат, а всички, които инволюират – слизат, т.е. смаляват се и се разнищват.

Тъй щото човек първоначално, когато е слязъл от Бога, е почнал да произнася думата любов много правилно; обаче като се отдалечавал от Бога първичният или космичният човек, както го наричат, тази дума по съдържание почнала полека-лека да се смалява, да се смалява незабелязано и когато човекът слязъл до дъното на битието, почти нищо не е останало от тази дума – разнищила се. Туй слизване било тъй незабелязано, тъй бавно, че и този велик човек даже се самоизлъгал. И вие сега се намирате в положението на този космически човек по отношение на любовта на вашия Баща. Знаете ли на какво мяза тази любов? Тя мяза на едно парче или една част, останала от някой голям разбит кораб или параход от вълните на развълнувания океан, който го клатушка. Това парче се люшка насам-натам и казва: Е-е, любов, любов, но като излезе на брега на някой остров, казва: Слава Богу, спасих се!

Тъй че и вие, събраните тук, както и всички християни, сте изхвърлени парчета от този велик параход на брега на някой остров. Положението на съвременните хора мяза на онова, в което се намирал един английски лорд, който тръгнал от Англия с дъщеря си и слугата си да обикаля света. Случило се обаче, че параходът, с който пътувал, се разбил и потънал, и англичанинът с дъщеря си и слугата си едва успели да се спасят с лодка на един близък остров. Лордът знаел само да заповядва в Англия, а слугата му – да се подчинява; обаче като излезли на този остров, слугата, който носил малко семенца и знаел как да ги сее и обработва, станал сега господар и започнал да учи лорда и дъщеря му как да се прехранват. Така те живели десетина години на този остров.

Та и ние сега не сме господари, но господари са нашите слуги. Кои са нашите господари? Те са нашите страсти, на които ние слугуваме. Те сега ни казват: Господарю, едно време ти беше наш господар, но сега, на този остров, ние разбираме от тази работа и ти ще ни слушаш.

И тъй, колко пъти досега е произнесена думата любов? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата любов, Той създал с това целия космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата любов, всички велики същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата любов, родил се човекът. Няма да разказвам какво е станало при произнасяне на думата любов третия, четвъртия и т.н. пъти. Тъй че Господ е произнесъл досега само 10 пъти думата любов. И върху тези 10 думи почива всичката философия на кабалистите с техните сефироти. Според теософите, това е диференциране на думата любов във всички нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от Любовта. Сцеплението на материята зависи само от Любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световите зависи от Любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят.

Но сега да дойдем до тази Любов. Като се качвате нагоре, ще изучавате Любовта. Сега започвате от числото едно, т.е. ще изучавате каква част от големия кораб, който се е разбил, съставлява туй парче, на което сте се спасили.

Сега, според Божествения план, всички тия части на разбития кораб ще се съберат и от тях ще се направи един много по-величествен кораб, отколкото е бил първият. Един велик виртуоз-цигулар отива при един майстор на цигулки да поправи цигулката му, на която не могъл да свири, защото имала някакъв малък дефект. Майсторът взима цигулката, удря я силно на земята и я разбива на десетина парчета. Като видял това виртуозът, хванал се за главата от ужас и скръб, че цигулката, най-скъпото му съкровище, отива: Нищо, не бой се, му казва майсторът. Той събрал всички тези парчета и образувал от тях една цигулка, 10 пъти по-хубава от първата, тъй че ако вашата цигулка се развали някой път и онзи майстор я хвърли на земята, не бойте се за тази цигулка! Този майстор ще направи нещо много по-хубаво, отколкото е била първата. Че нашето тяло не е ли направено от множество малки, микроскопични частици? Не си правете илюзия да мислите, че е нещастие, когато в света става разрушение. Всяко разрушение е един случай да покаже Бог Своята сила, Своята мъдрост, Своето знание, Своята любов към онези, които уповават на Него. Когато Господ казва, че ще разруши света, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубав свят, отколкото е бил първият. Когато кажем, че този свят ще премине, ние подразбираме, че ще дойде друг, по-хубав от първия. Когато кажем, че този човек ще си замине, подразбираме, че той пак ще се роди, и то по-добър от първия. Това е правилната философия.

Сега да дойдем до Любовта. Ще кажете: Побеля ни главата от любов! И действително, всички глави все от любов са побелели. Ами дето ядем, това е от любов; дето се обличаме, това е все от любов; дето се учим, все от любов; дето се съдим, все от любов. Любовта създава и радости, и скърби, тя е причина на всичко. Който разбира Любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който разбира Любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Под думата себе аз разбирам Божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те, и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любят, дето се женят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. Когато се разрушил онзи кораб, тези души се изгубили, омотали се в материята и днес те се търсят. Ще ми възразите: Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората? Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: Моят възлюблен, той е! И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата, и тя казва: Не е той. Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: Не е тя. Всеки се намира в положението на английския реформатор Джон Уеслей, който се влюбва в една мома, оженва се за нея, но три дни след женитбата си казва на приятелите си: Не си струва човек да се жени. – Защо? – Не е тя, не е моята душа, която аз търсех.

Христос казва: Да възлюбиш ближния си, т.е. да възлюбиш ближната, сродната душа. Имайте предвид, че когато вземам думата душа, аз я употребявам като една мярка. Ако ти не можеш да любиш близката си душа, ако не можеш да любиш душата, с която си излязъл, никого не

можеш да любиш. Като себе си, казва Христос, а не извън себе си. От думите като себе си, от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: Как, колко ми е горяло сърцето, по цели нощи не съм спал? Ако не си спал по цели нощи, това не е още доказателство, че си любил. Като те набият и ти счупят крака, спиш ли? По цели нощи не спиш, не можеш да се обърнеш. Като си счупиш крака, това от любов ли е? Аз се чудя на хората, когато казват: От любов не мога да спя. Че каква е тази любов, която гори?! Ума си щях да изгубя! Каква е тази любов, която взема умовете на хората? И сега имаме много писатели, автори на романи, които пишат, че героят и героинята припаднали. Пишат туй, което не е. Ами че аз мога да накарам всекиго да припадне. Не само аз, но и всеки от вас може да стори това. Като го хлопнеш по главата, ще му припадне. И тогава казват: Припадна му. Не, не, това не е философско разглеждане на думата любов.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Не да го любиш, а да го възлюбиш, се казва. Казваме на български език: възлюбвам и любя. Думата възлюбвам е по-силна от думата любя. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване, в него има един процес на възрастване.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на своята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Когато Христос казва: Да възлюбиш ближния си, той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя на своето възлизане. Туй, което се казва посвещение, ще стане, когато намериш учителя си, а той – своите ученици. Всичката тайна седи в това – да намериш своята възлюблена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? Дайте ми една опорна точка, за да туря своя лост, и ще вдигна цялата земя. Следователно този ближък, когото трябва да възлюбиш като себе си, той трябва да ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? – Любовта. И тогава всички действия ще стават правилно. Любовта не е едно греховно чувство. Преходните неща са само материалните неща, те са сенки. Сенките прехождат, защото земята се движи, върти се, и в нейното движение сенките постоянно се менят.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Това не значи да се слееш с ближния си. Тук няма сливане. Не да му кажеш, както някои се изповядват: Аз съм готов да ти стана роб, това не е Любов. Някой казва: Аз съм готов да жертвам всичко за тебе. Но и в жертви не седи тази Любов. Тази Любов с жертви не се откупва.

Прочетете второто послание към Коринтяните от Павла, 13-та глава, там се казва: Ако пожертвам всичко, а Любов нямам, нищо не се ползвам. Това не е Любов. Може да направиш всички жертви, тези жертви са за тебе, ти искаш да се жертваш. Що ме ползва твоята жертва? Не, Любовта изисква нещо повече от жертви. Жертвата е само закон за изкупление на нашите грехове. Когато човек изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрез закона за жертвата. Самопожертвуванието е само закон да възстановим своята първоначална чистота и след като я придобием, ще имаме основание да видим Бога, а като видим Бога, ще придобием онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бъде първият ден на нашата еволюция, денят на изгряването на слънцето. Това слънце, като грее хиляди години в нас, ще издигне душата до оная висота, на която тя е била, преди да се разбие нашият кораб.

И тъй, с жертвата се придобива чистота, с чистота се туря основа да видим Бога, а с виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейният живот. Следователно, когато кажем, че трябва да любим, подразбирам, че трябва да започнем да живеем.

Сега, в първата заповед – Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила, Христос дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателният живот. Умът, това е самосъзнателният живот. Душата, това е подсъзнателният живот, а силата на духа, това е свръхсъзнателният живот. Следователно вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на

Духа и ще турите сърцето на противоположния полюс, защото животът не седи в самосъзнанието и съзнанието; това са преходни етапи, през които душата трябва да мине. Това е движение.

Ти очакваш бъдещето си благо. Можеш да се радваш на неща, които в миналото си преживял, или пък на неща, които в бъдеще ще преживееш, но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастието си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже. В съзнанието всякога има едни жило на горчевини – те са процеси на чистене. В съзнанието и самосъзнанието спада законът на жертвите, защото в тях ние почваме да виждаме своите грешки, постъпките на миналото, и тогава, в подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко от миналото си, в свръхсъзнанието на Духа, който сега слиза и твори, който носи бъдещето знание, т.е. онова, което Бог сега твори в света, само тогава ще почне да се проявява между тези два полюса Божествената Любов.

Сега аз виждам, че във вашите къщи често има някакви останки. За пример, някой ходил на Света гора, донесъл си някое малко парченце от там и го туря в къщата си като светиня. Друг ходил на Божия гроб, донесъл от кръста на Христа нещо, оставил го вкъщи. Трети взел от космите на някой свой приятел и ги държи като муска. Някой прибрал половин писъмце от някой свой приятел, на което другата половина изгоряла, и скрил го. Целият ви живот се състои все от такива останки от вашите минали животи. Оставили сте ги по долапите и ходите да ги преглеждате, като постоянно пъшкате: Ух! Не, престанете вече с тези пъшкания, защото пъшкат само хора, които са преяли. В Любовта пъшкане няма, затруднения няма, умопобъркване няма, обезсилване няма, смърт няма. Тогава има един велик живот вътре.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Правило е човек да обича себе си, защото себе си донякъде познава. Онзи другият, когото ще възлюбиш, той ще мяза точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затуй, според закона на Любовта, ако искаш да любиш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти – нито си по-горе, нито си по-долу. Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре, не от сегашния ваш живот, не от сегашните ваши чувства. Има големи наслоения, трябва да очистите всичко това, за да разберете Любовта. Сега, когато човек изучава Любовта, изисква се най-голямо геройство. Щом дойдем до Любовта и започнем да я изучаваме, казваме тъй: Какво ще стане с мене, какво ще стане с общественото ми положение, с децата ми, какво ще стане с моите вярвания? Ти никога няма да намериш истината, ако разсъждаваш така. Ти трябва да имаш смелостта на онзи американец... на кого? Ще ви приведа един пример. Близко под Ниагарския водопад американците опъват едно дебело въже и опитват дали ще се намери някой да мине по въжето с върлина, сред рева на този голям водопад. Измежду всички американци се явява един, който взима върлината и минава по въжето. Първия път той минава с върлина, втория – без върлина, а третия път взима на гърба си друг един и с него минава по въжето. И този, който минава по въжето, и онзи, който е на гърба му – и двамата са герои. Това са двете души, които са излезли от Бога. Те трябва да минат над този голям рева на водопада. При най-малкото колебание, при всяко малко нарушение на равновесието всичко е изгубено.

Аз не ви казвам да правите още сега тези опити, но само ви насърчавам. Най-първо ще минете по въжето на един по-малък, по-тесен водопад, та като минете, да не се удавите; после ще минете през по-широк и най-после – над течението на онзи голям водопад.

Да възлюбиш ближния си като себе си!

Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И тук е великият закон: Дето има двама души, събрани в моето име, там съм и аз. Тези двама, това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон, да не си правите никаква илюзия, никаква измама. Често цитирате този стих: Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз.

Двама или трима, събрани в чие име? – В името на Любовта. Които са разбрали туй учение, те са дошли до Божествената същина, отдето именно започва растенето. И тогава Любовта ни към големите и малките работи трябва да бъде еднаква. Ако имате една семка от ябълка и една малка ябълка, каква трябва да бъде любовта ви към едното и към другото? Ще кажете: Аз обичам ябълката повече, отколкото семката. Любовта към семката е по-безкористна, отколкото любовта

към ябълката. Ти ябълката обичаш повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но ако можеш да обичаш семка, любовта към нея ще бъде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази семка, трябва да виждаш еднакво и във великото – малкото, и в малкото – великото. Така, ние не бива да се заблуждаваме от нашите външни черти. Някой път нашето лице е по-правилно, носят ни по-симетричен, правилен, по-стройни сме, и хората, като ни погледнат, казват: В него има нещо хубаво, обикнат ни. Когато видиш някое слабо, хилаво, болно дете, казваш: Нищо няма да излезе от това дете. В това малко дете има толкова вложено, колкото и във възрастния, защото духът на това малко дете функционира на друго място. Този дух в Божествения свят е същото, каквото е духът на възрастния тук. Там любовта е еднаква между всички същества. Като казвам еднаква, как разбирате това? Не еднаква по степен, но еднаква в своите проявления, и във великите си проявления Любовта е еднаква. Ако някому в небето направите най-малката, микроскопическа услуга, той е толкова доволен, колкото ако бихте му дали целия свят – безразлично е. Но на земята не е тъй. Ако на земята те нахранят хубаво, турят те на меко легло, направят ти хубав костюм, започваш да пишеш за тях добре във вестниците. Казваш: Тези хора са благородни. – Защо? – Нахраниха ме с кокошки, баници, туриха ме на меко кресло, направено с пух от патици. – Но ако тези хора са те нахранили с малко мамалига, ако са те турили на някое кораво легло, като излезеш от тях, ще кажеш: Много проста работа беше. Сега туй сравнение е по отношение на любовта у съвременните хора. Тя мяза на същото нещо. Дето има заклани повече патици и кокошки, там има и повече любов. Дето няма толкова патици, кокошки и баници – там има по-малко любов. На небето не е така.

Да възлюбиш ближния си като себе си!

Ти от себе си искаш ли нещо? За самия себе си жертваш ли нещо? Като си гладен, режеш ли нещо от своето месце? – Не режеш, но всякога очакваш някаква кокошчица.

Та сега, Христос казва: От ближния си няма да пожертваш нито един косъм, нито един мускул за своето благо. Това, както го разбирате, не е за обикновените хора. Ако вие разрешите вътрешно този въпрос, вие сте разрешили всички други социални въпроси в света. Ще ви приведа един малък пример. Преди 5,000 или 6,000 години в школата на Бялото Братство в Египет се явява за пръв път една от царските дъщери като ученичка. Главният учител от тази школа, за да опита дали царската дъщеря е готова за онова учение, което ще и? се повери, трябвало да направи следния опит с нея: един ден той се превърнал в един малък гълъб – великите учители имат туй свойство. Той отива като гълъб в дома на своята ученичка, но в същото време произвежда в нея едно болезнено състояние. Явява се слугинята и и? казва, че трябва да се направи една жертва, за да оздравее. С това искали да я опитат, дали тя ще пожертва този гълъб за своето здраве. Хванали този гълъб и го турили в един кафез. Учителят на опит познал какво е намерението на тази ученичка и докъде е достигнала тя в развитието си. Въпросът бил решен: принесли гълъба в жертва, за да оздравее царската дъщеря. За това отложили влизането и? в школата. Даже и досега още жени в Бялото Братство няма. Докато вие сте жени, никога няма да влезете като членове, като души в Бялото Братство. Дотогава, докато човек иска да живее, той е жена. Дотогава, докато човек иска да живее, той е мъж. Всеки, който иска да живее, той живее като другите, а когато той жертва себе си за другите, той вече се е издигнал на една степен по-високо. Та като казвам, че и досега в школата на Бялото Братство няма жени, не разбирайте жени по форма.

Да възлюбиш ближния си като себе си!

Искам да ви дам една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпрос има писано на много места. Даже и в сегашната литература вие ще намерите писано, но това са само сенки, а такъв въпрос досега не е разглеждан. Вие трябва да се чувствате като души. Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от своя ученик. Ако ученикът иска сам да се жертва за своето самоусъвършенстване, да добие своята първоначална чистота, може, но учителят няма нужда от неговата жертва. Следователно ние трябва да жертваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвате, не казвайте, че се жертвате за Господа. Не се жертвате за Господа, а за вас. Ами Господ за кого се жертва? – За себе си. Ще кажете: Туй е криво схващане. Да, за себе си. Ние го опорочихме и следователно, за да се очисти от нашите пороци, от нашите грехове, той трябваше да се самопожертва, за да добие първоначалната си чистота. А туй на човешки език значи: Господ се жертва за себе си, та като очисти себе си, очиства и нас, понеже и ние влизаме в Него. Той се

жертва за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттам излизат Павловите думи: Бог беше в Христа, и примиряваше света със себе си. Значи, за да го примири, трябваше да докара тази първоначална хармония в себе си, т.е. да принесе Сина си – любовта си, живота – в жертва.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Тогава ще ви запitam: намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпрос: Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим? Този въпрос не го зачеквам. То е все едно, като да ме попитате: Какво да правим с нашия костюм? Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето е женене. Този велик въпрос не стои в свръзка с това. Жененето е закон на самопожертване. Като се ожениш, какво правиш? – Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертване, за да добиеш своята чистота или да изкупиш своята карма, както казват индуците. Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и възплътят по този начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: И ще се вселя между тях, и ще живея в тях. И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, възплътване. А сега жената, като ражда, колко пъшка, вика бабите и колко пъти помисля да пометне детето. Не е въпросът там. Това е жертва. Когато дойде законът на вселяването, ние ще бъдем вече в Царството Божие и оттам ще дойде истинското разбиране – да познаем Бога. Аз не говоря за сегашната епоха, а за истинската, но това не значи, че трябва да напуснем живота си – ни най-малко. Ние трябва да довършим работата си. Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя някой лош човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също тъй ревностен в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашните, и добри, и лоши хора, са все под един и същ знаменател. Всички са добри. Кога? – И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, добър е, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го побутнеш! И най-лошата змия, като е нахранена, добра е, но когато е гладна, посмей да се приближиш до нея! Тъй щото ние често казваме: Той е благороден човек. Казвам: Той е нахранен човек. Но за да го познаете дали е благороден човек, оставете го 12–24 часа гладен и опитайте се да го побутнете. Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да се не мени нашето съзнание.

Следователно, когато Христос казва: Обичай ближния си, то значи, че ще дойдем до положението да познаваме своя ближнен. Казвате: Аз измених мнението си. Да, той е тъй изменчив, като тебе. Даде ти 1000 лева, добър е; вземе си ги назад, лош е. Значи всеки момент ще изменяш мнението си за характера му. Добрият човек всякога остава тих и спокоен: знае, че неговото богатство никой не може да го вземе.

Да възлюбиш ближния си като себе си! Под туй себе – теософите го наричат висшето аз – се разбира да се пробудиш, да любиш тази своя близка душа.

Сега, само като прилагате този закон, ще започне да се въдворява хармонията между вас. Аз съм решил – в бъдеще вече няма да говоря за примиряване. Това е много банално: Хайде да се примирим! Аз лесно мога да примиря всинца ви. Аз съм майстор да примирявам, имам това изкуство. Някой ви изял нещо, изял ви 1000 лева. Плащам му ги. Сърдиш ли му се сега? – Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямал костюм. Купете и? костюм. Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искат, в 12, 24 часа са доволни, примирени. Като изпратиш децата им в странство, като увеличиш заплатите им, като им доставиш печено месо, това-онова, казват: Е-е, дошъл е един добър човек на света, той е Христос. Светът на добре отива, може да го последваме. Този Христос може да царува само 12 часа. По тоя начин поставен въпросът, Христос можеше да го разреши, обаче той не зае така да го разрешава. Ние ще разрешим въпроса по друг начин, съществено. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам изплащане на кармата. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и любите ли я както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: Да, но аз искам да си я постисна малко. Щом речеш да я постиснеш, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките,

стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: А-а, аз те обичам. Но чрез това ние взимаме. Виждал съм някога, вземат едно мехурче, пълно с въздух, вдигат го, постиснат го, то се изпразва. Вземе шишенцето, глътне, глътне, после го тури в джоба си и казва: Колко го обичам! Щом се изпразни шишенцето, глътне, вече не се обича. Това са лъжливи понятия за Любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гладенето, от сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, туй подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ такава едно проясняване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, отгътък млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо! Как мислите, как ще Го видите? Сега току пъшкате. Не, не, слушайте, така постъпват само децата, които са навикнали да гледат през дупчиците, та и сега, като дойдат, казват: Чакайте да погледнем през дупчиците. Не, сега ти си в широкия път, няма защо да гледаш през дупчиците. Някой напъне очите си да ме гледа, казвам: Няма защо тъй да ме гледаш, какво ще познаеш? За да ме познаеш, намерил ли си своята близка, сродна душа? За да те позная, трябва да намеря своята близка, сродна душа. В тези два полюса започва да действа Божественият принцип и да се проявява Бог. Това е великото начало, което трябва да турите като основа. Не си правете илюзии! Някой път дойде във вас някое възбуждение, мислите, че сте в рая, но след половин час мине настроението ви, мислите, че сте в ада. Някой път казвате: Струва човек да умре, след половин час – Не струва човек да умира. Това е Петрово! В Любовта има нещо устойчиво. Не казвам, че това произтича от нас. Ние сме като една опорна точка в един кинематограф на вселената. Всичко, което става в ума ви, всички мисли, които ви идват моментално, те не са ваши. Следователно вие си правите илюзия, че мислите, които ви идват и ви се взимат, са ваши, и скърбите за тях. Те са чужди, няма защо да се радвате и скърбите за чуждото.

Христос казва: Да възлюбиш ближния си като себе си. Първо, ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и само като приложите тия методи в живота си, ще намерите своята сродна душа, и като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. Ако аз съм милиардер, няма защо да разправам това. Ако аз познавах и цялата вселена, не ми трябва да правя реклама из вестниците, няма защо да разправам на българските журналисти, че зная това. Какво ще ми придадат те? Аз с тях ще се разправам за лук, за чесън, за Македония и Тракия, за Англия и Германия, но за същественото – никога! Един ден, когато някой заслужил човек умре, те казват: Еди-кой си светия тъй направил. Нищо не е направил. Този светия, за когото пишете, вие не го познавате. Евреите от 2,000 години още не са познали Христа. Християните го въздигнаха до седмото небе. Евреите казват: Колко са будали тези християни! Питам: Кой са по-умни, християните ли, или евреите? Евреите могат да ни съдят, да кажат: Вие ако вярвате в Христа, ние сме поне по-искрени: не вярваме, но поне не лъжем. Лоши хора сме, но поне не лъжем, казваме си право: не вярваме в Христа, не искаме да приложим Неговото учение. А ние християните? – Христос това казал, онова казал, но не прилагаме Неговото учение. Лъжем, че го прилагаме. Тогава питам: Какво е туй приложение на лъжата? Не е вярно, не е вярно, че сме християни. Е-е, тук има евангелски проповедници, православни свещеници, владици и други, те нали са турени от Христа? Но идете само и ги запитайте нещо за мене, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че аз съм демон, сатана, лъжец. Защо? – Аз зная от какво произтича това. Да съм на тяхно място, и аз ще говоря тъй. Но благодаря на Бога, че не съм на тяхно място, при техните изкушения, и казвам: Благодаря, че те носят моя багаж. Та ние трябва да бъдем последователни в нашите вярвания. Ще кажете: Аз вярвам в Бога. Не, бъдете искрени. Ако вярвате, поне малко прилагайте.

Да възлюбиш ближния си, като себе си!

Сега, като излезете от тука, ще започнете по вашите стари методи: Еди-коя си сестра не прилага туй учение. Не казвам, че вие сте лоши, вие сте по-добри от мене. Туй учение едва сега аз го прилагам. Вие сте го приложили малко, като християни, а аз го прилагам като евреите. Не, всеки от вас ще намери своята сродна душа и като дойдете при мене, ще кажа: Радвам се, че Бог е влязъл във вас. И ще влезете с радост в Божия храм, и само тогава можете да славословите Бога. Как ще го славословим? – Само чрез закона на тази велика Любов, която може да прозре във вашите души.

Някой от вас ще каже: Ние сме много големи грешници. Не сте много големи грешници, аз не ви намирам за такива, но погрешката ви е там, че искате много да живеете, а не знаете как да живеете. Тогава ще ми зададете въпроса: Ами нашите вярвания в Христа от толкова години, ами молитвите, които четем, ами на църква дето ходим, де остана всичко това? – Ами Христа намерили ли сте Го? Аз не казвам, че не сте Го намерили. Бог е оставил хората да Го пипат. Преди 2,000 години той е говорил чрез Христа. Среждали ли сте този Христос, да поговорите нещо върху Неговото учение? Можете ли да кажете поне един ясен сън, в който Христос да ви е разказвал нещо от Своето учение? Положителна философия трябва да има човек, за да види Христа. Туй чувство искам да видя пробудено във вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, но само че малко по-другояче. Той казва: Нито жена без мъж, нито мъж без жена. С това той подразбира, че двата сегашни принципа – мъж и жена трябва да се слоят в една душа, и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде между тях третият.

Сега някои ще се обезсърчат. Не искам да се обезсърчавате. Това е по отношение на Мъдростта. Ако всички ние имаме туй състояние, то когато дойде тази велика Любов, бихме вдигнали цяла София. Ако аз бих имал само една опорна точка у вас, бих вдигнал цяла София на лоста си. Но колко пъти във вас се явява съмнение! Ще дойде още по-голямо съмнение. Когато Христос се възнасяше, присъстващите се усъмниха в Него. И вие, като тия верующи, ще се усъмните дали видяхте или не. Само когато дойде онзи велик закон – да възлюбиш ближния си като себе си – вие ще бъдете на пътя на същинското знание.

И тъй, не считайте, че жертвата е Любов. Жертвата е само примирение. Чистотата в нея е основа. Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух. Това, дето са казали старите гърци: Познай себе си! – и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието; значи човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират. И децата ви ще ви разбират, и вие ще ги разбирате, а сега децата казват: Майката трябва да се пожертва. Майката някой път казва: Децата трябва да се пожертват. Държавата казва: Моите поданици трябва да се пожертват. Всички искат жертви. Не, ще започнем новата култура без жертви. И Давид в един от своите псалми казва: Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за Тебе са сърце чисто и смирено, и дух съкрушен. Значи, като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът няма да те спасят. Давид казва: Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от Тебе, само там ще те потърся.

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на Любовта. Днес, като е нова година, ще го потърсим по новия начин и по стария начин. Ние ще направим като Давида, който отишъл при Саула. Саул му дал нови оръжия, но той, като походил малко с тях, с тези нови научни инструменти, казал: Това не е за мене, съблякъл ги и си взел своята прашка. Ние започваме с това-онова, с наука, но туй, което имаме, още не е наука. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от неговото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една неделя, не говори нищо, но като си отивал, много нещо е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувствания и желаниа. Като отидеш в някое кафене, ще се вмиришеш от тамошната миризма. Туй е същото, както действието на влагата и слънчевите лъчи върху растенията. Такова мълчаливо въздействие произвеждат те. Тъй че туй знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа. Като го добиете, няма да постъпите като Архимеда, който излязъл от банята и извикал: Еврика! И какво намерил? – Колко струвала златната корона, колко тежала! Вие няма да мязате на Архимеда, а ще намерите туй, което ще преустрои целия ви живот. Ще кажат: Този човек преустроил живота си.

И сега, турете това начало, за да се измените. Иде времето, за което апостол Павел казва, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим.

И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама – вие и вашата сродна душа, вашият ближен. Нея да намерите!

И тъй, Христос казва: Да възлюбиш ближния си като себе си!
Беседа, държана на 1 януари 1922 г. в София.

Целуване ми не даде

Ти целуване ми не даде: а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми.

Аз ще засега сега произхода на целувката, т.е. ще разгледам принципно какво нещо е целувката. Ако това беше се случило с някоя целомъдрена мома в някоя скришна стая, или с някой момък, всичките съвременни вестникари знаете какво биха писали за дъщеря ви – ако е ваша дъщеря, разбира се. Това е един епизод – тъй го наричам аз – или един инцидент, или една случка, станала още преди 2,000 години с една от големите грешници и развратници, които светът познава. Разврат от любов, разврат по любов, защото има и разврат и без любов.

Сега аз се пренасям 2,000 години назад. Тази жена се приближила до одного от най-великите човеци, който някога е слизал на земята; най-чистият човек, който някога се е явявал на земята; най-възвишената душа, която някога е посещавала този свят; най-великият дух, който някога е озарявал човешката мисъл.

Ако би решил Христос да дойде днес в съвременния свят, аз не зная каква форма би взел, как би се явил и как щяха да го посрещнат съвременните културни хора. – Както тогава ли? – Навярно много по-добре, отколкото тогава. И не ще съмнение! Днес има толкова много църкви, съградени в Негова чест, в Негово име, има повече от 500,000 Негови служители – цяла една армия, все пак ще му направят един отличен прием, поне официално. Официален прием лесно се извършва: заколва се някой угоен пуяк, да тежи поне 12 килограма; българинът, като го претегли и тежи 12 килограма, казва: Угоен е този пуяк, от него би се направила отлична чорба, а тъй, знаете какво нещо е мазничка, пуйча чорба, с малко изцеден лимон, а джигерчето и воденичката му, тъй ситно нарязани в супата, та като ви падне по едно малко джигерче!... После този пуяк напълват вътре с ориз, стафиди, фъстъци, това-онова, опечен, зачервен, та като ти отрежат едно такова зачервено парче, ще кажеш: Хайде, хаирлия да е, Христос е дошъл на земята. Или, най-малко, ще опекаят едно от тези малките, по 10–12 килограма, прасета, които ги закалят сега за Коледа, хубаво опечено, слагат го на масата, с малко винце, всички да се наядат за това, че Христос ни е посетил. Това е официалният прием, и след туй ще има речи и благодарности, че е благоволил да дойде. И от него ще има отговор, че са го приели добре. Това предполагам да е тъй, не казвам de facto. А тук, в къщата на Симона, има друг прием. Приели са го, без да му опекаят прасенце, и нито целувки е имало, нито пък нозете му са омили, а са му дали един обикновен прием, какъвто евреите са могли да му дадат.

Влиза тази жена, нахална ще я наречете, безочлива, съвсем безочлива, за да се приближи до най-чистия човек. Представете си каква смелост, каква нахалност, какви дебели очи имала тя! Побезочлива жена от нея не зная! Употребявам съвременния език. Ще кажете: Бива, бива, но такава нахалност! Но ела че тази велика нахалност е хроникрирана в Евангелието, и се поставя за един отличен пример.

Знаете ли какво е казвала тази жена, като е целувала нозете на Христа? Сега ще ви обясня. Тя е казвала: Господи, зарад Тебе извърших всички тези престъпления, като Те търсих. Тук мислех, че си Ти, там мислех, че си Ти – всички престъпления съм направила все зарад Тебе. Това го направих не от зла воля, но няхах в себе си тази Мъдрост да Те познавам, а сега, сега вече Те намерих. Аз представям тази жена като един идеал на Любовта: пък и не се церемони да изказва любовта си пред цял свят. Тя казва: Да става, каквото ще. Аз съм оцапана вече, да говорят, каквото искат, ще целувам публично, пет пари не давам за мнението на хората.

Сега, защо целувката се счита по някой път за незаконна? Аз имам тук едно математическо разрешение на целувката, изразено в геометрична форма: Какво означава тя по правилата на висшата, трансцендентална математика? – Буквата Ц означава произхода на целувката. Буквата Ц представлява един квадрат, който по-напред е бил затворен, понеже всички престъпления, всички борби в света стават все в ограничено място, което квадратът обема, т.е. във всяка жива твар, която се ограничи в каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода произвежда престъпление. Следователно целувката е един пряк начин да се освободим от злото.

Тъй че целувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата Ц. Туй в природата аз наричам цъфтене. Следователно онзи, който иска в природата правилно да се освободи от злото, от ограничението, което е над него, непременно трябва да махне горната затворена линия, за да възприеме слънчевите лъчи – трябва да бъде отворен квадрат. В природата трябва да има цъфтене. И у хората цъфтенето съвпада с целуването. Когато целунем някого, ние му казваме: Пътят на твоето спасение е да цъфнеш. Туй означава целувката. Кой трябва да целува? Ние казваме, че слънчевите лъчи целуват цветето. Не, онзи, който е дошъл вкъщи, стопанинът в къщата ще го целуне. Ако си стопанин, ти, дъщеря ти, син ти ще се изредите да го целувате. Ако целува гостът, това не е правилно.

Следователно мога да ви кажа, че Христос беше на гости у тази жена. Тя беше наела стая в къщата на Симона, който даваше банкет на Христа, и когато Той дойде, тя непрестанно Го целуваше. Тя постъпи според законите на природата, по закона на цъфтенето, за да покаже, че спасението е там. Значи тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си, за да възприеме тези Божествени лъчи – обърна се на едно цвете. Христос казва: Понеже постъпи тъй умно, прощават ли? се всички грехове, които е направила в миналото.

Някой път ще се спра да изтъквам какво означава грях и погрешка. Сега ще ви оставя в старите ви идеи за греха. Когато човек не знае как да цъфти, и целува, той винаги е в квадрата, неговият врат е, както на онзи вол с рогата. Волът едно време е направил рогата си, за да се брани, но човекът, като го е хванал за рогата, създал буквата В и от нея образувал хомота, в който го впрегнал. Ние казваме велик човек. Кой е велик човек? – Велик е онзи човек, който сам може да се впряга и разпряга. Весел човек е онзи, който има хомот, впрегнат е. И двамата са весели. Тогава в какво седи развързването на вола? Тази единица отгоре на буквата В трябва да се премахне, за да остане той свободен. Защото ти може да си вързан и развързан не само с въже, но може да си съзнателен като човек. На вола турят оглавник, а човек се връзва със своята дума, със своето съзнание. Следователно разумното връзване става по закона на свободата.

И тъй, целувката, според нейния произход, е начинът, по който ние можем да се спасим от злото, което съществува сега в света. Какво нещо е устата? – Долната устна означава Любовта, силите, които съзиждат – те имат един произход, – а горната устна означава Мъдростта. Любовта и Мъдростта в Божествения свят съставят основата, върху която живеят всички живи, велики същества. Следователно, когато целувам някого, това означава, че аз се ангажирам да служа на тази велика Мъдрост и Любов, които съставляват Божествения свят, и да живея съобразно с тях.

И тъй, на онзи, който ви целува, вие сте му гост. За да целунете някого, Господ трябва да е в него. Това е истинската целувка.

Вътре в Христа кой живееше? – Сам Бог. Тази жена разбираше закона – тя целуваше Христа, а не Той нея. Следователно ние можем да целуваме само Божественото. Някой казва: Защо не ме целуваш? – В тебе живее ли Господ, в тебе ли е? Ако не е в тебе, аз не бива да цапам устата си. Единственото същество, което може да целунеш и което може да донесе твоето спасение, е само светлината. Цветята се разтварят, за кого? – За светлината. Има ли светлина, те я възприемат. Тези слънчеви лъчи, тази слънчева светлина целува цветята, тя произвежда техния чудесен растеж. И тъй, въпросът е решен. Когато ви питат: Може ли двама души да се целуват едновременно? – Не може, то е немислимо. Или мъжът ще целува, или жената; или братът, или сестрата; или господарят, или слугата. Тъй седи законът. Двама, които се целуват едновременно – не разбират този закон, и от такава целувка не може да има никакви добри резултати. Двама, които се целуват, мязат на двама банкери, които оперират със своите капитали в една и съща къща; непременно там ще има ританица.

Сега се поражда от това във вас едно криво разбиране. Не е въпросът, кой те е целунал, а кого си целунал – това е въпросът. Аз не говоря за това, кой те е целунал, а въпросът е, кого си целунал. Дяволът целува. Когато някой пита кой те е целунал, подразбирам злото, а кого си целувал – подразбирам Господа. Значи има две целувки. Ако целунеш една жена, тя казва на мъжа си, че еди-кой си я целунал. Има право. Тази целувка не е Божествена. Но ако тази жена целуне Христос, друго е. Кого е целувала? Ако запитате туй цвете кого е целувало, ще ви каже: Слънцето, слънцето съм целувало. Тъй както съм хубаво, слънцето ме е направило. Като съм целувало слънцето, всичките ми грехове се простиха, слънцето ме въздигна.

Христос се обръща към Симона и му казва: Ти целуване не ми даде. Този Симон е бил един културен човек, като нас, съвременните. Като видял, че тази жена целува нозете на Христа, той си казал: Този човек минава за пророк, за учител, който всичко знае, чист и свят е, а тук от толкова време една жена му целува краката, не знае ли той каква е тя? Аз да бях на негово място, 10 пъти досега щях да я изпъдя! И тогава Христос се обръща към него: Симоне, имам да ти кажа нещо. А той казва: Учителю, речи! – Някой си заемодавец имаше двама длъжници: единият му бе длъжен 500 динари, а другият – 50. Числото 5 е, което преодолява тук. Едното число означава духовния човек, а другото – светския, плътския човек; единият, който разбира нещата само вечно, а другият, който разбира нещата временно.

Като изучаваме Христовото учение, ние не бива да правим погрешката на онзи слуга на свети Антоний. Туй учение трябва да го разберем правилно, понеже то е обосновано на велики закони, на живи закони, които ние, сегашните хора, можем да приложим. Каква е погрешката на слугата на свети Антоний? Това е един анекдот, доколкото е верен, не зная. Аз го взимам, за да разясня принципа. Свети Антоний бил поканен някъде на гости и тръгнал със слугата си. Той яздел на кон, а слугата му – на магаре. Обаче свети Антоний имал противници, които искали да го спрат на пътя му. Вечерта спрели на един хан. Дошли противниците му, отрязали главата на коня и на магарето, като си казали: Не трябва да ходи на гости, стига му дотука. Сутринта дохожда слугата, иска да извади и приготви коня и магарето за път, но вижда, че главите им са отрязани. Съобщава за това на свети Антоний. Той му казва: Нищо, прилепи ги и ще вървим! Слугата в бързината разменил главите, на коня турил магарешката глава, а на магарето – конската. Свети Антоний се качва на кон с магарешка глава, а слугата му – на магаре с конска глава и тръгнали. На съвременните хора главите им са разместени. Мъжете мислят като жените, а жените мислят като мъжете. Казвате: Тогава как ще се разреши въпросът? – Конската глава – на коня, магарешката – на магарето! Нещата трябва да бъдат тъй, както са създадени първоначално, а не да се тълкуват. Казвам: Тази конска глава да се снесе от магарето, а магарешката да се снесе от коня! Това значи тълкуване – да дадеш едно правилно разяснение на онзи велик закон, върху който се градят сегашните наши закони. Каквото е говорил Христос, туй учение, с неговите основни принципи, може да се приложи още сега. И след хиляди и милиони години пак същото ще бъде. Любовта, и до скончание на века, и след скончание на века, ще бъде същата. Като казвам същата любов, подразбирам същата по субстанция и есенция, а не по форма. Виждали ли сте как изгрива слънцето сутрин? Така е и с Любовта. Тя ще се усилва, усилва до зенита си, после ще залезе, а при новото зазоряване пак ще се усили. Следователно във всички свои проявления Любовта се усилва. Затуй трябва да се приготвим да изнесем, първо, великото – Божията Любов. Вие не сте усещали още онази Любов. Ако тази Божествена Любов, с която беше въодушевена онази жена, която целуваше краката на Христа, хората биха я приложили, светът днес би се спасил. И ако ние се поставим на това становище и се запитаме защо се учим, защо ни е знанието в света, отговаряме: Знание – това е познаване на Бога. Всичката философия в света седи в това – да познаем Бога в неговото есенциално проявление, да го познаем във всичките негови материални проявления в света. Това е великата наука в света.

И тъй, всички съвременни борби, които сега съществуват, не са нищо друго, освен познаване на онзи истински Бог, който ще внесе великата Любов, която служи за растене, цъфтене, за връзване и узряване на този плод. Върху вътрешния смисъл на Любовта няма да се спирам, понеже това е една велика задача, която вие трябва да проучавате. Да говоря за Любовта, то е тъй безсмислено за мене, както да ви говоря за тази трансцендентална математика, за висшата Божествена математика. Всички числа имат свои съотношения. Числата от 1 до 10 имат свои съотношения. Казвате: Аз зная какво означава числото 1. Туй число има без край съотношения. То може да има хиляди проявления с хиляди качества. Познаваш ли го във всичките негови качества? Може да означава един килограм вода, може да означава един килограм от човешкия мозък, може да означава един килограм въздух и т.н. И какви ли не други съотношения има единицата! Като дойдем до числото 2, трябва да знаем и неговите съотношения. Трябва да знаем какво означават числата: 1, 2, 3–10. Това е проявление на първичния Божествен свят. Следователно първата целувка е образувала единицата: целувката е извадила първата единица. Когато искаш да бъдеш пръв, то значи, че пръв може да бъде само онзи човек, който може да отваря квадрата. Някой казва: Аз искам да бъда пръв. Питам: Знаеш ли науката да отваряш квадрата, знаеш ли науката да

целуваш? – А, колко съм ги целувал! – Ти, като онази грешница, знаеш ли да целуваш нозете на Христа, на най-великия човек, т.е. твоята уста занимавала ли се е с есенцията и субстанцията на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост? Вкусвал ли си ги като плод? Защото като се вкусят Любовта и Мъдростта, това е тъй приятно, както когато вземеш един плод и кажеш: А-а, колко хубав! Това е субстанцията на тия основи, върху които почива Божественият свят. И затова Христос казва: Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който Ме яде, ще има живот вечен. Как? – С устата си. Думата ядене подразбира всякога размножаване. И който ме целува – цъфтенето подразбира отваряне на този квадрат. Сега аз ви питам: Вие сте нещастни, нали? От какво произтичат вашите нещастия? Все зарад Христа. Вие търсите Любовта и в името на тази Любов може да направите хиляди престъпления. Вие може да видите една красива жена и казвате: А-а, там е любовта. Целунете я, но като я целунете, казвате, че не е тя. После във вас се явява едно отвращение, една омраза. Най-първо дяволът те е излъгал да я целунеш, после идва Господ и казва: Не е тя. – Като не е тя, ще взема ножа, хайде ще я пробода. Господ пак казва: Няма да я прободеш.

Представете си сега една съвременна жена, или мъж, които са извършили такова престъпление, като тази блудница. Ще ме извините, аз нямам ни сянка от умисъл да вземам някоя от вас. Да си представите за момент една такава жена, която е извършила едно престъпление, взима че целува краката на мъжа си и казва: Зарад тебе направих всичките грехове. Какво би направил един съвременен мъж? – Ще каже: Махни се оттук, ти ме опозори! И ако се намери един мъж, който да прости на жена си и каже: Хайде, от мене да мине, всички вестници ще пишат – доблестен мъж! Но Христос другояче постъпи с нея, друго нещо имаше – тъй е писано в Евангелието. Той каза: Симоне, аз слязох в твоя дом, ти целуване не ми даде, ни вода ми даде за нозете, а тази голяма грешница, откак съм влязъл, не престава да целува нозете ми. А нозете, това е великото, това са Божествените Добродетели. Онзи човек, който търси Добродетелите, онзи човек, който търси Правдата, той е, който целува тези крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Следователно туй състояние на човешкото сърце и този израз на човешката уста ние наричаме целувка. Тази целувка я има не само у хората, но и между птиците и другите животни, и дори между цветята. Но хората днес са я развалили, изгубили са смисъла и?, и вместо да те целуне някой, кога се напие, казва: На? ти един юмрук, да знаеш, че моята ръка е силна. И сега, ние, съвременните хора, воюваме. Защо? – Защото хората са изгубили смисъла на целувката, начина, по който да се целуват, не знаят да се целуват и започват да се бият, има удряне на глави, чупене на крака. Правверните тогава започват: Господи, ние ти се молим да благословиш нашето оръжие, за да можем с нашето велико войнство и герои да победим и да ни посрещнат с баници, с винце, че ние сме победили; тъй да познаят всички народи, че само ти си Господ и че като тебе няма друг. И тогава казват: Благословен Господ, во имя Отца, и Сина, и Светаго Духа, амин. Не, не, не, всички свещеници трябва да проповядват на съвременния свят и да целуват краката, като тази блудница. На кого? – На бедните вдовици, на бедните сирачета; на страждущите, на онеправданите. Туй е, което се изисква. Ще кажете: Целувка! Да, целувка; за да се даде целувка, трябва да се стопли вашето сърце. За целуването се изисква голямо геройство. А в България аз съм срещал малцина, които знаят да целуват. Срещал съм някои, понаместят джуните си, зачервят се. Сърце, сърце! Не искам да вземеш нещо от мене, но да съзнаеш, че твоят живот е бил досега безполезен, живот на заблуждения в мисли, желаня и чувства, и да се роди в тебе онази велика мисъл, че отсега нататък ще живееш чист живот, ще целуваш онези слънчеви лъчи, които създават растенето на твоята душа. И тъй, който целува, трябва да бъде на мястото на тази грешница, а когато го целуват, трябва да бъде на мястото на Христа. И така, когато дойде някой да те целуне, ще кажеш: Чакай, братко, чакай, ти мислиш, че от мене можеш да добиеш нещо? – Не. Един калугер ми разправяше следния случай: Отидох – казва – на църква. Излезе един богат човек и аз му хванах ръката, целунах я. Той ми даде 100 лева. Излезе след това една богата жена, хванах и нейната ръка, целунах я. Тя ми даде 200 лева. Излезе най-последно и нашият владика, целунах и неговата ръка. Той ми даде 1 лев. Казах си: Пфу, да знаях, отиде ми целувката напразно! Този човек си продава целувката за пари. Онзи, богатият човек, ми даде 100 лева, богатата жена – 200 лева, а владиката, той е бактисал и не само че ми даде един лев, но го извади с недоволство и рече: Хайде, върви си. Но целувка за 100 лева, за 200 лева и за 1 лев не се продава. Владиката пръв казал истината. Той казал: Слушай, не ставай глупав, аз съм владика, не съм Христос. Докато целуваш моята ръка, ти все тази глава ще носиш и добро няма да видиш. А онзи, богатият, който дава 100 лева, казва: Докато целуваш моята ръка,

дърво ще има. Аз не съм Христос. Това значи 100 лева. А жената, която дала 200 лева, казва: Докато целуваш жените за пари, никога няма да прокопсаш. Целувката трябва да бъде свършена, абсолютно безкористна.

Тук имате една жена, която е отритната от цял свят и търси спасение. Тя е жената, която се дави и се хваща за Христа и казва: Само ти, Господи, само твоята Любов, само твоята Мъдрост може да ме избави от туй положение, в което съм изпаднала.

И вие, жени – ще се обърнат към вас и към мъжете, – аз нямам вашата опитност, нали всички сте целували и сте били целувани, какво сте усещали след целувката? – Цяла нощ сте се въртели на леглото. Защо? – Не сте целунали Христа, а дявола. Там е мъчението. Дето се целува дяволът, язва се явява и злото се ражда. Там е всичкото. Забележете, това е един факт. На жена, която е целунала един покварен мъж, лицето и? почернява. На мъж, който е целунал жена, която не е на мястото на Христа, и неговото лице се разваля. Ако е бил чист, непременно лицето му се изменя. Целувката винаги произвежда един преврат или за добро, или за зло. Ако сте целунали Христа, непременно ще свети лицето ви, но направили ли сте една грешка в целувката, винаги ще ходите наведени, като тази грешница. Ще казвате: Няма за мене смисъл в живота. Тогава какъв е цярът? – Ще дойдете при Христа. Вие можете да намерите Христа и днес. Вземете Евангелието, пренесете се 2,000 години назад или идете 2,000 години напред, вие ще намерите и ще целунете Христа. И няма живо същество, което да се постави в положението на тази жена и на което Христос да не се изяви. Тогава Христос ще каже: Прощават ти се греховете, и сега се започва новото ти развитие.

Христос казва: Слязох в дома ти, ти целувка не ми даде.

Влезе една благородна мисъл в тебе. Тази мисъл е Христос. Някой път Христос минава в този свят. Аз Го виждам. Често Той минава. Сега за себе си аз няма да говоря, ще говоря за един ясновидец, който ми разправяше следното нещо: Гледам – казва, – Христос застанал при една красива жена – отвън много красива, но отвътре не – и и? говори, а от другата и? страна, гледам и някой друг и? говори. Христос и? казва: Жено, обърни се към Бога, Любов ти трябва повече, за да се спасиш. Тогава и дяволът и? пошепва нещо. На мястото, дето и? говори Христос, тя постоянно си маха ръката край ухото, защото Христос и? казва: Любов! А тя подразбира: Да любиш, значи да целуваш. Какво ще каже моят мъж? Тя плътски разбира Любовта. Едно вътрешно себеотрицание е процес на душата, не е процес на тялото, на ума. Това е едно съотношение, което съществува между моята душа и моя първоизточник, Бог, от Когото съм излязъл.

И всякога, когато се нашепват тия мисли на Христа, ние ги критикуваме. Щом дойде някой и ни нашепва такива мисли, за пример: Отвори търговия, ще имаш големи печалби, – не махаш ръка край ухото си. Започваш търговията. Щом дойде Христос, казва на жената: Жено, ти си богата, толкова дечица има там бедни, дай 2,000 лева да им се помогне. Дяволът казва: Не слушай! Тя маха край ухото си. Аз гледам хората, все махат. На някоя жена говори Христос, тя маха на ухото: Това не е за мене. Щом дойде някой друг, нашепне и? нещо, казва: Готова съм!

И тогава ме питат: Как да познаем гласа Христов, толкова гласове ни говорят? – Христос говори тъй, както никой друг. Той казва: Раздай всичкото си имане на бедните! А вие махате с ръка. Иди в някоя болница да служиш на болните! Пак махате. Омий краката на мъжа си, примири се с приятеля си! Пак махате. А като ви се каже: Натрий носа на приятеля си, – приемате. Дай го под съд, 20,000 лева имаш да вземаш, – Това разбирам, толкова пари имам да вземам. Когато Христос говори, няма душа в света, която да не разбира Неговия глас. Всяка мисъл, която прави човека готов за самопожертване, е Божествена мисъл. В това няма никакво изключение. Приеми я, тя иде от Христа. Спреш ли се да мислиш дали е онзи Христос, който е бил преди 2,000 години, всичко изгубваш. Слушай, приятелю, ако ти чакаш този Христос, Който е бил преди 2,000 години, ти ще отидеш в дъното на ада. Този Христос е пораснал сега, преди 2,000 години Той е бил малко дете. Той е бил бебе още, на 2 години, а сега е възмъжал, сега е на възраст, силен е. Следователно няма да го търсиш като едно малко детенце и да казваш: Ех, да имам едно малко бебенце като Христа и да го помилвам! Тогава Той не е могъл да спаси света. Бягаше в Египет, биха Го и Го разпънаха на кръст. Туй беше волята Божия. Той си казваше: Е-е, нали си слаб, тъй ще бъде! Като възкръсна, казваше: Всяка власт ми се даде на небето и на земята, и в бъдеще няма вече тъй да бъде: няма да ме бият. Идете и проповядвайте туй Слово, аз ще бъда с вас до скончание на века. Нам ни проповядват за разпнатия Христос. Аз не ви проповядвам за разпнатия Христос, аз ви проповядвам за онова Христово възкресение на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията

Истина, Правда и Добродетел, и за онзи Христос, който носи живот в себе си, който носи Мъдрост, знание на света; за онзи Христос, който носи Истината, който иде да ни даде тази вътрешна светлина, да устроим домовете си, да ни даде Правдата и с нейната мярка да мерим, да ни даде и Добродетелта. Христос носи и онези велики методи, чрез които ще можем да съградим нашите домове. Този е великият Христос. Ще кажете: Де е? – Аз Го виждам сега, шепне на ушите ви. А вие виждате ли Го? Виждам Го, виждам Го, Христос шепне. Сега определям кой какво ще направи: Някой ще махне с ръка на ухото си, а друг ще слуша.

Мнозина мислят, че аз искам да омагьосвам хората. Не, Христос ви говори. И знаете ли какво ви говори Христос? Ето какво слушам аз: Сърцата ви са студени, отвънка има сняг, следователно нямате проветряване, противодействие там има; Любов ви трябва, Любов, с която да преодолеете всичко; Любов, която да стопли тези ледени сърца, да ги стопли с температура 100,000,000 градуса да светнат сърцата ви. Пак ви говори Христос. Знаете ли какво ви говори? – Знания, знания ви трябва. Не ви трябва знания как да сготвите боба, как да сготвите пуйката, как да накълцате зелето, да направите кебапчета. Не това ви трябва, а знания, знания, да предадете тази Мъдрост на вашите дъщери, синове, на вашите мъже, на вашите слуги, приятели и неприятели.

Виждам Христа, Той ви говори сега, и вие седите. Виждам една отлична картина: като че ли седи една мома, която очаква момъка, който идва сега и и? предлага да се сгодят. Тя стои много сериозно. Аз я виждам в сериозна поза. Такава поза сте заели и вие, и аз казвам: Всичко е готово, само да не мръднете дясната ръка при ухото си. Момата казва: Сега, като дойде момъкът, чакай да си помисля, да го взема ли, или не; да го взема, но имам друг по-богат, по-учен, повече удобства ще ми създаде, само че той още не ми е предложил. Тя решава, мисли, колко сериозно мисли! Сериозно мисли, но за онзи! Няма какво да мисли: Взимаш ли ме, или не? – С Тебе съм, Господи! Свършена работа! Оставиш ли да мислиш много, нищо няма да излезе. Има моменти, когато човек не трябва да мисли много. Веднага трябва да решава. И ние трябва да бъдем като онзи инженер на Наполеона, комуто Наполеон казал: Трябва да построиш един мост за минаване на войската. – Нямам инструменти. – Аз ти казвам: Ако в 20 минути отгоре не построиш моста, ще те застрелям. Инженерът отдава чест, отива си веднага, умът му заработва и в 20 минути построява моста. Няма време, няма какво с инструменти да се решава, бързо трябва да работим. Когато човек сгреша, иска дълъг срок, обтяга, протака в съдилището. Грешниците искат, когато се разглеждат делата им, да бъде времето дълго. Когато крадем, ние искаме дълго да бъде времето, а когато искаме да имаме резултати – обратно, – късо да бъде. Когато дойде да ни възнаграждават за постъпките ни, да не се протака това с години, а като Наполеона, да издаде заповед да съградим този мост в 20 минути, за да се минава от единия бряг на другия, от единия свят в другия. Следователно тези принципи трябва да приложим в домовете си, в живота си.

Христос казва: Аз в дома ти дойдох, ти целуване ми не даде, а тази жена, откак съм влязъл, не престава да целува, не устата ми, а нозете ми. Тя казва: Аз съм недостойна да целуна устата Ти, а ще целувам нозете Ти, тези – прашните нозе, които ходят по земята. За да целунеш Христа по устата, изисква се ангелски живот. Някой казва: Дай да те целуна по устата! Ангелски живот се изисква за това, чистота се изисква! Ако ние бихме ценили тези целувки!... Българите, които са ходили в Русия, казват, че на Великден всички се целуват: цап-цап – докато я оцапах: Ну, поцелуемся; цап-цап. Сега Христос им казва каква трябва да е целувката. Този квадрат трябва да се отвори и да се изхвърлят тези заблуждения, те трябва да престанат в Русия. Казвате: Православната църква е била такава. Ще ви приведа един анекдот. Един от руските императори писал до всички руски манастири конфиденциални писма, с които молил – в който манастир се намира главата на свети Иван Кръстител, да му се изпрати. Той получил от всички манастири по една глава! Натурял ги в отделни стаи – 40 глави в 40 стаи. След това отива в Руския Синод и запитва: Колко глави има свети Иван Кръстител? – Ваше Императорско Величество – само една глава! – Не – казва, – 40 глави има. Взима тези старци, завежда ги във всички стаи: 40 глави, документално 40 глави! Прави са те: Ако вземем прераждането, може да кажем, че Иван Кръстител имал 40 глави, но императорът им казал: Не заблуждавайте народа с тия суеверия! Затуй днес страда руската църква, защото Иван Кръстител имал 40 глави!

Бог поругаем не бива. В Негово име не трябва да има никаква лъжа. Ако аз, в името Христово, искам да ви заблуждавам, тежка е кармата на този народ. Никой не може да прокопса, ако е лъгал. Някой казва: Струва да се лъже. Не, никога! Някой път може да икономисаш истината,

може да избегнеш отговора или да премълчиш, но никога да не говориш лъжа. Не можеш да кажеш истината – мълчи; не можеш да кажеш истината – бягай, никой не те заставлява да говориш.

И тъй, две неща са необходими: смирение, като на тази жена, да познаем заблужденията си. Тази жена е познала, че пътят, по който е вървяла, животът, който е водила, знанията, които е имала, всичко туй дало най-лоши резултати. И след всичко това тя казва: Господи, всичко туй сега изменям. Аз зная, че тази жена е изменила своя живот, после тя е станала една отлична работница на Христовото дело. Тя е изменила съвършено живота си. Нейният живот се измени от целувката. Следователно, ако и в нас влезе тази Божествена светлина, и ние възприемем тази светлина и я целуваме, тя ще произведе всички тия добри резултати.

И тъй, когато дойде някой в дома ви, какво трябва да направите с него? Нали когато имате *your fix*, дойде у вас някоя ваша приятелка, някоя ваша възлюблена, която вие си обичате, вие я туряте да седне на вашето място. Дойде една, целунете я; дойде друга, целунете я; дойде трета, целунете я; до 10 като дохождат, целувате ги. Другите 10, които идват, не ги целувате. Тогава 10 сте целунали, 10 не. Аз определям: 10 са от Господа, 10 – от дявола. Вашето рандеву, този ваш *your fix* все *your fix* ще стане. Като излязат от дома ви, ще почнат да ви критикуват. Всички ще целунете! Започнеш ли с целувка, всички ще целуваш. Ако не целуваш, никого няма да целуваш. Тогава вашият *your fix* ще излезе благополучен. Ще кажете: Тази жена не ми е симпатична. Ами тази, която целунахте, симпатична ли ви беше? Нима онази жена е била симпатична на Христа? Че на вас туй, което е симпатично, то е дяволът. Имате две моми: едната е скулеста, с рани, а другата не, красива е. Коя ще целунете? – Красивата. В нея е дяволът. В тази, скулестата, е Христос. В красивия момък с мустачките, там е дяволът. Щом го целунеш, ще почернее лицето ти. А в този, грозния момък, там е Христос. В името Христово ще го целунеш. В него е принципът на Христа.

И тази жена предпочете да целуне прашните крака на Христа, а не чистите на онзи буржоа, защото Христос ходеше със сандали от кожа и без чорапи, с боси крака. Неговите крака бяха прашни. Та тази жена не целуна краката на Симона, а на Христа. Тя казва: Господи, и Ти си прашен и нечист, и аз. Аз ще Ти измия краката, а Ти – моето сърце. И Христос и? отговорил. Жено, речено-съвършено. И тя го стори. Сегашните учени казват: Събрал ги тях, все такива невежи хора, не ги ли знаем кои са те? Че аз не съм дошъл в България да събирам красивите моми и момци, аз оставям тях за църквата, а онези, които нямат никакъв подслон, скулестите, те са дошли при мене. Тъй че няма защо да бъдем в недоразумение, но веднъж една моя овца изцелена по такъв начин, не я пушам вече. Какво разбирам под думата църква? – Под църква разбирам едно живо същество, което мисли и чувства, има воля, а всички тия каменни здания, това са приюти, това не са църкви. А сега свещениците питат: Ходиш ли на църква? Аз бих дошъл у тебе, ти си отворена врата. Аз виждам, че вратите на сърцата у поповете и владиците са все затворени, нямат и ключ. Питам клисаря: Де са ключовете? – Днес дядо поп не служи, елате в другата църква. Това не е църква. Когато някой иска да дойде в моята църква, аз отварям вратите и? за богомолците в 4 часа, преди да изгрее слънцето. Тъй трябва да бъдат отворени вратите за всички хора, които искат да служат на Бога, и в тази църква всички кандила трябва да бъдат запалени, да се лее от тях светлина и благост. И който влиза в нея, трябва да остави въвн всичкия си товар. Това е то църква, тъй трябва да се разбира. Ще кажете: Ами какво ще стане с простия народ? Те не са прости хора, ние говорим за всички учени – те са свършили гимназии, университети, – все със забавления ли ще ги занимаваме? Ще им позволим да влязат в църквата, да служат. Но как ще служат? – Като дойде владиката, нека се облече с одеждата на Любовта, тя е вътрешна дреха. После има един фелон, тя е дрехата на Мъдростта. Като си облекат тези дрехи, после нека си турнат и корони и друго, и тогава нека служат. Като дойде тъй, аз ще му дам първо място, но ако дойде със сегашните си дрехи, ще го изпъдя навън. Вън вие, които продадохте името Христово, идвате да служите за пари, да ги събирате въвн вашите котлета! Христос не умря за пари, Христос дойде да служи в името на Божията Любов и Мъдрост, за да възкреси хората. Туй е не само с нашите свещеници и попове. Когато говоря истината, в името на Христа я говоря. Горко на онези, които се противят на тези Божествени истини! В Христовото име, в Божественото няма никакво заблуждение.

Нека българите сеят нивите си. Аз съм готов да дам на българите 100 пъти повече жито и царевица, преизобилно, нека те сеят, и свещеникът нека сее, но не с кръста и с котле в ръка. Нищо да няма в църквата: никакви пари, никакво разнасяне на дискусии. Това е безобразие! Всичко това трябва да се изхвърли, тъй говори Христос. Сега дойде някой, пита ме: Ти свещ палиш ли в

църква? Аз казвам: Моята свещ винаги гори, кандилото ми е запалено от памтивека, то никога не е изгасвало. – Ами в църквата вярваш ли? – В тази, Христовата църква вярвам, в църквата на Любовта, в нея е Христос, в нея са и всички светии и всички добри хора. – Ами при нас защо не идваш? – Идвал съм и при вас, но вашите църкви са затворени. – Как? – Затворени са те, и сега, аз не мога да ги целуна. Те искат да отида да целуна ръката на владиката. Някой път и моята ръка не искам да я целуват. Преди няколко дни дойде един човек, в когото беше духът. След като го поканих да остане на трапезата, той казва, че никой не трябва да ми целува ръката. После дойде една жена, която ми целуна ръката. Казвам си: Е-е, това внесе в него съблазън: И той е един от владиците, помисли си гостенинът. След половин час той стана, излезе, иска да се ръкува, аз го спрях – да не се ръкува, и му казвам: На добър час, хубаво мислиш.

Аз съм за онази вътрешна целувка на Любовта, на нашите сродни души. Някои питат: Как да си намерим сродните души? Това е най-лесната работа! По-лесна работа от тази няма. Това и най-малките деца ще ви кажат. До 5–6-годишната си възраст децата ще ви кажат как. От седмата годишна възраст нагоре те ще ви заблудят. В русенско един баща ми разказваше, че запитал един ден малкото си детенце: Синко, откъде си дошъл? Това дете му отговорило: Да не ме смушавате. – Кой си, откъде си дошъл? Ако ти имаш Любовта в себе си, няма да го питаш откъде е дошъл. Ти знаеш, че Любовта знае откъде си дошъл. Когато ние любим хората, от Бога сме дошли, а когато не ги любим, от дявола сме дошли.

Първото нещо: Като дойде Христос в дома ви, ще измиете краката му с вашите уста, а това, преведено на ваш език, значи: Ще му служите с Мъдрост и Любов, ще носите Неговото Слово без никаква примес. Това е целувката. Когато аз прилагам всичкия си ум и всичкото си сърце да му служа тъй, че да нося неговото Слово без никаква примес, това е целувка. Ако така можете да служите на Христа, той ще ви каже: Прощават ви се греховете, и вашите имена се записват в небето пред ангелите, и в бъдеще вие ще станете граждани на това велико царство.

И тъй, аз сега ви поздравявам всинца да служите на Христа с Мъдрост, да служите с Любов, да ги вложите в умовете и сърцата си. Този Христос аз Го виждам, с Него говоря сега. След като си отидете у дома си, Той пак ще ви говори. Внимавайте, не продължавайте да умувате, но кажете: Да решим! Не, къс е срокът, веднага решете! Речено и свършено – никакво махане на ръката. Вие ще ми кажете: Ти говориш ли истина, че Христос е при нас сега? При вас е Христос, при вашите души, разбирайте вътрешно. Говоря ви една велика истина. Велик е този Христос и когато хората един ден съзнаят тази истина, знаете ли каква култура ще има? В Европа ще пътуваме свободно, без никакви спънки, и тогава всичко ще поевтинее, и житото, и маслото – всичко. Как? – Когато хората започнат да служат на Бога с Любов и Мъдрост.

Туй учение трябва да го подемаат всички духовници. А те се докачат още, но Христос ще ги застави да не се докачат. И учители, и всички други в бъдеще трябва да служат на Христа с Любов и Мъдрост.

Сега аз ви проповядвам не като на българи, или като на англичани, или като на френци. Аз ви проповядвам като на мои братя и сестри в името на Христа. Никога няма да изопача Истината. Аз ви говоря като на мои братя и сестри, като на приятели, като на ученици, които ви държа на равна нога със себе си, давам ви най-хубавите си мисли, макар че треперят тези хора въвн, на студа. Аз ви давам най-хубавото от себе си, запознавам ви с тези истини, за които никой друг, от 2,000 години насам, не ви е говорил. Защо? – Защото аз любя Бога, защото му служа с Любов и Мъдрост. И вие всинца можете да му служите. Всинца можете да служите на Бога с Любов и Мъдрост. Всички можем да бъдем братя, безразлично каква е степената на нашето развитие. Ще идем да работим според силите си.

И тъй, ние можем да дадем тази целувка на Христа, понеже Христос е навсякъде, в цялата природа. Навсякъде е Христос! И ние можем да му дадем тази целувка; щом я дадем, ще цъфнем, ще завържем и ще станем силни. Моите думи са малко символични, но истинността им е отвътре. Всяка мисъл, всяка целувка трябва да бъде пропита с Любов, и като целунете, да не съжالياвате, а да знаете, че сте извършили един дълг, дали сте нещо от себе си, и тогава ще чуете този глас на Христа: Прощават ви се греховете. Прощаваме се – това е отлична дума. Ако днес Съглашението каже на българите: Прощава ви се дългът, какво ще бъде? – Барабаните ще бият из града, обявления ще има залепени по всички градове, по всички общини, че Съглашението е простило на

България два и половина милиарда лева дълг. А туй, което носи Христос, е много повече от тези два и половина милиарда лева.

Любов и Мъдрост трябва на всинца ни сега. Любов и Мъдрост! Някои казват: Еди-коя си сестра е кисела. Казвам: Тя не е целувала още краката на Христа. Еди-коя си малко критикува. Казвам: Не е целувала краката на Христа. Еди-коя си е невежа – не е целувала краката на Христа. Онези мъже и жени, сърцата на които са пропити от тази Любов и умът им – от тази Мъдрост, те са целували краката на Христа. Човек, който един път е изпитал тази Любов, който един път се е докоснал до нея, той вече се е издигнал така, както светът не подозира.

И тъй, служете с Любов, служете с Мъдрост. Туй учение трябва да се приложи. Там е силата и спасението в бъдеще.

Беседа, държана на 8 януари 1922 г., втория ден на Коледа, в София.